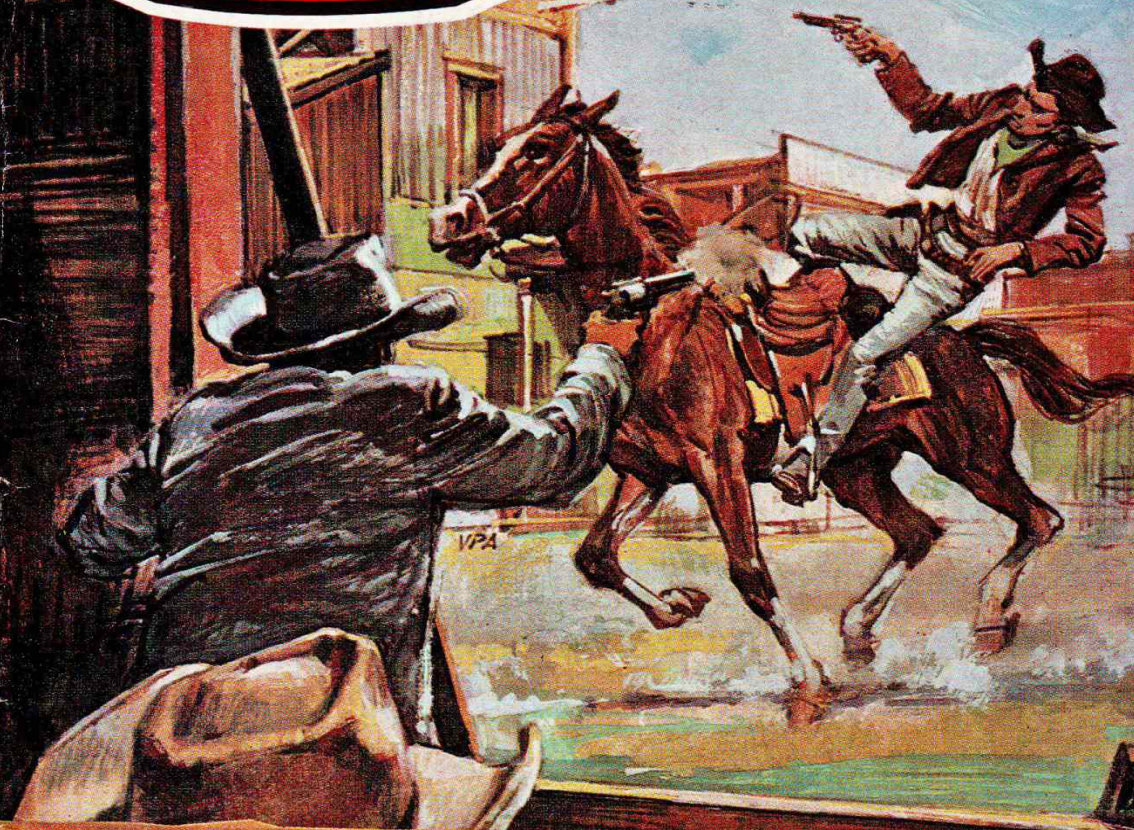

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 4 DIN BROJ 89

SMRTI U SUSRET

H. S. SHARON

SMRTI U SUSRET

»Laso« Nova serija 1975.

I

Zapovijed za odlučni napad odjekne kroz noć. Bljeskovi pucnjeva parali su tamu. Prasak hitaca odbijao se od strmih stijena Wyoming Rangea i mijesao se s grmljavinom konjskih kopita.

Joe Lane projuri pored šerifa iz Caspera i stigavši na vrh brežuljka, opazi u prašini jedva vidljive sjene jahača.

— Domognu li se brda, nećemo ih više stići! — poviče stari šerif. — Osim toga, bilo bi i odviše opasno! To je područje Doca Cartera. On poznaje brda bolje nego vlastiti džep!

Joe Lane ponovo opali. Osjeti trzaj vinčesterke i slijedećeg trena začuje oštro njištanje. Jedan od jahača poleti zrakom, a konj mu posrnu, ponovo bolno zanjšti i sruši se.

— Pobrinite se za momka! — dovikne šerif iz Caspera dvojici jahača koji su jurili iza njega.

Joe pogleda zbačenog jahača koji je nepomično ležao na tlu, no odmah, neprestano pucajući, pojuri naprijed. Odjednom iza sebe opet začuje njištanje. Šerif, koji je nešto zaostao prokune glasno.

Metak prozui tik uz Laneovo lice. Kad je još jednom opalio začuje bolan krik pogođenog razbojnika.

— Lane, pogodili ste! — oduševljeno zaviče jedan od progonitelja. — Naprijed, momci! Svi će biti naši!

Progonitelji još brže potjeraju svoje konje i pred sobom u mraku ugledaju razbojnike.

— Pucajte! — viknu šerif uzbuđeno.

Puške progonitelja sijale su smrt. Bljeskovi plamenova ocrtavali su oštre obrise na otvrdnulim licima jahača. Ispred njih se začu prodoran krik. Razbojnik, kojem su progonitelji pogodili konja, sruši se iz sedla, no odmah skoči na noge i nastavi pucati. Joeov konj se propne i poskoči u stranu, te se jahač izgubivši ravnotežu, strovali na tlo. Kopita koja su tušnjala kraj njega zasušu mu lice pijeskom. Podigavši glavu Joe ispred sebe ugleda razbojnika i bljesak iz puščane cijevi. Razbojnikov metak se na sreću zabi pored Joea.

Joe je padajući s konja izgubio pušku. Otkotrljavši se nekoliko koraka po tlu izvuče revolver. Ležeći potrbuške spazi da je razbojnik ponovo opalio. No, prije nego mu je Joe stigao odgovoriti vatrom, razbojnik se sruši pogođen metkom jahača koji je jurio kraj njih.

— Joe, ostao je samo još jedan! — dovikne mu jahač u prolazu.

Joe Lane se podigne i pođe prema razbojniku. Zastade i pored nepomične prilike, sagne se i okrene je. U mraku osjeti stakleni pogled razbojnikovih očiju.

Uspravivši se Joe se ogleda naokolo. Svoga konja, međutim, nije vidio. Samo nekoliko metara od njega ležala je životinja mrtvog razbojnika, no ni ona se nije više micala.

Joe potrči prema mrtvom konju, napipa sedlo i na njemu pričvršćenu torbu. Polako ispruži ruku i dohvati torbu. Otvori je i, usprkos tami, ugleda u njoj novac za kojim je već tjednima uzaludno tragao.

Odjek pucnjeva i dalje je parao tišinu i razbijajući se o strme stijene Wyoming Rangea uz jezik se urlik vraćao natrag.

Odjednom se začuje njištanje.

Pogledavši glavu Joe opazi konja iz grmlja u podnožju brežuljka. Bio je to njegov vranac.

Joe odveže torbu sa sedla i polako pođe prema životinji.

Joe Lane bijaše visok tridesetogodišnjak svijetle kose i plavih očiju, širokih ramena, snažnih mišića i ruku poput kovačkih. Nosio je crno, kožnato odijelo i šešir. O njegovom boku njihao se nisko prikopčan revolver, a na kaputu je blistala srebrna značka.

Joe je savezni šerif vojnog guvernera pokrajine Wyoming, a sjedište mu je u Laramieu.

Bissel, šerif iz Caspera, odmahne glavom kad Joe Lane zatvori torbu.

— Gotovo ne mogu vjerovati. Onaj ipak nije vođa.

— Ne. Doca Cartera jedinog poznajem, no on nam je umakao. Ako ga vaši ljudi uhvate, možda će nam ispričati kako to da on nije nosio torbu. — Joe se okrene prema mladiću iza kojega su, uperivši puške u njegov potiljak, stajali građani Caspera. Prekrstivši noge Joe sjedne i zapita mladića: — Kako si dospio među razbojnike?

— Sreo sam ih a brdima — odvrati momak. — Dotjerali smo goveda iz Teksasa u Kansas, no naručiocu nisu htjeli platiti mom gazdi koliko je tražio. Netko je spomenuo da bi mu kopajući zlata u Alderu platili basnoslovan iznos stotinu dvadeset dolara za goveđo! Odmah smo krenuli tamo.

— A onda? — zapita Joe Lane.

— U Alderu sam sreo neku djevojku — nastavi mladić. — Odvela me u šator

i čim sam ušao prije nego što sam se i mogao snaći, neki me muškarac udario kundakom po glavi. Kad sam se ponovo osvijestio, vidio sam da se nalazim u brdima, posve sam. Nisam znao gdje sam; tjedan dana, možda i dulje, lutao sam naokolo, a onda sreo njih. Bio sam sretan da opet vidim ljude.

— Za osam dana bi umro od gladi — promrmlja jedan od građana.

Opazivši čudno sijevanje u mladićevim očima Joe Lane se uspravi.

— A tvoj gazda?

— Nemam pojma što je bilo s ostalima — spremno odgovori mladić.

— Kad su te namamili u štipicu, zacijelo su vjerovali da imaš puno novaca — reče Bissel. — Koliko si imao?

— Dvije stotine dolara. Sve su mi ukrali. Bio sam na izmaku snage kad sam susreo Doca Cartera.

Bissel dodirne značku i pogleda Joea.

— Tko bi povjerovao u ovu priču, bio bi lud, zar ne šerife? Znam da se Alderom šepire ljudi koji u džepu imaju više od dvije stotine dolara. A djevojke su ondje lukave i dobro znaju koga će upecati.

— Ništa nisam znao o novcu! — poviče mladi zarobljenik nesigurnim glasom. — O novcu što ga je opljačkao Carter!

— Tvoja priča zvuči nevjerojatno — reče Joe Lane. — No, na žalost ne možemo provjeriti da li je istinita. Kako se zoveš?

— Sean Bewin — odvrati mladić.

Joe Lane klimnu.

— Ustani, stavit ćemo ti lisičine. Svoju priču ponovit ćeš još jednom u Laramieu. Možda će se ondje nekome učiniti vjerojatna.

Sean Bewin polako ustade. Građani iza njega spustiše puške. Jedan od njih htjede proći pored zarobljenika. Bewin se munjevito okrenu i udari ga.

Iznenadeni građanin psujući glasno sruši se na tlo.

Bewin ga hitro preskoči i potrči prema konjima koji su stajali pored niskog, kržljavog grmlja.

Drugi građanin podigne pušku, no Joe već bijaše pokraj njega i pritis-

nuvši cijev prema zemlji brzo pojuri za Bewinom.

Sean je već u rukama držao uzde i spremao se vinuti u sedlo. U tom trenutku Joe Lane priskoči k njemu, zgrabi ga za rame i odgurne od konja.

Bewinovo čelo prekršiše krupne kapi znoja. On podigne ruku da udari. Joe spretno odmakne glavu u stranu; ruka ga promaši, a Sean Bewin od sili-ne zamaha posrne. Naletjevši na sna-žan Joeov direkt zatetura unatrag. Glasno prokume i ponovo navali. Joe Lane udari još jednom, a Bewin posrne pored konja koji je nemirno poigra-vao, okrene se i stropošta na tlo.

Kad se Joe okrenu, Bissel je stajao samo nekoliko koraka iza njega. Spu-stivši svoj teški kolt promrmlja:

— Mogli ste ga se već riješiti, šerife. Na dugom putu u Laramie momak će vam samo smetati.

Joe pogleda mladića, bez riječi se okrene i pođe prema torbi koju je bio ispustio.

— Vežite ga! — naredi Bissel svojim ljudima, ponovo se okrene Joeu i na-stavi: — Bila su četvorica. Dvojica su mrtva. Ostali su taj mladić tu i Doc, kojega će moji ljudi zacijelo uhvatiti. Baš ih je toliko i napalo kočiju, zar ne?

— Da — kratko odvrati Joe Lane.

— Onda je sve jasno, momak je sud-jelovao u napadu!

Joe je okrenuo glavu kad je začuo zvonki udarac i odmah potom psokvu.

— Njemu očito još uvijek nije dosta — dobaci jedan od građana. — No, sada spava, šerife.

— Mir! — procijedi šerif Bissel i okrene se. — Čujem jahače. Hej, tko je to?

— Haller! — odjekne iznad grmlja.

— U redu! — promrsi Bissel.

Topot kopita postade sve glasniji i jahači se pojave iz tame.

Joe Lane odmah opazi da sa sobom ne vode Doca Cartera. Jahači su se jedva držali na umornim konjima.

— Pobjegao vam je? — promrmlja Bissel.

— Poznaje brda bolje nego mi — reče jedan od prispjelih jahača. — Doc je već godinama tamo, šerife.

Bissel se namršti i pogleda Joea.

— Sto sada? — zapita kratko.

Joe se kiselo nasmiješi.

— Tvrtka »Wells Fargo« u prvom redu želi novac — odvrati šerifu Bisse-lu. — Ako ga vi odnesete u Laramie, pokušat ću naći Cartera.

— Ja u Laramie? — začudi se Bissel i naceri gotovo zburado. — Mislio sam da vam je poznato kako se između Caspera i Laramiea protežu gotovo dvije stotine kilometara divljine, šerife. Nisam lud da dobrovoljno preva-lim taj put sa devet tisuća dolara.

— U tom slučaju nema se tko brinu-ti o Carteru — odvrati Joe odlučno. — Predlažem da se vratimo.

— Što je bilo? — zapita jedan od upravo prispjelih građana Caspera.

— Našli smo novac. Nije bio kod Caspera. — objasni mu Bissel. — To je ipak lijepa slučajnost za šerifa, zar ne?

— Mislim da jest — reče pridošli muškarac i ponovo se nasmije. — No, ne i za nas. Jer, šerif bi nas uništio da nas je još neko vrijeme ganjao ovim krajem. Zato možemo čestitati, gospodine Lane.

Joe smještajući se pogleda govornika.

— Ne veselite se prerano, šerife — promrmlja drugi jahač. — Prema ono-me što sam čuo o Docu Carteru sum-njam da neće ponovo pokušati oteti novac.

— Samo neka izvoli — hladno prozbo-ri Joe.

— Carter se neće usuditi napasti šeri-fa Lanea — reče Bissel. — Svatko u ovom kraju zna da se je njemu bolje ukloniti s puta. Napokon, Doc Carter se u to i sam uvjerio.

— Nitko od nas, međutim, ne zna dokle će Carter biti sam — javi se tre-ći otegnuto. — Možda će za dvadeset i četiri sata pronaći nove prijatelje. Devet tisuća dolara je veliki novac. I primam-ljiv. A u brdima živi još priličan broj onih koje neće biti teško nagovoriti da na lak način dođu do novca.

— Krenimo sada — reče Joe. — Požu-rimo li, svaki će od nas prije svanuća moći odspavati nekoliko sati.

II

Zajedno sa salunom, trgovinom i poštanskom stanicom tvrtke »Wells Fargo« grad ima dvadeset kuća. To su većinom siromašne dašćare na koje sada padaju raskošne sunčane zrake dajući im nešto ljepši izgled.

Joe Lane smiješeci se pogleda starog čuvara staje i reče:

— Želim prodati konja i sedlo, jeste li me razumjeli?

— Jesam, šerife — promrsi starac. — Ne znam, međutim, kad ću moći pronaći kupca. Ja...

— Razumijem. Samo recite neku razumniju cijenu.

Čovjek promrmlja nešto nerazumljivo, raširenim prstima prođe po gustoj, razbarušenoj kosi i napokon reče:

— Je li dosta šezdeset dolara?

— U redu. — Joe pruži ruku.

Starac slegne ramenima.

— Ne bih želio da me smatrate lihvarom, šerife. No, uistinu ne znam dokad ću morati hraniti konja.

— Možete mi odmah platiti — reče šerif.

— Dodite sa mnom — spremno prihvati starac.

Joe pođe dalje u staju da pogleda svog vranca. Opazivši gospodara životinja podigne glavu i kopitom udari u pod.

— Zao mi je — prozbori Joe tiho. — možda je za nas obojicu tako najbolje.

Čuvar staje stavi škrinjicu na sanduk za zob, izvadi novac i pruži ga Joeu.

— Evo, šerife.

Joe priđe bliže, uzme pruženi novac i spremi ga u džep.

— Hvala — izusti kratko, okrene se i napusti staju. Pred vratima zastade i zagleda se u grupu muškaraca koji su stajali ispred poštanske stanice čitajući novine što ih je vozač kočije donio sa sobom.

Joe Lane krene preko ulice i susretne šerifa Bissela koji mu je dolazio u susret.

— Kad odlazi kočija za Laramie? — zapita Joe.

— Sutra — odvrati Bissel.

— Aha. Onda ćemo se vidjeti poslije, gospodine Bissel. Moram najprije nešto doručkovati. — Dotaknuvši šešir na pozdrav Joe prođe pored šerifa. Ispred saluna popne se stepenicama na nogostup, zastane pred vratima i zaviri u polutamnu prostoriju.

Iza šanka je stajao ćelavi vlasnik, a za velikim, okruglim stolom, pokrivanim zelenim stolnjakom, sjedila su tri muškarca i jedna žena. Mršavi muškarac u crnom odijelu i žena okrenuše glave i pogledaše Joea kad je ušao u salun.

— Dobro jutro, šerife — pozdravi vlasnik i nakloni se.

— Dobro jutro — odzdravi Joe, pride šanku i nasloni se na nj.

— Što je? — zapita kockar u crnom odijelu. — Stavljam još deset, pratite li me, Bondell?

Cinilo se da muškarac ledima okrenut Joeu napeto razmišlja.

— Viski? — priupita vlasnik saluna Joea.

— Kavu — odvrati Joe promatrajući ženu za kockarskim stolom. Imala je najmanje trideset pet godina, svijetlu kosu i nosila zelenu haljinu opšivenu sjajnim zvjezdicama. Na njenom neobično blijedom licu isticale su se oštre crte, a ispod očiju tamni podočnjaci.

— Dakle, deset i još deset, gospodine Bartel — reče muškarac kojemu Joe nije mogao vidjeti lice.

Vlasnik saluna zveckao je u kuhinji posuđem.

Joe Lane opazi kako su ženine ruke odjednom zadrhtale. Kad ju je kockar u crnom odijelu pogledao, jedva je primjetno odmahнула glavom.

Kockar opet pogleda svog protivnika koji je sjedio nasuprot njemu, potom njegovog susjeda, a onda reče:

— Deset i još pedeset, Bondellu. No, što kažete sada?

Upitani se počеше po potiljku.

Kockar se zadovoljno nasmije.

— Pedeset i još pedeset — odlučno će napokon Bondell.

Tromo se vukući vlasnik saluna se vrati iz kuhinje i obrati Josu:

— Samo trenutak, šerife, kava će odmah biti gotova.

Joe klimnu ne odvrćajući pogled sa stola na kartaње. Zamijetio je kako je kockar odjednom približio.

— Obmanuo te je — javi se žena tiho. — Lee, odustani, on ima bolje karte od tebe.

Kockar drhtavim prstima odveže svoju baršunastu kravatu. Bilo je očito da mu je iznenada postalo neobično vruće.

— Pedeset i pokažite karte — procijedi ljutito.

Vlasnik saluna podboči se rukama o šank i podigne na prste.

— Da, izgubio si, Lee! — povike žena. Muškarac ledima okrenut Joeu ustade.

— Mislim da više nemate što izgubiti, Bartel — reče ironično.

Kockar skoči na noge i odgrne crni kaput.

— Kako da to protumačim?

— Oprostite ako sam se prevario, gospodine Bartel — ispriča se muškarac i ponovo sjede. — Dakle, vi držite banku.

Lee Bartel je trenutak oklijevao, a onda ipak sjeo.

— Dosta! — prodere se žena oštro. — Ne dopuštam da zakartáš više ni jedan dolar mog novca, Lee!

Iznenadeni kockar poče popravljati kragnu na košulji.

— U redu — mirno će njegov protivnik, ustade, skupi novac što je ležao na stolu i stane ga trpati u džepove. — Idemo.

Treći igrač također ustade.

— Želim vam ugodan dan, gospodo — reče muškarac strpavši novac u džepove. Dotakne potom šešir na pozdrav i zajedno sa svojim drugom napusti salun.

Kockar obrisa znoj s čela.

— Ti si poludio — prigušeno dobaci žena kockaru. — Ovi su te pošteno očerupali.

— Koliko još imaš? — interesirao se Bartel.

— To te se ne tiče. — Žena se naglo podigne, okrene i pogleda Joea.

— To je šerif Lane — objasni joj vlasnik saluna.

— Znam — odvrati žena zajedljivo. — Zdravo, šerife. Cijeli grad govori o vama. Priča se da ste u Casper donijeli devet tisuća dolara?

Bartel krajičkom usana stegne tanku cigaru i uzalud na stolu pokuša upaliti šibicu. Napokon je uspio pripaliti i njegovo lice, koje je nervozno podrhtavalo, na trenutak obavije plavičast oblak dima.

Žena pristupi šanku i svojim tankim prstima zabubnjo poliranom drvetu.

— Odjahat ćete u Laramie? — zapita šerifa, no on joj ni ovaj puta ne odgovori. Skrene pogled na vlasnika saluna i nastavi: — Jeste li već čuli da sam radila u ovom salunu? — Rekavši to ponovo se okrene Joeu.

— Ne — odgovori šerif kratko.

— Onda znate sada — nasmiješi se žena pretjerano ljubazno. — Na žalost, vlasnik je naručio nekoliko mladih djevojaka. Pristajete li da vas pratim u Laramie?

— Zao mi je, ali ja neću jahati u Laramie — odvrati Joe.

— Ne? — začudi se žena i okrenuvši se - pogleda kockara. Potom ponovo odmjeri Joea. — Ali ja mislim...

— Putovat ću sutra poštanskom kočijom — prekine je Joe.

— Aha — uzdahne žena s neskrivenim olakšanjem.

Kockar se počne ceriti.

— To je veoma zanimljivo — reče, prođe oko stola i pristupi šanku. — Svatko može putovati poštanskom kočijom, Rita.

— Ako ima dovoljno novaca da plati kartu — dobaci vlasnik saluna odlazeći u kuhinju.

Žena se također okrene i pođe za njim.

Na trenutak se činilo da je kockar neodlučan, no sleгнуvši napokon ramenima i on krene za ženom.

Nekoliko minuta poslije u salun uđe šerif Bissel. Stade pored Joea i reče:

— Dolazim iz staje, šerife.

— Da? — izusti Joe.

— Što vi mislite? Novac mora nestati iz grada! U brdima ima mnogo nitkova, a Doc Carter ih zacijelo veoma dobro poznaje.

— Otputovat ću sutra poštanskom kočijom — objaśni mu Joe Lane.

— Zašto kočijom?

— Zbog toga što ne mogu istodobno paziti na novac, zarobljenika i razbojнике koji će se možda pojaviti.

— Tako, voda za kavu vrije — gundao je vlasnik saluna u kuhinji.

— Pošta će se tome veoma radovati, šerife — podrugljivo dobaci Bissel.

— Možda i hoće — nasmiješi se Joe.

Šerif Bissel promrsi nekoliko nerazumljivih riječi, okrene se i napusti salun.

Vlasnik saluna vrati se iz kuhinje. Lice mu je sjalo od zadovoljstva.

— Dobro ste mu odgovorili, šerife!

— Nemojte misliti da me sve ovo zabavlja — odvrati mu Joe. — Ne volim druge izlagati opasnosti, no moram s novcem stići u Laramie. Kad bih jahao i k tome još vodio zarobljenika, nikad mi to ne bi uspjelo.

— Nisam tako mislio — reče čelavi vlasnik kiselu i ponovo odgega u kuhinju.

Ubrzo potom u salun se vrati Rita Steel. Nasmiješi se Joeu i pogleda prema vratima. Činilo se da čeka kockara, no on nije dolazio.

— Baš te sramota kako je ta pošta skupa — prozbori djevojka.

— I za Bartela također? — priupita Joe.

Na trenutak se činilo da djevojka razmišlja, a onda reče:

— Mi smo već dugo zajedno i nastojimo što bolje iskoristiti vrijeme.

— Mislim da niste baš jako dugo zajedno, gospodice...

— Steel. Rita Sttel. — tek sada se predstavi djevojka.

— Da, gospodice Steel.

— Kako to mislite da nismo dugo, šerife? Dvije godine mogu biti prokleto duge.

— I Bartel, dakle, putuje s vama?

— Da. Možda ćemo u Laramieu još jednom početi iz početka.

— Lažete — reče Joe otegnuto. — Želite se dočepati novca koji će nositi sa sobom, Rita.

Djevojka se iznenađeno trgne i povuče korak natrag. Lice joj je odjednom bilo nalik svježje okrećenom zidu.

— Ne pada nam ni na kraj pameti! — promrsi Rita.

Joe priđe djevojci, zgrabi je za ruku i snažnim pokretom privuče k sebi. Njene se sive oči iznenada ispuniše strahom.

— Opominjem vas, Rita! — oštro se prodere Joe Lane. — Prozreo sam

vaše namjere. Bude li to zahtijevala situacija, možda ću zaboraviti da ste žena! Razmislite o tome! — Pustivši djevojku Joe se vrati šanku.

Rita protrlja zglavak ruke na kojem su Joeovi prsti ostavili crven trag. Lice joj je plamtjelo od bijesa.

— Vi ste ludi! — poviče ljutito, okrene se te istrči iz saluna.

— Vaša kava, šerife — oglasi se vlasnik saluna iza Joea.

Joe Lane se okrene i uze šalicu.

— Je li Rita Steel bila dugo kod vas? — zapita vlasnika saluna.

— Tri mjeseca. Kockar i ona zajedno su došli ovamo. Nitko, međutim, ne zna odakle. Mislim da je momak zakartao sve što je djevojka zaradila. Zacijelo joj nije lako s njim. No, možda joj je i to draže nego da bude sama.

— Vi ste je otpustili?

— Da. Muškarci fraže mlade djevojke. Često ovamo dolaze traperi i lovci iz brda. Ponekad i drvosječe iz obližnjeg kampa. Nisam više mogao izdržati njihovu viku da žele mlade djevojke. Posao je posao. Slijedeći tjedan dolazi nekoliko mladih djevojaka iz Nebraske.

— Tako je to, dakle. — Joe srkne kavu, smota cigaretu i zapali šibicu o opasač s mecima.

— Baš tako, šerife. Kad bih o tome mislio drukčije, ubrzo bismo u gradu imali još jedan salun i ja bih propao — doda vlasnik.

Joe snažno povuče dim i otpuhne ga prema stropu.

— Bartela se morate čuvati — promrmlja vlasnik saluna. — Veoma je opasan. Rita je zapravo naivna, ali...

— Ali?

— Ja dakako ne znam što je sve spremna uraditi i žena, kad više ne vidi izlaz, šerife. Rita dobro zna da ni u Laramieu neće dobiti posao. To je gotovo sigurno.

Joe ispije kavu i šalicu vrati na poslužavnik.

— Kava je bila izvrsna — reče potom i baci novac na šank.

Joe se nasloni na stol i zagleda u Bissela, koji se malo uspravo na svojoj stolici iza pisaočeg stola.

— Imam vozne karte za sebe i zarobljenika.

— Ah — uzdahne Bissel.

— Vi ste službeniku agencije »Wells Fargo« savjetovali da mi ne proda vozne karte, zar ne? — zapita Joe.

Šerif Bissel ugriže se za donju usnicu.

— Trebali biste se više baviti svojim dužnostima i obavezama — objasni mu Joe. — Ja znam koje su to, a i službenik agencije ubrzo je to shvatio. — Prošavši oko stola Joe se zaustavi ispred čelije koja je željeznom rešetkom bila odijeljena od šerifovog ureda.

Zarobljenik je sjedio na drvenom ležaju podbočivši se laktovima o koljena i pokrivši glavu rukama. Kad osjeti da šerif stoji ispred čelije, spusti ruke i poviče:

— Ja nisam član razbojničke bande. Morate mi vjerovati da sam ih slučajno sreo i da ih nisam ni poznavao. Nikada nisam čuo ništa o Docu Carteru, šerife.

— A gdje si ih sreo? — interesirao se Joe.

— Na nekoj rijeci. Nemam pojma kako se zvala.

— Ni o novcu nisi imao pojma, zar ne?

— Nisam.

— Momak laže čim otvori usta — javi se Bissel. — Osim toga, u napadu na kočiju sudjelovala su četvorica.

Joe je i dalje promatrao mladića, koji je sada skočio s ležaja i pristupio rešetkama.

— Možda je jedan od njih bio ranjen i umro! — poviče Sean Bewin.

— O tome ne znam ništa — promrsi Bissel.

— Ali i to je moguće! Možda su nabasali na neku drugu potjeru ili Indijance!

— Svašta ti pada na pamet — reče Bissel.

Bewin spusti ruke, a onda ih iznenada ispruži kroz rešetke. Pokuša izvući iz navlake Joeov revolver, no sigurnosna omča spriječila ga je u tome. Joe je reagirao brzo.

Zgrabio je mladićevu ruku tako snažno da je zarobljenik raširio prste, a lice mu se zgrčilo od bola. Joe ga je

odgurnuo te je Bewin zateturao do sredine čelije.

— Lukavo je to zamislio — reče Bissel otegnuto. — Sve je posve jasno.

— Tako je to — doda Joe.

Mladić se vrati drvenom ležaju i sjede.

Joe se okrene prema stolu za kojim je i nadalje sjedio šerif grada Caspe-
ra.

— Prokleti lažljivac — promrsi Bissel. — Najprije krađe i ubijanja kao veliki, a onda cvili poput djeteta.

Napolju ispred ureda začuju se žurni koraci. Vrata se naglo otvore i u ured uleti neki muškarac.

— Šerife, na brežuljku prema zapadu stoji jahač i dalekozorom promatra grad!

Bissel ispred Joea i došljaka žurno istrči napolje.

— Tamo gore, pored grmlja — dovikne jedan od građana koji su stajali na ulici i gledali u označenom pravcu.

Joe stepenicama siđe s nogostupa na kolnik. Odmah je ugledao jahača na brežuljku udaljenom otprilike četiri stotine metara.

— Nije li to Carter? — javi se šerif Bissel.

— Ne mogu ga prepoznati — odvrati mu Joe.

— Vidjet će vas — nastavi Bissel. — Možda samo to i hoće.

— Da li je uistinu već mogao naći nove prijatelje?

Bissel slegnu ramenima

— Sve je moguće — odgovori Joeu. — U brdima ima dosta razbojnika. Treba samo znati gdje se kriju. Doc Carter to zacijelo zna.

Joe se okrene i vrati u ured.

Zarobljenik je stajao uz rešetke. Grčevito se uhvativši rukama tresao je željezne motke.

— Možeš mirne duše prestati — reče šerif Bissel koji je ušao odmah iza Lanea i zatvorio vrata. — Ovdje je sve tako dobro građeno da ne moraš pokušavati tako nešto, mladiću.

Bewin spusti ruke i sjedne na drveni ležaj.

— Šta je, šerife? — začu se neki glas s ulice. — Morate nešto poduzeti!

Joe pristupi prozoru i otvori ga.

— Ne vidite li da jahač ima odličnog konja? — zapita građane na ulici.

— Uvijek imaju o čemu pričati — promrmlja šerif Bissel.

III

Jutarnja magla, koja se nadvila nad gradom, polako se počela razilaziti.

— Ako je Doc ponovo na brežuljku, primijetit će vas kad budete ulazili u kočiju, šerife — reče Bissel stojeći na vratima svog ureda i promatrajući konjsku zapregu ispred poštanske postaje.

Joe klimnu i pogleda u ćeliju u kojoj je kovač zarobljeniku stavljao lisičine. Zveket lanca razlijegao se prosto-rijom.

Napolju se čulo dahtanje konja i bijesno psovanje.

— Gotovo je — reče kovač i okrene se.

Joe otvori ćeliju. Kovač iziđe i dade mu savinuti ključ za otvaranje lisičina.

— Jednostavno stavite u lisičine i okrenite ulijevo — objasni Joeu.

— U redu — odvrati Joe.

Kovač promrmlja nešto što je trebalo zvučati kao pozdrav i napusti šerifov ured.

Odmah potom udoše dvojica muškaraca s revolverima u rukama. Jedan od njih dade znak zarobljeniku i Be- win iziđe iz ćelije. Pri svakom njegovom pokretu začuo bi se zveket lanca kojim su mu bile vezane ruke. Dvojica muškaraca izvedoše ga na ulicu.

— To je lutrija. Imate vraški opasan zadatak — napomene šerif Bissel.

Joe prijede vratima, nasloni se na dovratnik i smota cigaretu.

Bissel ga je promatrao.

— Čuvajte se Bartela — opomene Joea. — Ne treba mu vjerovati. On je spreman na sve.

— Zelite li mi ponuditi nekoliko pomoćnika? — zapita Lane i nasmiješi se Bisselu.

Šerif Bissel ljubito promrmlja nešto nerazumljivo, vrati se pisaćem stolu i sjede.

Joe pripali cigaretu. Potom se zagleda u Bartela, koji je s crnom putnom torbom u ruci stajao napolju i gledao prema šerifovom uredu.

— Zdravo! — dobači kockar veselo. — Izgleda da vam se baš jako ne žuri!

Joe odbaci šibicu koja se u letu ugasila.

— Dod! — obrati se kockaru djevojka koja je također stajala napolju.

U tom trenutku pojavi se čuvar stajе noseći u ruci kovčeg.

— Možda vam to što je unutra uskoro neće više trebati — reče šerif Bissel. — Unutra su samo bezvrijedne stvarčice.

— A odakle vi to znadete? — priupita Joe Lane pogledavši preko ramena.

— Znam to — promrmlja šerif Bissel i noge pruži na već prilično oštećenu dasku pisaćeg stola. — Zašto ne sačekate dok kočija ode i tada odjašite?

— Jer bi me i u tom slučaju promatrač sa brežuljka opazio. Potrebna mi je kočija, budući da mi u preriji odlično može poslužiti kao utvrda — odvrati Joe i ponovo pogleda napolje.

Dvojica, čuvara gurnuše zarobljenika u kočiju. Rita Steel i njen prijatelj pridodše poštanskoj postaji.

Na drugoj strani ulice, ispred saluna, pojavi se ćelavi vlasnik i zadovoljno se cereći stade promatrati poštansku kočiju.

— On je u svakom slučaju snetan što ovo dvoje odlaze — reče šerif Bissel ugledavši kroz prozor vlasnika saluna. — Tko zna da li bi ih se inače tako brzo riješio.

Joe povuče dim i otpuhne ga napolje gdje se brzo razide.

Bissel ustade i pristupi ormaru za spise koji se nalazio u uglu pored ćelije. Otvori ga te izvadi torbu i jednim je zamahom baci na rub pisaćeg stola. Potom se vrati i ponovo sjede.

Joe se okrene, uzme torbu te iziđe napolje.

— Sretno! — reče Bissel. — Zao mi je što nikog ne mogu poslati s vama; ne mogu prisiliti ljude.

— Svejedno, hvala vam za pomoć koju ste mi pružili — odgovori Joe i stegne torbu ispod ruke.

Bissel progunda nešto u bradu.

Joe Lane pođe niz ulicu. Magla se već posve razila i kad je stupio na kolnik, spazi jahača na brežuljku prema zapadu.

— Možda bismo ga dobrom puškom mogli pogoditi — napomene stražar

porad kočije. — Vi imate dobru pušku, zar ne, šerife?

— Mnogi imaju dobre puške. No, nitko ne može dokazati da jahač na brežuljku čini ono što mi naslućujemo — odvrati Joe i pogleda u kočiju.

Na stražnjem sjedalu smjestili su se djevojka i kockar, na prednjem je sjedio zarobljenik podigavši ruke s lancem koji je zveckao.

— Ja s tim nemam nikakve veze — obrati se Bewin kockaru.

— Njega to ne zanima, Sean — dobači mu Joe.

Bartel okrene glavu i pogleda torbu koju je Joe i dalje držao pod rukom.

— Pazite na novac — podrugljivo se naceri Bartel.

— Što još čekamo, šerife? — zapita vozač kočije pojavivši se pokraj Joea Lanea. Bijaše to muškarac pedesetih godina, poprilično debeo, sporih kretanja.

— Imate li pratioca? — obrati mu se Joe.

— Imam. Zove se Rus Stinner, a službu je preuzeo prije osam dana. Da je znao što ga čeka, zacijelo bi ostao u Laramieu.

— A vi?

— Želim već jednom krenuti, šerife. Popnite se.

— Kako se zovete?

— Bill Hamish — odgovori vozač.

— Nosim devet tisuća dolara i vodim jednog zarobljenika. Računam s vašom pomoći.

— U to se možete pouzdati, šerife. Hajde, penjite se.

Joe se popne u kočiju. Vozač zalupi vratima i podigne pokretnu stepenicu.

— Krećemo, Ruse! — viknu vozač.

Na suprotnoj strani Joe opazi mršavog muškarca srednje visine kako izlazi iz poštanske postaje. Svjetlucajući očima približavao se kočiji nesigurna koraka. U ruci je držao pušku.

— Gdje je vaša puška? — upita kockar Joea.

— Kod vozača — odvrati Joe.

— Veoma oprezno — umiješa se djevojka. — Možda bi i ti svoju pušku trebao dati vozaču, Lee.

Kockar dohvati svoju kratku pušku i postavi je u kut. Nasloni se na nju i naceri Joeu.

— Ako se već on ne želi odvojiti od svoje puške, mogli biste barem vi svoj revolver, koji nosite u džepu, predati vozaču — obrati se Joe djevojci.

Rita Steel se lećne i zagleda u džep svoje zelene haljine ispod koje su se jasno ocrtavali obrisi malenog »derindžera«.

Naslovnivši se na sjedalo, djevojka ledenim pogledom ošine Joea Lanea.

Vozač se popeo na svoje sjedalo. Prasak biča glasno odjekne i kočija naglo krene.

Ubrzo je grad ostao za putnicima. Rijetko grmlje i prerijaska trava promicali su lijevo i desno od kočije.

Vozač je ponovo zapucketao bičem i povicima potjerao konje, no vožnja nije postala brža.

Joe je budno motrio okoliš. Poslije jednog sata vožnje ugleda, peticu jahača koji su se na priličnoj udaljenosti kretali prema jugu, a onda iščezli.

— Jeste li ih vidjeli? — poviče vozač.

Joe nagne glavu kroz prozorčić.

— Da! — dovikne vozaču. — Dodajte mi pušku!

Vozač pruži Joeu njegovu vinčesterku. Lane je dohvati i glavu povuče u kola.

— Rado bih vam pomogao ako razbojnici napadnu — reče zarobljenik. — Proklete svinje, nisu mi rekli ni riječi o napadu. Ni o novcu, također!

Joe šutke pogleda Bewina.

Poslije dva sata kočija se zaustavi kraj nekog potoka. Oblak prašine obavije kola.

— Ti ostani na sjedalu, Ruse! — naredi Hamish pratiocu. — Imaš dobar pregled okolice i na vrijeme ćeš ih otkriti ako dođu!

— U redu! — promrsi Rus Stinner.

— Izlazite svi! — viknu vozač. — Odmoriti ćemo se pola sata!

* * *

Konji su se kretali sve sporije i odjednom se kočija naglo zaustavi.

— To su oni! — poviče pratilac.

Uto već prasne prvi hitac, a za njim uslijedi zaglušujuća grmljavina pušaka.

Joe Lane brzo ispusti iz ruku torbu što ju je neprestano držao, otvori vrata i jednim se skokom nađe napolju. U ruci je čvrsto stezao vinčesterku.

Metak ogrebe okvir vrata pored nje-
ga.

Rita Steel preplašeno kriknu. Kockar je netremice buljio u torbu na prednjem sjedalu, a onda pogleda bli-
jedno lice zarobljenika.

Vozač i pratilac kočije vatrom odgo-
vore razbojnicima, a i Joeova puška
prasne pored vrata.

— Što još čekaš? — istisne kockar. —
Grmlje ti pruža izvanrednu priliku. —
Potom ponovo pogleda torbu.

— Morao bih uistinu biti lud — pro-
sike zarobljenik. — Bez konja ne bih
stigao daleko.

Vozač opali još jednom. Meci razboj-
nika su jezivo zujali iznad kočije.

Joe opali prema oblačićima baruta
što su se pored grmlja dizali u vis i
razilazili na slabom vjetru.

Spustivši se sa sjedala i vozač zapu-
ca u istom pravcu. I pratilac siđe, na-
puni svoju pušku i nastavi pucati.

— Bartelu, izdite! — dovikne Joe. —
Ima posla za sve nas!

— Djevojka i zarobljenik trebali bi
leći ispod kočije — napomene vozač. —
Hajde, vas dvoje, sklonite se ispod
kola! Ondje vas ne mogu pogoditi!

Blijeda lica i klecavih koljena Rita
Steel iziđe iz kočije. Oči su joj plamt-
jele, no Joe ipak u njima zamijeti
strah.

— U Casperu je bio mnogo udobnije,
zar ne? — zapita Joe, gurne djevojku
u stranu i za ruku uhvati zarobljenika
koji se pojavio na vratima. — Ispod
kola! — zapovjedi izvukavši Seana
Bewina.

I kockar oklijevajući iziđe iz kočije.

Vozač ponovo isprazni naboje, svoje
sačmarice. Iza grmlja, međutim, odjed-
nom nastat tišina.

— Je li moguće da se već predaju? —
zapita Stinner zbunjeno.

No, već djelić sekunde poslije iza
grmlja prasnuse hici i jedan metak s
treskom se zabije u gornji dio kočije.

Joe osloni kundak vinčesterke o
rame i opali. Vozač i pratilac kočije
neprestano su odgovarali na vatru raz-
bojnika. Prasak pušaka uznemiri ko-
nje i oni preplašeno zanjiste. Spazno
povukavši zakočenu kočiju pokrenuše
je nekoliko centimetara.

— Nećete li nam pomoći? — zapita
Joe kockara.

— Ako mi kažete, što ću za to dobiti?
— cereći se odvratit Bartel.

Joe se ogleda prema djevojci koja je
stajala iza stražnjeg kotača kočije i
napeto ga promatrala.

— Ne znam koliko će vam tvrtka
»Wells Fargo« platiti za to — odgovori
Joe Bartelu. — Zacijelo vam neće biti
posve badava.

Vatra ponovo oslabi. Odjednom se
iza grmlja začu glasni topot kopita.
Vozač i pratilac opališe za bjeguncima
koji su nestali u obliku prašine. Rus
Stinner pusti pušku i prokune glasno.
Iz džepa izvadi metke i ponovo napu-
ni pušku.

— Bewine, izdite! — zapovijedi Joe
Lane.

Sean Bewin se zavezanih ruku pro-
gura ispod kočije i ustade.

Vozač obide oko kola i reče:

— Nemaju baš osobito dobre živce.
Mogli su nas pustiti bliže pa bi imali
daleko bolje izgleda.

— To je naša prednost — odvratit
Joe. — Možda je stvar u tome što se
Carter prebrzo pobrinuo za nove lju-
de. Koliko ima još do prve stanice?

— Ne više od petnaest kilometara —
odgovori vozač.

— Gledajmo onda da što prije krene-
mo dalje — reče Joe i zarobljeniku
dade znak da ustane.

Bewin otvori usta kao da želi nešto
reći, no ponovo ih zatvori i zveckajući
lancem, kojim su mu bile vezane
ruke, uspe se u kočiju.

Joe pogleda djevojku i učini mu se
da je odjednom postala starija za ne-
koliko godina.

— On želi da se i ti popneš, Rita —
napomene kockar.

Djevojka se popne u kola, kockar za
njom i napokon Joe, a vozač zalupi
vratima.

— Hoću li opet uzeti vašu pušku,
Lane? — zapita vozač.

Joe mu kroz prozorčić pruži vinče-
sterku i vozač se udalji.

Kočija zaškripi kad se debeli vozač
popeo na svoje sjedalo.

Bič ponovo prsne i kočija se zakotr-
lja.

Kockar je naslonio glavu na pod-
stavljani zid kočije i kradomice pgle-
davao torbu na koju je Joe položio
ruku.

— Da li je nagrada za pomoć visoka? — priupita Rita Steel.

— Već sam vam jednom rekao da ne znam — odvratila joj Joe.

— U pravilu ona iznosi deset posto — objasni Lee Bartel skidajući šešir i maramicom brišući sa čela znoj.

— To bi bilo devet stotina dolara — reče djevojka. — Mislim da je to premalo za izvrgavanje životnoj opasnosti.

— Ja sam vas opomenuo — otrese se Joe Lane. — I vas, Bartel, također. Oboje ste dobro znali u što se upuštate, kad ste se odlučili za ovu vožnju.

Kočija upadne u neku jamu, a Rita uplašeno krikne.

— Vaši živci popuštaju, gospođice Steel — reče Joe. — A što uopće možete započeti sa devet stotina dolara? Bartel bi ih prije zakartao nego što biste novac uspjeli prebrojiti.

Izraz kockarovog lica naglo se promijenio. Prodornim pogledom punim mržnje ošinio je Lanea, krajičci usana su mu se opustili, a oštra bora podijelila mu je čelo na dva dijela.

— Ima u tome istine — reče djevojka oštro i bijesno pogleda kockara.

Napetost na Bartolovom licu naglo popusti. Kockar stavi ponovo svoj crni šešir na glavu, a maramicu gurne u unutrašnji džep crnog kaputa koji mu je od prašine bio već posve siv.

Djevojka se opet okrene Joeu i nastavi:

— Ne znam zapravo što se to vas tiče, šerife.

— Jednom ćete ipak morati priznati istinu — odvratila Joe osmijehnuvši se djevojci.

— Zar ne vidiš što on namjerava? — proskiče kockar ljutito.

— Što to? — začudi se Rita.

— Želi posijati razdor. Htio bi oko sebe imati ljude koji jedan drugome ne vjeruju, Rita.

— I vi mislite tako? — zapita Joe opazivši da je djevojka čvrsto stisnula usnice.

— Mi smo već prilično dugo zajedno — odvratila djevojka. — I, vjerovali ili ne, dugo smo se lijepo slagali.

— Ah — nasmiješi se Joe.

— Vi ga ipak ne poznajete dovoljno, šerife — reče djevojka hladno. — Napokon, svatko može biti zle sreće.

— Jednom — proskiče kockar i ponovo se nasloni. — Jeste li čuli, šerife? Jednom!

— Ne morate se derati, Bartelu — mirno odvratila šerif.

— Bio je ono prilično budalast momak — objasni kockar. — Nisam shvaćao da netko u kartama može imati takvu sreću. Osim toga, prilično sam popio i olako shvatio igru. Kad sam došao k sebi, sve je bilo izgubljeno. Dvije tisuće dolara. Izgubio sam sav svoj imetak.

— Da, tako je to bilo — potvrdi Rita.

Vozač bičem i povlicima potjera konje.

— Poslije se nikako nisam mogao oporaviti — nastavi objašnjavati kockar. — Svi su to zamijetili i znali da mogu igrati samo za male uloge. Kad bi imali loše karte, stavljali bi visoke uloge i, ponovo sam gubio.

— Trebali ste dogovoriti iznos do kojega igrate — reče Joe Lane nezainteresirano.

— Čuješ li to, Rita! — premrsi kockar. — Otkada profesionalni kockar dogovara iznos do kojega će igrati? Ismijali bi me!

Joe povuče torbu s novcem na koljena.

— Ovo ovdje neće postati vaš imetak — prozbori oštro. Rekavši to skrene pogled na zarobljenika koji je kroz prozorčić kočije gledao napolje.

— On uistinu ne izgleda kao razbojnik — napomene djevojka. — Prije bi se moglo reći da sliči kauboj.

Sean Bewin se okrene i ljutito pogleda Ritu.

— Što se to vas tiče?

— Zapravo ništa. Htjela sam samo šerifu reći da je možda u zabludi.

Kockar se glasno nasmije.

— Glupost! Doca Cartera poznaje svatko. Posvuda vise potjernice s njegovom slikom. Onaj tko je samo jednom projahao od Teksasa do Wyominga, morao ga je vidjeti barem desetak puta!

IV

Konji usporile hod i kočija se zauzstavi u gustom oblaku prašine. Putnici odjednom začuše udaljeni prasak pušćanih hitaca.

Joe odmakne torbu s koljena, otvori vrata i siđe.

Rita Steel značajno pogleda kockara.

Napolju je vozač objašnjavao:

— To može značiti samo jedno, šerife: Razbojnici su napali stanicu.

— Zašto stanicu? — promrmlja pratilac Stinner. — Ondje nemaju što uzeti!

— Ondje su staje, hrana, voda i postelje za nas — objasni vozač. — Ako zauzmu stanicu, loše nam se piše.

— Do vruga! — prokune pratilac — Kako se toga nisam sjetio.

Pušćana vatra je slabila.

— No, stanica je ograđena čvrstim, na vrhu zašiljenim stupovima — reče vozač. — Neće baš lako prodrijeti u nju.

— Koliko ljudi ima u stanici? — interesirao se Joe.

— Trojica su — odgovori vozač. — Trojica postarijih muškaraca, šerife, po žilavih i tvrdih. Krenimo dalje.

— Možda ćemo stići da im pomognemo — reče Joe ispruživši ruku prema vozačevom sjedalu.

Pratilac mu odmah doda vinčesterku.

Joe pođe straga, pogleda u kočiju i opazi da su i na drugoj strani vrata otvorena, a zarobljenik nestao.

Lee Bartel se pakosno naceri.

— Jeste li se smjestili? — vikne vozač.

— Ne! — odvрати Joe oštro. — Bewin je pobjegao.

S nekoliko koraka Joe obiđe kočiju i potrči u grmlje što se protezalo pored puta.

— Bewine, nećeš stići daleko! — viknu Joe repetirajući pušku.

Vozač stenjući i psujući siđe sa svog sjedala i smjesta napne svoju sačmaricu.

— Priuštiti ću momku jedan naboj da mu više do Laramiea ne padaju na pamet ovakve gluposti — ražesti se vozač.

Joe je trčao dalje. Iza grmlja se izdizao mali pješćani sprud, a dalje se opet protezalo grmlje. Nešto podalje nalazio se jarak, odmah do njega kameniti obronak, a onda ponovo grmlje. Kad je Joe stigao do njega, odjednom se iza jednoga grma pred njim stvori Bewin i udari ga lancem po glavi.

Iznenaden neočekivanim napadom Joe izgubi ravnotežu. Zatetura, pade na kameniti obronak i skotrlja se u jarak.

Bewin se, ne oklijevajući ni trena, baci na njega. Joeova vinčesterka klizne preko kamenja. Mladić je glasno dahtao. Kad topli dah udari Joeu u lice, on opazi bijesno sijevanje u Bewinovim očima. Slijedećeg trena osjeti lanac na svom vratu.

Odjednom zarobljenik odmakne lanac sa Joeovog vrata, nagne se u stranu i pokuša dohvatiti pušku.

Joe ispruži noge i zarobljenika odbaci od sebe. Kad je htio skočiti na noge, ugleda da mladić drži pušku uperenu pravo u njegovu glavu.

— Ne mičite se! — dahne Bewin teško dišući, dok su mu s krupne kapi znoja slijevale niz lice. Joeu se, međutim, učini da u mladićevim očima plamti strah.

— Lane, gdje se križete? — poviče vozač koji je stajao nešto podalje.

Bewin kleknu, a lanac tiho zazveči. Puška je i dalje bila uperena u Joea, a mladićev prst na otkopcu nervozno se trzao.

— Ja nemam nikakve veze s razbojnicima — reče Bewin. — I ne želim da me objese samo zato što sam s njima jahao!

— Hej, Lane, javite se već jednom! — viknu Hamish.

Bewin se okrene u pravcu iz kojega se čuo vozačev glas. Joe, kao da je na to čekao, munjevito napadne. Odgurnu cijev vinčesterke u stranu i baci se naprijed.

Zarobljenik htjede poskočiti, no Joe ga zgrabi za nogu i povuče natrag.

Sean Bewin posrnu. preplašeno kriknu i sruši se na leđa. Obojica gotovo istodobno skočiše na noge i, prije nego što je Sean Bewin mogao bilo što učiniti, Joe ga pogodi tako snažno da se ponovo srušio i na trenutak ostao leža-

ti bez svijesti. Joe se sagne i dohvati pušku.

Iznad obronka zapucketa grmlje a iz njega izroni vozač.

Joe ga pogleda i klimnu mu. Hamish zakloči otpornac svoje sačmarice.

— U sanduku imam uže — napomene vozač. — Ako želite, možemo ga svezati, šerife.

— Nije potrebno — odvrati Joe, dohvati svoj šešir i stavi ga na glavu.

Bewin sjede.

— Dokle si mislio stići bez konja, budalo — reče vozač.

— Hajde, diži se! — zapovjedi Joe.

Sean Bewin se podigne bez riječi. Ljutito svjetlucanje njegovih očiju jasno je odavalo koliko je bijesan.

— Pa on čak nije uzeo ni torbu — iznenadeno viknu vozač.

— Ne — potvrdi Joe Lane, zagleda se u razvučeno mladićevo lice i gurne ga naprijed.

Bewin se uspne uz obronak i prođe pored vozača.

— Ne shvaćam — promrmlja Hamish. — Zašto nije uzeo i torbu?

— Možda mu je život važniji od novca — odvrati mu Joe.

* * *

— Čini se da prisluškuje neće li čuti pucnjeve — reče djevojka povukavši glavu, pošto je pogledala pratioca kočije.

Kockar je kao začaran buljio u torbu koja je i dalje ležala na prednjem sjedalu kočije.

— Devet tisuća dolara, bilo bi to sjajno za početak — prozbori tiho. — Iz toga bi se mogao stvoriti pravi imetak.

— To je besmislica — odvrati Rita Steel. — Znaš i sam da to ne ovisi samo o novcu.

— Što?

— Ti nisi više onaj stari, Lee. Zacijelo je i viski donekle kriv za to. Posljednjih godina mnogo piješ. Odviše mnogo. Još prije nekoliko godina znao si na kartama u Casperu zgrnuti lijepe novce. No, živci ti nisu čvrsti kao prije i ne možeš više protivnicima čitati iz očiju.

— Imao sam dobre karte — usprotivi se kockar.

— A što ti je to značilo? Bondell ti je neprestano povećavao ulog; to je

očito bila njegova namjera od samog početka.

Bartelov pogled ponovo odliuta prema torbi.

— Tko zna gdje li su sada — šapnu kockar. — Možda će im trebati više od jednog sata da uhvate Bewina.

— Koješta, on ne može daleko odmaći — odvrati Rita Steel.

— To ne znači ništa. On je veoma mlad i brz — spremno će Bartel. — Možda bismo trebali razgovarati s pratiocem kočije. I on je samo jadnik koji teško zarađuje svoj kruh.

— On je siromašan, pošten čovjek, Lee. Radije govori tiše da te ne čuje.

— Ako mu damo tisuću dolara, a konje uzmemo sa sobom, nikada nas više neće stići.

— Neće pristati — reče Rita.

— Jesi li ga već pitala kad si tako sigurna? — zapita kockar.

— Nisam. Primjećujem to po njegovom držanju, Lee.

— U tom slučaju... — Bartel naglo zašuti i zgrči pesnice.

— Što to?

— Takva prilika zacijelo nam se neće ponovo pružiti — procijedi kockar. — Do vraga, čini se da si žaboravila zašto si uopće krenula na put!

— Ne, nisam, Lee.

— Ili ti se možda dopada šerif?

— Što to treba značiti? — naljuti se Rita.

— Kod tebe je sve moguće. Napokon, zar ti se već mnogi muškarci nisu dopadali? Sa mnom si ostala samo zato jer si vjerovala da ću ti osigurati bezbrižan i lagodan život. No, budući da se plašiš, drugi bi te jednog dana mogli ostaviti na cjedilu. Hajde, ne smijemo više gubiti ni trenu.

— Samo bez ubijanja, Lee!

— Ne misliš li valjda da će pratilac dobrovoljno sići sa sjedala i dopustiti da ga udarim po glavi? — zapita kockar i ruku položi na držak svog revolvra.

Rita Steel se obima rukama uhvati za vrat.

— Hajde, pokreni se već jednom! — prosiće Bartel nestrpljivo. — Dovoljne su nam tri minute da ispregnemo konje, a onda nas nikada više neće stići.

— Šerif je stigao i Doca Cartera, Lee. Ne zaboravi to — reče još uvijek neodlučna Rita.

— Uzmi već jednom torbu — promrsi kockar. — To je naša životna prilika.

Djevojka, oklijevajući trenutak, pogleda torbu koja bijaše omotana grubim remenom. Upravo u trenutku kad Rita htjede ispružiti ruku i dohvatiti torbu, začuše se pucketanje granja i glasni zveket lanca.

Rita se trgne i povuče ruku.

Lee Bartel istisnu kletvu, a ruka mu kliznu s revolvera.

— Ne možeš li malo brže pokretati noge — začuju Rita i Bartel izvana glas vozača. — Izgubili smo već i previše dragocjenog vremena.

— Do vraga! — prokune Bartel. — Mogli smo već odavno biti daleko, da nisi toliko oklijevala izmišljajući koje-kakve gluposti.

Grane ponovo zapucketaše. Bartel proviri kroz prozorčić kočije i ugleda zarobljenika kojega su slijedili vozač i Joe Lane.

— Napokon — odahnu pratilac. — Moramo požuriti, kod stanice se još uvijek čuje pucnjava.

Vozač udari zarobljenika tako da on zatetura do kočije.

— Brže, penji se! — zapovjedi mu.

Bewin se uspane u kola, a Joe prođe straga oko njih.

— Nisi bio dovoljno brz? — dobaci kockar Seanu Bewinu nacerivši se. — Slabi živci, zar ne?

Joe Lane se s druge strane popne u kočiju i u stranu odmakne torbu s novcem.

— Nismo li dobro pazili na novac? — priupita Bartel zlobno se cereći. — Zapravo, trebali biste nam zahvaliti, šerife.

— Dobro je da vam nešto drugo nije palo na pamet — hladno odvrati Joe. — Pratilac bi pucao bez opominjanja.

Rita Steel problijeđi te ispod oka pogleda Bartela.

— Hoo! — zaviknu napolju vozač i prasnu bičem.

Teška kola se potresu i krenu podižući za sobom prašinu. Joe stavi pušku među koljena, lijevu ruku položi na torbu s novcem i zagleda se u suputnike na stražnjem sjedalu.

Put se spuštao i kola pojure brže. Puščana vatra već se jasno razabirala. Nestade grmlja s obje strane puta i u dolini se ukaže dobro utvrđena poštanska stanica. Iznad ograde dizao se u vis barutni dim, a u malenim prozorima kuće odražavalo se sunce što se već dobrano spustilo prema zapadu.

Petorica jahača su u divljem trku, pucajući kao ludi, slijeva i desna jurili na stanicu.

Vozač još brže potjera konje. Pratilac podigne svoju pušku i opali na napadače.

Joe Lane kroz prozorčić ispruži vinčesterku i pritisne otonac.

— Hoo! Hoo! — prodere se vozač. — Otvarajte vrata, tamo dolje! Naprijed!

Kočija uleti u neku jamu, na trenutak se u blagom zavoju nagne i klizeći na dva kotača pojuri prema otvorenim vratima.

Joe repetira pušku i ponovo opali. No, pri vožnji kočije bilo mu je nemoguće pogoditi nekog od razbojnika.

Petorica jahača pucajući neprestano odjuriše dalje prema istoku.

Joe Lane opali za razbojnicima koji ubrzo nestadoše u grmlju. U tom trenutku teška kola ulete u dvorište poštanske stanice. Kočnice se škripeći priljube uz željezne obruče. Stražnji kotači ostaviše na tlu vidljiv trag.

Kočija se zaustavi.

Joe se jednim skokom nađe napolju i potrči prema dvojici muškaraca koji su stajali na dasci za stražara uz ogradu i dalje pucali. Kad je stigao do njih, i posljednji razbojnik nestao je u grmlju.

Videći da nema više potrebe pucati, Joe spusti pušku.

Treći muškarac sa stanice zatvori teška vrata i postavi gredu.

Joe klimnu dvojici muškaraca koji su ga znatiželjno promatrali.

— Bilo je već i vrijeme da stigneš, Bille — reče treći muškarac dolje u dvorištu vozaču koji je bio sišao sa svog sjedala. — Sto to imaš u svojoj krtitji, da su razbojnici toliko podivljali?

— Torbu s novcem, oblasnog šerifa, jednog zarobljenika i, kao kruna svemu, neobično smiješan zaljubljeni par. Nisam li ti uvijek govorio da vozač

poštanske kočije može doživjeti naj-neobičnije stvari?

— Razbojnici su navaljivali svim silama pucajući kao sumanut, no neprestano smo ih držali na pristojnom odstojanju.

— Bio je to Doc Carter, Dane. Izmaklo vam je pet stotina dolara. — Zar ne, šerife, tolika je nagrada za njegovu glavu?

— Da — odvrati Joe skočivši s daske uz ogradu. Napuni potom svoju pušku i pogleda upravitelja poštanske stanice. Bijaše to muškarac srednje visine, odjeven u uštavljenu bivolju kožu, a dugačka kosa visjela mu je ispod šešira i padala na ramena.

Dvojica muškaraca iza Joea istodobno zazviždaše kroza zube.

— Nisi li nam to mogao reći prije, Bille? — promrmlja upravnik stanice.

Joe priđe kočiji iz koje su, upravo izlazili Rita Steel i kockar. Dohvativši torbu dade znak zarobljeniku da i on izide.

— U torbi je devet tisuća dolara — reče vozač. — Doc Carter je opljačkao kočiju, no šerif Lane mu je oduzeo opljačkani novac. A ovo je Sean Be-
win, razbojnik koji to nikako ne želi biti. Dodji, Dane, uz viski ću ti to bolje razjasniti.

Naborano lice starog upravitelja stanice skupi se poput hrapave kožnate vreće. Oko usnica zaigra mu zadovoljan osmijeh.

— Dodite, gospođice Steel — obrati se vozač djevojci. — Ima ovdje i za vas dosta posla. Morate znati da trojica muškaraca žive ovdje sami i svaka žena koja prolazi ovuda ima, što prati i peglati dok god može stajati na nogama!

V

Rita Steel stavi posude na poslužavnik i odnese ga u kuhinju. Joe pogleda za njom.

Kockar pripali jednu od svojih tankih, crnih cigara i uštae.

— Protegnut ću malo noge — reče i napusti prostoriju.

Joe također ustade. Vozač i pratilac kočije ostadoše za stolom.

— Želite li jedan viski, šerife? — zapita upravitelj stanice.

— Hvala, možda poslije — odvrati Joe i pogleda zarobljenika kojeg je u stražnjem dijelu dnevne sobe lancima privezao za željezni krevet. Potom za Ritom pođe u kuhinju.

— Dolazite li možda da mi pomognete? — zapita Rita ne okrećući glavu.

Joe prođe nekoliko koraka po kuhinji i leđima se nasloni na ormar koji su već dobro nagrizli crvi. Odatle je dobro mogao vidjeti lice Rite Steel.

— Što želite od mene? — još uvijek se ne okrećući upita djevojku.

Joe izvadi iz džepa kesu duhana i smota cigaretu. Promatrao je djevojku koja je hitrim pokretima ispirala suđe i stavljala ga na lim da se posuši. Joe zapali šibicu, prinese je cigareti i pripali. Povukavši snažno dim cigarete otpuhne ga prema stropu. Rita ga pogleda.

— Željela bih znati što hoćete od mene? — ponovi djevojka pitanje.

— Smeta li vas moje prisustvo?

— Ne. No, uvjerena sam da niste došli bez razloga, šerife.

— Možda vam želim dati dobar savjet, Rita.

Djevojka je držala u ruci limenu zdjelu s koje je voda kapala na pod. Polako se okrene i pogleda Joea.

— Što zapravo hoćete?

Joe ponovo snažno povuče dim cigarete i otpuhnuvši ga reče otegnuto.

— Za tjedan dana dolazi slijedeća kočija za Laramie. Želio sam vam savjetovati da ovdje sačekate tu kočiju.

Rita stavi zdjelu pored ostalog posuđa.

— To ste mi već savjetovali i u Casperu — odvrati djevojka. — Nije li moj odgovor bio dovoljno jasan?

Zagledavši se u žar cigarete Joe mirno odgovori:

— Nadam se da ćete me danas, poslije svega što se dogodilo, ipak poslušati. Vjerujem da ste uvidjeli kakvoj opasnosti se izlažete. — Joe se odmakne od ormara i opušak cigarete baci kroz prozor. Potom ponovo priđe djevojci i opazi nesigurno treperenje u njenim očima. — To je bio samo početak — nastavi Joe. — Što se budemo više približavali Laramieu, razbojnici će napadati sve bezobzirnije. Znam

što vas tjera, Rita, jer sam susreo mnoge djevojke poput vas.

— Ma nemojte? — ironično dobaci Rita.

— Ne bi iz toga trebalo zbijati šale. I sve su te djevojke prije ili poslije uvidjele da su na krivom putu. Neke na žalost prekasno.

Djevojka se naglo okrene i ljutitim pogledom ošine Joea.

— Što vi zapravo želite postići tim svojim prodikama?

— Ništa — mirno odvrati Joe. — Želim vas samo opomenuti. Ako ste pametni, ostat ćete ovdje. Momci sa stanice zacijelo će se veseliti dobiju li na tjedan dana vašu pomoć. A Laramie vam ionako neće izmaći.

Slijedećeg trena ispred otvorenih vrata zaškripi daske i kockar zapita:

— Smetam li?

Joe se okrene i na vratima ugleda nacereno Bartelovo lice.

— Što on hoće? — obrati se kockar djevojci.

— Vjerujem da je samo zabrinut za moj život, Lee. On smatra da bi dalje putovanje za mene moglo biti odviše opasno i stoga mi predlaže da ovdje sačekam iduću kočiju.

— Nije valjda mislio ozbiljno? — Bartel se jače naceri i pogleda Joea Lanea. — To ti dakako ne pada ni na kraj pameti, Rita? — zapita Kockar preko ramena.

— Bez brige, Lee.

Joe se zagleda u Ritu Steel.

— Uvjeran sam da će doći dan kad ćete se pokajati zbog te odluke. Samo, tada će već biti prekasno — reče razočarano, okrene se i pođe prema vratima.

Kockar se odmakne u stranu i propusti ga.

Zastavši u dnevnoj sobi Joe pogleda svog zarobljenika. Pođe dalje prostorijom i sjede na stolicu udaljenju dvatri koraka od Seana Bewina.

— Jesi li uistinu vjerovao da bi mi mogao umaknuti? — zapita zarobljenika.

— S pljačkom nemam nikakve veze! — promrsi ljutito Sean. — Nitko mi, međutim, ne vjeruje. Mislio sam samo na to, ni na što drugo! I ponovo ću misliti na to, nekolicina mi se pruži priliku.

ka 'za bijeg! Budite sigurni da ću neprestano pokušavati pobjeći!

Joe ustane i okrene se. Kockar na kuhinjskim vratima i djevojka nešto podalje piljili su u njega. Joe još jednom pogleda zarobljenika.

— Posve si sâm, dakle, došao na ideju da pobjegneš?

Bewin skrene pogled sa Joea.

— Još će tvrditi da smo ga mi nagovorili, Rita — reče kockar i pakosno se nasmije.

— Dakako da sam sâm došao na ideju! — promrsi Sean Bewin. — Čini mi se da me niste slušali, šerife. Ni na što drugo ne mislim više osim na bijeg, shvaćate li?

Joe pođe prema vratima.

Vozač natoči viski najprije u svoju, a potom i u čašu pratioca Rusa Stinnera. Onda podigne bocu prema svjetlu.

— Što, već prazna? — promrmlija pratilac i odmahne glavom. — Pravo je zlo što su bocu tako male, Bille.

Prošavši pored vozača i pratioca Joe napusti prostoriju. Napoklju se već posve smračilo. Nekoliko zvijezda titralo je na nebu. Mjesec se još nije vidio. Iznad ograde u sjeni Joe razazna glavu muškarca na straži i pođe prema njemu.

Pijesak je škripao ispod njegovih čizama i stražar se okrene.

— Ja sam, Lane — reče Joe i skoči na dasku. — Jeste li što zamijetili?

— Ništa, šerife. No, imam osjećaj da su razbojnici negdje u blizini.

— Vrlo vjerojatno — odgovori šerif kratko.

— Gdje ste ostavili novac? — zapita stražar.

— Upravitelj postaje ga je spremio.

— Onda je sve u redu. Ben stražari na suprotnoj strani. Vratite se mirno u kuću. Ne mogu nas iznenaditi.

Joe skoči s daske i zaputi se prema kući. Prekoračivši prag ugleda kockara kako pognut stoji pored vozača i pratioca kočije. Čaše obojice muškaraca bijahu prazne.

— Uistinu ne želite? — začu Bartelovo pitanje. — Samo malo. Tek onako da nam brže prođe vrijeme, moćni. Za nekoliko dolara... Vjerujem da dobro zarađujete kod tvrtke »Wells Fargo«.

— Mi ne kartamo, Bartel — reče vozač odlučno. — Prestanite s tim.

Joe pride bliže i sjede za stol.

Bartel se uspravi razočaran što vozač i pratilac nisu prihvatili njegovu ponudu.

Upravitelj postaje uđe u dnevnu sobu i svoj šešir spretno nabaci na vješalicu udaljenu nekoliko metara. Rita se pojavi na kuhinjskim vratima.

Kockar promrmlja nešto nerazumljivo i okrene se.

— Možete poći na spavanje — reče upravitelj. — Moji ljudi i ja preuzimamo stražu.

— To nipošto ne možemo dopustiti — odvrati Joe. — Svi ćemo se smjenjivati na straži.

Kockar, koji je bio krenuo prema kuhinji, zastade i polako se okrene.

— Rekli ste svi, šerife? — zapita.

— Dakako, Bartelu. Svi osim zarobljenika i gospođice Steel.

— Ako ja ne pristajem na to?

— Ne pristajete li, ostat ćete sutra ovdje — hladno odvrati vozač.

— To ste veoma mudro smislili — reče kockar i, uvukavši glavu među ramena, vrati se k stolu. — No, na to nemate pravo. Ja sam platio svoju kartu.

— Pravi se kao da ne zna pravila igre koja vrijede ovdje u preri — promrmlja pratilac kočije.

— Zalit ću se — viknu Bartel i pesnicom udari po stolu.

— Možete — mirno odgovori vozač. — No, najprije ćemo vas ostaviti ovdje.

— Ako je tako, preuzmite odmah prvu stražu — reče upravitelj postaje i pogleda Bartela.

Kockar ljutito skupi usnice.

— Tko tu naređuje? — zapita napokon. — Vi ili šerif?

— U ovoj postaji sam ja šerif — odvrati upravitelj. — Hajde, uzmite svoju pušku, ili ćete sutra, kad kočija krene dalje, uistinu ostati ovdje.

* * *

Vozač protrlja umorne oči.

— Zašto prokleti nitkovi ne dolaze, šerife?

Joe Lane zastane i pogleda napolje u sivo praskozorje što se pomaljalo na istoku. — Možda su se predomislili i vratili u brda? — Vozač upitno pogleda Joea.

— Ne vjerujem. Zacijelo su se samo pritajili i žele da mi povjerujemo kako su otišli, čekaju da naša budnost popusti — odvrati Joe i zagleda se prema zapadu. — Ostanite ovdje.

— U redu šerife — spremno prihvati vozač.

Joe se okrene, skoči s daske za stražare i potrči preko dvorišta. Iako nejasno razaznao je obrise bunara i priliku koja je sjedila na rubu zida. Brzo zastane ne mogavši točno prepoznati tko je to bio.

— Dodite mirno bliže, šerife — začu glas Rite Steel.

— Trebali biste spavati — reče Joe.

— Znam, ali ne mogu — odvrati djevojka.

— To su živci — nasmiješi se Joe premda je znao da to Rita ne može opaziti.

— Kako to mislite? — začudi se djevojka.

— Znae vi dobro što ja mislim, Rita. Trebali biste me poslušati, zaboraviti novac i ostati ovdje.

Djevojka se lagano pridigne.

— Iskoristite priliku, koja vam se možda nikada više neće pružiti, i oslobodite se Bartela — reče Joe odlučno.

— Bartela? Ostanem li ja ovdje, i on će zacijelo učiniti isto.

Joe se ponovo nasmiješi.

— Ne mislite valjda ozbiljno?

Rita se naglo okrene i pođe u kuću.

Prošavši oko bunara Joe pored staje potrči prema suprotnoj ogradi. Uspne se na dasku za stražare i zagleda se u tamu.

Negdje daleko začu se zavijanje kojota. Još uvijek se, međutim, ništa nije vidjelo.

Poslije otprilike pola sata nebo obli jutarnje sivilo a na istoku se stade rumeniti zora.

Iz kuće dopru do Joea glasni šumovi.

Ubrzo potom na vratima se pojavi upravitelj postaje. Vozač napusti ogradu i pođe prema njemu. Upravitelj je u međuvremenu stigao do bunara i vadio vjedro vode.

— Razbojnicima ni traga ni glasa — reče vozač zastavši pored bunara.

— To me nimalo ne čudi — odvrati upravitelj postaje, preko glave skine kožnatu košulju i stavi je pored sebe

na rub bunara. — Carter zacijelo čeka povoljniju priliku da se dočepa novca. Možda sprema napad kod Bella.

Joe je čuo posljednje riječi, skočio s daske za stražara i prišao bunaru. Pogleda Hamisha i zapita:

— Tko je Bell?

— Čovjek koji upravlja slijedećom postajom, šerife — odgovori vozač.

— Živi li sâm? — priupita Joe Lane.

— Zajedno s bratom — odvrati upravitelj postaje, prije nego što glavu zaroni u hladnu vodu.

VI

Konji su s naporom vukli tešku kočiju. Put je, naime, postajao sve strmiji. Vozač je pucketanjem biča i povici-ma morao tjerati životinje.

— Koliko ima još do slijedeće postaje? — zapita Rita Steel.

— Nema još mnogo — odvrati Bartel. — Zar ne, šerife?...

— Nemam pojma — reče šerif i pogleda zarobljenika koji je bio sklopio oči.

— Hajde, još samo nekoliko stotina metara — podvikne pratilac na konje.

Joe proviri napolje i opazi ogoljele vrhove brežuljaka, tu i tamo pokrivene rijetkim busenima trave.

Kočija odjednom stane. Konji su dahtali i kopitima udarali o tlo. Njihov topot pomiješao se s iznenađenim povikom vozača — Lane, zaboga!

Joe otvori vrata kočije. Prije nego što izide napolje, opazi iznenađenje na licu Rita Steel. Pogled mu u trenu preleti preko brežuljka iza kojeg se pružala ravnica i zaustavi se na brvnari, dugačkoj staji i šupi što ih je gutao plamen. Dima gotovo nije ni bilo.

Prošavši pored zasopljenih konja, Joe se zagleda u nizinu. Posvuda u dolini raslo je grmlje i krčljava stabla pamukovca. Nikoga nije bilo.

— Je li to stanica? — zapita Joe okrenuvši se prema kočiji.

Kočija zaškripi kad se Hamish i pratilac stadoše spuštati sa sjedala.

— Bila je nekoć — doda Stinner.

Joe pođe natrag i stigavši do prednjeg desnog konja nasloni se na njegovo mokro tijelo. U tom trenutku sruši se šupa i u dolini odjekne tresak.

— I kuća i staja srušit će se ubrzo — reče pratilac. Drvo u ovo doba godine gori poput gube.

Vozač prođe oko konja, zastane ispred Joea i pogleda ga.

— Poznavao sam obojicu staraca — reče. — Nisu imali neprijatelja. Uvjeran sam da se nikome nisu zamjerili.

Joe se zagleda u ispućano vozačevo lice i odvrati mu:

— Što želite time reći? Znadete dobro da mi sve ovo ne pričinja osobi-to zadovoljstvo. Vršim samo svoju dužnost poput svih ostalih.

Hamish se mrmljajući okrene.

— On nije mislio baš tako, šerife — reče Stinner. — Dakako, šerif nije ni najmanje kriv za to, Bille.

Vozač skine šešir i s čela obris-znoj.

Staja u dolini sruši se uz zaglušuju-ću buku. Tamni oblak dima sukne u vis i polako se stane razilaziti.

— Što sad? — zapita kockar gledaju-ći u dolinu.

Kad mu vozač ne odgovori, okrene leđa vrećući se glasno.

— Veselite li se? — zapita ga smrknuti vozač.

Bartel se i dalje cerio. Činilo se da ne shvaća što vozač proživljava. Hamish prokune i rukom zamahne na kockara. No Joe brzo skoči naprijed i čvrsto uhvati ispruženu ruku.

— Ostavite to, Hamishu — reče Joe oštro. — Ni Bartel nije kriv. Hajde, krenimo. — Ispusti vozačevu ruku, okrene se i popne u kočiju.

* * *

Putnici stigoše do ruševina poštanske postaje. Joe iskoči iz kočije i zasta-de držeći pušku ispod pazuha. Suzivši oči pogleda prema grmlju udaljenom otprilike stotinu metara. Nije opazio tamo nikakvih pokreta.

I druga se vrata škripeći otvore.

— Oprez! — opomene vozač. — Razbojnici se zacijelo kriju tamo u grmlju.

— Možda i negdje iza nas — reče Bartel.

— Iza nas nema nikoga, Bartelu — javi se pratilac. — Zamijetio bih to.

Joe repetira pušku.

— Vi ostanite unutra, gospodice — promrsi Hamish videći da i Rita nam-

jerava iziđi. — Nije to za žene. Ovdje nema ničega što bi se moglo ukrasti.

Joe je i nadalje gledao prema grmlju. Vozač se pojavi pored njega i ne zadržavajući se potrči prema ruševinama staje i stane po njima čeprkati.

Pratilac pođe na drugu stranu prema grmlju.

— Stoj! — viknu Joe. — Ostanite ovdje, Stinneru!

Kao da nije razumio, Stinner potrči dalje. Na jugu iza grmlja pojavi se sivi dim baruta. Joe osjeti vruć udar zraka nastalog od metka što mu je prozujao pored lica.

Rus Stinner se baci na tlo te iz svoje vinčesterke opali prema grmlju. Joe također zapuca pored Stinnera. I vozač odapne svoju smrtonosnu dvocijevku. Pratilac skoči na noge i neprestano pucajući pojuri naprijed. Joe je morao obustaviti vatru jer je prijetila opasnost da pogodi Stinnera.

— Jesi li poludio, Ruse? — podvikne vozač. — Natrag!

No, Stinner je trčao dalje.

— Vi svinje, što su vam skrivila dvojica staraca! — poviče bijesno.

Iza grmlja odjekne žestoka paljba. Kao zadržan nekom nevidljivom rukom, Stinner se zaustavi.

Joe opazi kako je pratilac kočije zateturao. Hladni mravci prostruje mu po leđima. Stinner zatetura još jedan korak, a onda se sruši.

— Ruse! — krikne Hamish.

Nova učestala paljba nadjača njegov krik. Meci zaoraše po tlu bacajući u vis pijesak. Divlji krivi odjeknuše iz grmlja. Potom se začuje njištanje konja i oštra zapovijed. Slijedećeg trenu petorica jahača izletješe iz grmlja i pojuriše prema ruševinama postaje.

Joe je munjevito pucao i repetirao. Kundak vinčesterke udarao ga je o bok. Dim baruta grizao mu je oči i usnice.

— Natrag! — poviče vozač.

No, Joe se nije obazirao. Jedan metak okrzne mu uho. Pucao je neprestano. Odjednom začuje odsječan krik. Jedan od razbojnika ispruži ruke u vis i sruši se iz sedla.

Uto i vozač opali iz svoje dvocijevke.

Joe ponovo pripuca, no ovaj puta ne pogodi. Bradati jahač na čelu razbojnika odjednom skrene u stranu a ostali za njima.

Lane je kao sušanut pucao za njima. Njegovi su meci, međutim, promašivali. Nije mogao shvatiti. Razbojnici ubrzo nestadoše u grmlju. Topot kopita sve više je slabio i po oblaku prašine, što se dizao iza grmlja, putnici su shvatili da razbojnici bježe.

Vozač prođe pored Joea. Kratka sjena kretala se ispred njega i pala na nepomičnog pratioca. Hamish klekne na tlo i Stinnera okrene na leđa. Kad je podigao glavu, lice mu je izgledalo sivo poput pepela.

— Mrtav je — promrsi vozač. — Zaboga, Ruse! — Prodrma mrtvaca za ramenima.

Ispustivši pušku iz ruke Joe priđe Hamishu i nježno ga podigne.

Vozač obriše znoj.

— Prokleti psi, platit će mi to! — proškće i podigne ruke u pravcu u kojem su nestali razbojnici.

Joe pusti vozača i okrene se. Pored konja, od kojih na sreću ni jedan nije bio pogođen, ugleda kockara.

Bartel se obim rukama podupro o cijev svoje kratke puške i gledao u daljinu pored Joea. Kad mu Joe priđe, podignu glavu. Lice mu bijaše oporo i namršteno, tako da se nije moglo razabrati što zapravo misli.

— Iskopat ćemo grob — reče Joe. — Lopate su zacijelo u prtljajniku.

Bartel se okrene bez riječi.

Joe pođe za kockarom. Pored vratiju kočije zaustavi se. Rita Steel i zarobljenik sjedili su na svojim mjestima.

— Pogledajte slobodno što se dogodilo — reče Joe okrenuvši se djevojci. — Sidite, Rita. Razbojnici su otišli, više se ne treba plašiti.

— Čemu to? — začudi se Rita.

— Da biste vidjeli kolika je cijena — odvрати Joe i pogleda kožnatu torbu koja je ležala na istom mjestu gdje ju je bio ostavio. Potom se zagleda u Bewina.

Mladić sagne glavu, a lanac između njegovih ruku zazveči.

— Ja nemam nikakve veze s razbojnicima! — prozbori odlučno.

Joe se okrene i pođe dalje. Kockar je otvorio prtljažnik te ispod kovčega Rite Steel izvukao lopate.

— Što ćemo sada? — zapita Joea. — S umornim konjima danas više ne možemo stići do slijedeće stanice, zar ne?

— Sumnjam. Možda ćemo ovdje prenoćiti.

— Ovdje? — iznenadi se Bartel.

Joe se oporo nasmiješi kockaru.

— Što se čudite? Ovdje, Bartelu! Počinjete li napokon shvaćati da ste se izvrgli odviše velikoj opasnosti?

Kockar prokune glasno, dobaci Joeu lopatu i pođe naprijed.

Vozač je podigao mrtvog pratioca i ponio ga prema ruševinama. Zastane pored otvorenih vratiju kočije i pogleda unutra. Potom prođe pored Joea Lanea.

Joe krene za njim.

Iza ruševina što su se dimile vozač položi mrtvaca na tlo i reče:

— Ovdje ćemo ga zakopati. No, razbojnika nećemo zakopati zajedno s njim! Bartelu, dodajte mi lopatu, sam ću to uraditi.

Kockar mu pruži lopatu.

— Donesite i drugog mrtvaca — obrati se Joe kockaru.

Bartel donese mrtvog razbojnika i položi ga na vrući pijesak. Bol što ju je pretrpio iznakazila je razbojnikovo lice.

* * *

— Amen — reče vozač i zaklopi staru bilježnicu iz koje je bio pročitao molitvu. Gurne je potom u džep, uzme lopate i odnese ih do kočije.

Joe se zagleda u Stinnerov grob, na koji je vozač stavio nekoliko prerijskih šumarica. Zajedno s cvijećem ležao je znojem natopljen mrtvačev šešir.

Okrenuvši se Joe Lane pođe za vozačem i kockarom prema kočiji. Rita Steel, sva blijeda u licu, naslonila se na stražnji kotač kočije i zabuljila u jednu točku.

Hamish sjede na spuštenu stepenicu kočije i glavu položi u svoje goleme ruke.

— Hoćemo li napokon krenuti dalje, ili ne? — zapita kockar. — Konji su se zacijelo već odmorili.

Vozač se ne pomače.

— Negdje je u grmlju i konj mrtvog razbojnika, šerife — okrene se Bartel Joeu.

— Ostat ćemo ovdje — odvrati Joe Lane.

— A što ako se razbojnici vrate?

— Bilo gdje da se nalazimo, ne možemo im izmaći — reče Joe, uze Bartelovu pušku, podigne je i pomiriše cijev.

— Pucao sam, šerife — dobaci kockar cereći se.

Joe ostavi pušku gdje je i bila.

— Da, ostat ćemo ovdje — složi se vozač i ustade. — Ispregnut ćemo konje.

Djevojka problijedi još jače. Polako se okrenu ne odmičući se od kotača.

— Plašim se ostati ovdje. Ne možemo li stići do neke farme ili ranča?

— Ne — reče Hamish. — Do slijedeće postaje sama je divljina, gospodice. Zao mi je. — Priđe konjima i poče ih isprezati.

— Plašite se više nego što sam mislio, Rita — predbací joj Joe. — Novac ipak nije vrijedan toliko, zar ne?

— To je čista izmišljotina — umiješa se Bartel. — Zbog toga vas Rita može tužiti. Možda ćete u Laramieu doživjeti još jedno iznenađenje.

Joe se nasmiješi kockaru.

— Ako pretpostavimo da ćemo svi zajedno stići tamo. To ne smijete zaboraviti. Zar doista namjeravate stići u Laramie zajedno sa mnom?

Bartel suzi oči i pogledom punim mržnje ošine Joea Lanea. Potom se naglo okrene.

— Gospodica Rita, vreća s hranom leži uz prtljagu! — poviče vozač. — Šerife, naložimo vatru. A vi, gospodice, pobrinite se za jelo i puno kave. Noću vatru moramo ugasiti.

* * *

Zavijanje vukova jezivo se razlijevalo kroz noć. Rita Steel drhtala je tako snažno da se čulo glasno cvokotanje njenih zubi.

Joe je s puškom među koljenima sjedio na kotaču kočije.

— Mislim da su razbojnici u blizini — šapnu Hamish.

— Da — odvrati Joe tiho.

— Smjestite se ispod kočije, gospodice — promrsi vozač. — Najbolje je iza kotača. I vi, Bewine, također.

— Želio bih vam pomoći — reče mlađić.

Hamish skrenu pogled s blijedog zarobljenikovog lica na Joea i prozbori tiho:

— Ponekad osjećam da govori istinu, šerife. Napokon, svatko se može uvaliti u tako nešto.

Joe se zagleda u tamnu noć. Zavijanje vukova oslabi, a onda posve utihnu. Odjednom, neka pognuta sjena protrči kraj izgorjelih ostataka brvnare. Joe podigne pušku i opali. Sjena se u trku zaustavi, prevrne i nestade iza ruševina.

— Vuk — promrmlja vozač. — Sada će razbojnici znati da smo budni. Pogledat ću na drugu stranu.

Joe klimnu.

Hamish se stanjući podigne i pognut prođe oko kočije.

Joe pogleda blijedo lice mladog zarobljenika.

— Zašto si htio pobjeći? — zapita ga.

— Jer ne želim umrijeti na vješalima — odvrati Sean Bewin.

— Da li te je Bartel nagovorio?

Sean se nesigurno osvrne oko sebe.

— To je prevrtilo svaku mjeru! — viknu Rita Steel. — Što se nas tiče vaš zarobljenik?

— Ipak ste mu, dakle, rekli da će mu bijeg zacijelo uspjeti — zaključio Joe. — A zašto vi niste iskoristili povoljnu priliku?

— Tu su! — kriknu slijedećeg trena vozač. Sačmarica grunu tako snažno da njen prasak nadjača sve ostale šumove.

Joeu se učini da se grmlje iza ruševina brvnare razmaklo. Brzo podigne svoju vinčesterku i smjesta opali. Blijesak hica na trenutak ga zaslijepi i on sklopi oči. Kad ih je ponovo otvorio grmlje je mirovalo.

— Nikoga nije bilo — reče Sean Bewin.

Vozač opali još jednom, a za njim odmah i kockar. Odjednom se začuje njištanje konja, a potom kratka zapovijed.

— To je glas Doca Cartera — javi se Sean.

Joe ga pogleda.

Bewin stisne usnice i sagne glavu.

Hamish ponovo pripuca iz svoje dvojke. Još jednom se začuje glasno njištanje konja, a onda se sve umiri.

Poslije nekoliko trenutaka vukovi nastavise svoju zastrašujuću pjesmu.

Joe se zagleda prema istoku, no ne opazi nikakvo svjetlucanje. Rađanje novoga dana, koji su tako željno očekivali, trebalo je još dugo čekati.

Iza kočije zanjišti konj.

Gurnuvši vozača u stranu Joe potrči oko grma. Lee Bartel i Rita Steel stajali su pored konja. Kockar, koji je u ruci držao uzde, otvori prste.

— Što to treba značiti? — zapita Joe oštro.

— Baš ništa — odvrati Rita. — Samo umirujemo konje.

— Konji su bili posve mirni. Namjeravali ste pobjeći sa svim životinjama, zar ne?

— Pretjerujete — procijedi kockar. — Vaša neprestana sumnjičenja pomalo mi idu na živce, Lane. Dosta je već toga. — Skočivši naprijed udari iznenadno, prije nego što se Joe uspio obraniti.

Kockarova pesnica pogodi Joea u bradu. On zatetura natraške i udari u kotač.

Plamteći sav u licu od bijesa kockar ponovo navali i zamahne svom snagom, no Joe odmakne glavu u stranu. Ispružena pesnica okrzne Joeovo uho, a kockar se svom težinom objesi na Joea. Lane ga odgurnu i htjede se odmaknuti od kola. Bartel je, međutim, već zamahnuo.

Joe zadržao udarac. Ljevicom odgurnu napadačevu ruku u stranu, a desnicom tresne Leea Bartela u lice tako snažno da ga je odbacio među preplasene konje.

Rita Steel kriknu.

Razvukavši lice od bola Bartel se pridigne te izvuče ispod uzdi. Potom se posve uspravi.

U tom trenutku pojavi se vozač.

— No, što ste time željeli postići? — priupita Joea i Bartela.

— Proračunalo si to izveo, Lane — reče kockar sav zadihan. — Ništa, međutim, ne možeš dokazati.

— Onaj tko drugoga u divljini ostavi bez konja, nije ništa drugo nego podla svinja — dobaci vozač.

— Ostavite me na miru! — viknu Bartel.

Hamish pogleda Ritu Steel.

— S vama ćemo do kraja imati samo neprilika.

Djevojka šutke sjede na spuštenu stepenicu kočije.

— Vi ste ljudi! — izdere se Bartel. — Konji su uistinu bili uznemireni.

Joe se okrenu i prođe pored kočije. Zarobljenik je stajao između pougljenjenih greda brvnare i zurio u ruševine.

Kad se Joe zaustavio pored njega, Bewin reče:

— Ja uistinu nemam veze s razbojnicima, šerife. Zašto mi ne vjerujete?

— Uopće nije važno vjerujem li ti ja, ili ne. Važnije je hoće li ti vjerovati u Laramieu.

— Vi ćete im reći da sam razbojnik, a vama će povjerovati.

Joe odmahne glavom.

— Reći ću samo ono što sam vidio, ništa drugo.

— To će im biti dovoljno da me proglaše razbojnikom.

— Nisi li ipak nešto prešutio, Seane? — zapita Joe.

— Jesam — odvrati Bewin i nadalje zureći u pepeo. — Carter je rekao da nas progone razbojnici. Dakako da sam mu povjerovao; nisam imao pojma tko nam je za petama.

— Razbojnici, dakle — promrsi Joe Lane.

Bewin polako podigne glavu i klimne.

— Danas, međutim, znam da sam bio budala. No, istina je da nemam nikakve veze s razbojnicima.

VII

Bill Hamish bijaše već upregnuo konje kad se Joe vratio iz grmlja. Sunčeve zrake obasjale su uski prostor između ruševina.

Lane priđe kočiji, otvori vrata i unutra baci torbu koju je nosio sa sobom.

— I? — zapita Vozač. — Jeste li otkrili još nešto?

— Ništa — odgovori Joe. — Samo nekoliko ispaljenih čahura.

Hamish pritegne konjsku opremu.

— Penjite se! — viknu potom. — Za nekoliko sati stići ćemo u slijedeću stanicu. Tamo ćemo nadoknaditi izgubljeni san.

— Da li je stanica dobro utvrđena? — interesirao se Joe.

— Mislim da jest. S jedne strane je drvena ograda od zašiljenih stupova, a na drugoj debeli zid. Ni u nju razbojnici ne mogu lako prodrijeti.

Joe se okrene i pogleda Ritu Steel, koja je stajala između dva groba, a njena izdužena sjena pružala se do kočije.

— Nju zapravo treba žaliti — reče vozač. — Posve je izgubljena i ne zna više što da radi i koga da sluša.

— Znam — odvrati Joe.

— Ovisit će samo o slučajnosti noće li u odlučnom trenutku povući pravi ili krivi potez. Možda je važno što upravo sada misli, šerife.

Joe zaviri u kočiju. Bewin je sjedio u svom uglu i činilo se da spava.

— Da li je ponovo pokušao pobjeći — zapita Joe.

— Ne. — Hamish odmahne glavom. — Smiješna priča s tim mladićem, šerife. — Pljunuvši u pijesak vozač se okrene.

— Dodite, Rita! — viknu Joe. — Mora-mo dalje.

Djevojka priđe kočiji.

— Gdje je Bartel? — upita je Joe.

— Rekao je da mora u grmlje — objasni vozač. — Zacijelo će se vratiti.

— U to sam uvjeren — reče Joe i pogleda hrapavu, kožnatu torbu.

Rita se popne u kola. Za njom uđe Joe i zatvori obadvoja vrata.

— Što ste radili pored konja? — zapita Joe djevojku.

— Već smo vam rekli. Htjeli smo ih umiriti.

— A ja sam već umišljao da ste se opametili, Rita.

— Dolazi Bartel — viknu vozač napolu.

Joe proviri kroz lijevi prozor te iza srušene staje ugleda Bartela. Nekoliko sekundi poslije kockar stiže do kočije i htjede unići.

— Vi ćete se voziti na sjedalima za praticu. Smijenit ću vas za dva sata.

— Ako ne pristanem na to?

— Tada možete u grmlju potražiti razbojnikovog konja. Budete li imali.

sreće, pronaći ćete ga — reče Hamish i popne se na svoje sjedalo.

Kockar ispusti ručicu vratiju za koju se već bio uhvatio.

— U Laramieu ćemo razgovarati o svemu, obećajem vam to — promrsi bijesno.

— U redu, Bartelu. Hajde, pokrenite se malo brže.

Joe izgubi kockara iz vida. Po ljuljanju kočije zaključio je da se Bartel popeo na sjedalo. Odmah potom prasnubić i konji snažno povukoše.

Ispruživši cijev svoje vinčesterke kroz prozor Joe je promatrao prašinu što se dizala iza kočije.

— Dobro otvorite oči, Bartelu! — viknu vozač na sjedalu. — Nas dvojica prvi smo na nišanu.

— Što biste učinili da Bartel i ja nismo krenuli tom kočijom? — zapita Rita Joea.

— Imao bih znatno manje briga, Rita — odvrati joj Joe.

Vozač rukom zaštititi oči od sunca i pogleda naprijed. Potom nogom pritisne kočnicu i privuče uzde.

Kočija se zaustavi usred uzvitlanog oblaka prašine.

Joe proviri kroz prozor i poviče:

— Što se desilo?

— Tamo kraj puta čuči neki muškarac, šerife! — odgovori vozač.

Joe Lane otvori vrata, nogom rasklopi stepenicu i stane na nju. Zagleda se preko konja niz put koji se spuštao u dolinu. Na prijevoju uz rub puta sjedio je neki muškarac. Nigdje u blizini nije bilo drveća ili grmlja gdje bi se mogli sakriti ostali razbojnici.

Joe se povuče u kola i dovikne Hamishu:

— Vozite dalje, no dobro otvorite oči!

Bić prasnubić i konji ponovo povukoše. Joe je neprestano gledao napolje. Nije potpuno zatvorio vrata da bi, ako zatreba, brzo mogao skočiti.

— Možda je to samo Carterov trik — viknu vozač. — No, mi smo vidjeli sve razbojнике.

— Da, vidjeli smo, ali ih ne bismo mogli prepoznati — odvrati Joe. — Da li ste na Carteru, osim crne brade, zamijetili još nešto karakteristično?

— Ne — reče Hamish. — 'Proklet bio ako mi se to dopada!

— Ostavite čovjeka gdje je i riješit ćete se svih briga — umiješa se kockar.

— Zar ne možete shvatiti da nitko u divljini ne sjedi tek tako? — Vozač tiho prokune.

Kad se kočija približila čovjeku koji je sjedio uz rub puta, Joe stupi na spuštenu stepenicu kočije.

— Zaboravili ste napuniti pušku — napomene Rita Steel.

— Lijepo od vas da i o tome vodite brigu, Rita — odvrati Joe. — No, puška mi zacijelo neće trebati.

Joe iskoči kad je kočija bila udaljena samo nekoliko koraka od nepoznatog muškarca.

Neznanač ustade sa sedla na kojem je dotad sjedio. Njegovo neobrijano lice razvuče se u nesiguran osmijeh. Turi ruke u izbljedjelu, zakrpanu odjeću, koja je bila prekrivena prašinom. Uistinu imam sreću u nesreći — reče neznanač. — Ni u snu se nisam mogao nadati da ću naići na kočiju i još k tome oblasnog šerifa.

Joe zastade i čvršće stisnu pušku.

— Izgubio sam konja — nastavi neznanač.

Joe se ogleda naokolo.

— Ne ovdje — objasni stranac i pokaže prema zapadu. — Tamo prijeko. U brdima. Pješačio sam dvanaest sati, šerife.

— A šta ste radili u brdima?

— Tražio sam zlato — naceri se neznanač. — Na žalost, bez uspjeha.

Joe je pažljivo promatrao neobrijano neznanačovo lice. Bijaše to lice kakvih ima na tisuće. Neobična na neznancu bijahu samo odviše velika usta.

— Nemam novaca da platim kartu — reče neznanač i pogleda kočiju. — No, svejedno ćete me povesti sa sobom, zar ne?

Budući da je Hamish šutio, stranac ponovo pogleda Joea.

— Vi o tome odlučujete?

— Ne, on. — Joe vinčesterkom pokaže preko ramena.

— Što je, vozaču? — vikne neznanač.

— U divljini se nijedan čovjek ne prepušta tek tako sudbini.

— Lice mi se čini tako poznato — reče kockar.

— Zavežite — promrsi vozač. — Uostalom prošla su dva sata, možete sići. Kako se zoveš, stranče?

— Low, gospodine. Mac Low.

— Hajde, penji se gore. Bit ćeš pratilac.

— Oh! Još ću nešto i zaraditi, zar ne?

— Da — odvrati vozač otresito. — Voznu kartu, mudrijašu!

Neznanac podigne svoje izlizano sedlo i prođe oko Joea.

Lane se okrenu i pogleda za strancem koji je sedlo stavio na krov kočije, a potom se popeo na sjedalo do vozača.

Joe pođe natrag i ponovo uđe u kola.

— To je uistinu bilo iznenađenje, zar ne? — naceri se Bartel. — Sada morate paziti na jednog više, šerife.

— Jesi li čuo nešto o Docu Carteru i njegovoj bandi — istodobno zapita vozač neznanca.

— Carteru? Ne. Zašto pitate?

— Htio sam samo znati — reče Hamish i prasnu bičem.

* * *

Stigli su u postaju a da više nisu našli na razbojнике. Golema vrata otvore se ispred kočije i putnici ugledaše dvojicu starijih muškaraca. Lupajući i tandrakajući kočija uleti u dvorište i zaustavi se.

Joe začuje kako se dvorišna vrata uz glasnu škripu zatvaraju.

— Što se desilo, Bille? — poviče jedan od staraca. — Kasniš dvadeset sati.

— Da, da — promrmlja vozač.

Joe otvori vrata kočije, spusti pomičnu stepenicu i siđe.

Muškarac sjede kose i naboranog lica prilazio je kočiji. Njegove oči znatiželjno su promatrale značku na Joeovom kaputu. Kad se zaustavio pored kočije, Hamish je već bio sišao sa svog sjedala.

— To je šerif Lane iz Laramiea. Šerife, ovo je Alan Katlin, upravitelj postaje.

— Gdje si ostavio Rusa, Bille? — zapita Katlin i stegnu pušku ispod lijeve ruka.

— Rusa? — Hamish se počese po čelu.

— Rus Stinner je mrtav — reče Joe Lane. — Poslije ćemo vam sve objasniti. — Okrenu se da Riti Steel pomogne izaći iz kočije.

— Mrtav? — promrsi upravitelj postaje zatečen naugodnom vijesti.

— Da, mrtav — ponovi vozač tiho. — Dodi, Alane, pomози nam.

Rita Steel krene pored Joea i Katlina prema čvrstoj, od širokih stabala načinjenoj brvnari. Upravitelj postaje se okrene i pođe za njom.

I drugi muškarac, koji je zatvorio vrata, približi se na nekoliko koraka kočiji i zastade.

— To je Morton — reče Hamish okrenuvši se Joeu. — Bio je već ovdje kad sam ja počeo voziti za tvrtku »Wells Fargo«. Nedavno mu je umrla žena. Bit će najbolje da to uopće ne spominjemo.

Joe klimne odobravajući.

Vozač promrsi nešto nerazumljivo i obrati se Mortonu.

— Dodi, Mortone, da ispregnemo konje.

Morton prođe pored kočije i priđe vozaču.

I kockar je u međuvremenu izašao iz kočije, a i Mac Low se spustio sa sjedala. Njih dvojica neodlučno stajahu pored kočije. Joe, koji je ispod oka promatrao Lowa, opazi da navodni kopač zlata gleda u velika vrata i, činilo se, procjenjuje nešto. Low, međutim, primijeti Joeov pogled i naceri se.

— Strašno sam umoran — reče.

— Da? — promrsi Joe.

— Nije ni čudo poslije ovolikog puta. Sva je sreća da je naišla kočija.

— Zacijelo su vam noge pune rana — reče Joe i zagleda se u poderane i prašnjave Lowove čizme. — Ne bole li vas noge? — Zatim ponovo skrenu pogled na nacereno Mac Lowovo lice.

— Navikao sam na pješačenje, šerife — odvrati Mac Low.

— Ah, tako.

— Da. U brdima se svuda ne može jahati. Ponekad se čovjek mora pouzdati u vlastite noge. Idem u kuću, prokleta sam gladan.

Suzivši oči Joe pogleda za Mac Lowom, koji se uputio prema brvnari. Potom se okrene kockaru.

— Taj govori promišljeno, šerife — napomene Bartel naduto se cereći. — Bit će veselo.

Iza Lanea zarobljenik iziđe iz kočije i pruži mu torbu s novcem.

— Čini mi se da ste nešto zaboravili, šerife.

Joe se okrene.

— Jesi li već negdje vidio Lowa?

— Ne — odvрати Bewin.

— Može biti, Seane — prihvati Joe zarobljenikov odgovor i primi torbu — Možda Doc Carter ima još ljudi koji one hoći i u vrijeme napada na kočiju nisu bili s njim.

— Ništa ne znam o napadu na kočiju. Koliko vam puta to još moram reći. No, nešto drugo, šerife: Ako Low pripada Carterovoj bandi, zacijelo je saznao kako sam ja dospio k njima. Pitajte ga o tome.

— Što je tebi, Seane? — začudi se Joe Lane. — Ako Low i jest jedan od razbojnika, nikada to neće priznati. On želi nešto drugo.

— Novac — dosjeti se Sean Bewin.

— Oko novca se sve i vrti. Možda će se Low pokušati dočepati torbe i doći do konja. A možda ima i drugih planova. U svakom slučaju, moramo čekati razvoj događaja. — Joe zgrabi zarobljenika za ruku i gurne ga prema kući.

Ušli su u podulju prostoriju iz koje su vodila troja vrata. Joe je uzalud pogledom tražio krevete, koji se kod tvrtke »Wells Fargo« obično nalaze u dnevnoj sobi postaje. Ovdje su zacijelo smješteni u nekoj od susjednih prostorija.

Low, kockar i Rita Steel sjedili su oko neuglednog drvenog stola desno od ulaznih vrata.

Joe zastade, a pored njega zazveči lanac kojim je zarobljenik bio vezan. Upravitelj postaje uđe kroz otvorena kuhinjska vrata i pogleda Lanea.

— Tražite li krevet za koji biste ga mogli privezati? — zapita Bartel zlobno se nacerivši.

Oko usana Rita Steel titrao je preziran osmijeh.

Joe priđe debeloj gredi u sredini prostorije. — Donesi stolac, Seane! — narede zarobljeniku.

Bewin je utonuvši u razmišljanje gledao kroz prozor. Nije se ni pomaknuo na Joeovu zapovijed.

— Jesi li razumio što sam ti rekao? — zapita Joe oštro.

Sean se još uvijek nije micao. Kockar ustade i nasloni se na zid. Ruka mu je počivala na izlizanom dršku revolvera.

— Mislim da više ne želi biti vezan — reče Bartel.

I Low također ustade i rukama se podupre o cijev svoje puške, koju je i dalje držao uza se.

Joe je znao kako svi žele da se nešto promijeni, očito vjerujući da je baš sada povoljan trenutak.

— Seane, čuješ li ti? — još jednom oštro zapita Joe. — Postavi stolicu uz potpurnu gredu!

Mladi zarobljenik naglo se okrenu i pogleda Lanea.

— Želim kao i ostali sjediti za stolom. Na to imam pravo.

— To je točno — ljutito dobaci Bartel.

Joe se okrenu Lowu.

— Što vi mislite o tome?

Low lukavo zasvjetluca očima i reče:

— Mislim da se to mene ne tiče, šerife.

Bewin pride klupi što je stajala ispred stola i sjedne. Željezni lanac zvečeći udari o stol. Kockar također sjede.

— Jelo će ubrzo biti gotovo — napomene upravitelj postaje želeći razmrsiti neugodnu situaciju. — Zavezati ga za gredu zacijelo nije baš najbolje, šerife.

Joe sjede na kraj klupe, jednom rukom osloni se o stol, a drugom prođe preko čela. — Znam da baš nije udobno — odvрати upravitelju. — No, ne mogu paziti na sve — u tome je stvar.

— Mi ćemo vam pomoći — javi se Low. — To se razumije samo po sebi. Svi poštteni ljudi moraju se potpomagati u borbi protiv razbojnika. U današnje vrijeme prilično je teško ostati pošten.

Joe spusti ruku.

Hamish uđe u prostoriju, zastade na tren i reče:

— Morton pazi napolju, šerife. Dok se vidi, dovoljan je jedan stražar.

Joe odobravajući klimne.

Vozáč sjede pored njega.

— Pomoći ću vam koliko god mogu, šerife.

— Hvala, Hamishu, znam to.

— Mislim da nas ostale smatra razbojnicima — promrsi Low, a izraz njegova lica odjednom se promijenil.

— Prestanite, Lowe — dobaci vozač. — Čini mi se da previše pričate.

Low ponovo sjede. Na trenutak nastaja šutnja.

— Objasniti ću Katlinu o čemu se zapravo radi — prekinu vozač šutnju, ustade i pođe prema kuhinji. Na vratima zastade i još jednom se okrenu. — Ne biste li malo pomogli, Rita? Vjerujem da bi vam Alan Katlin bio veoma zahvalan.

Rita Steel mrzovoljno progunda nešto nerazumljivo, no ipak ustade.

— Okani se toga — promrmlja kockar tiho. — Posao u kuhinji tebe se ne tiče.

— Ne znam — odvrati Rita neodlučno i pogleda Joea Lanea.

— Ti si samo putnik, koji je platio putovanje i nikakav posao te se ne tiče.

Djevojka ponovo pogleda Bartela, dok ju je Joe napeto promatrao.

— Što biste radili da među putnicima nema žene? — zapita kockar.

— No, ona je tu — odvrati vozač ponovo se pojavivši na kuhinjskim vratima. — Dodite već jednom, gospodice.

— Da, Da, dolazim odmah.

Kad je Rita nestala u kuhinji, Joe se nasmiješi kockaru.

— Nije sve baš tako jednostavno, zar ne? Moramo još rasporediti stražare. Hoćete li i vi na stražu, Low?

— Ako je neophodno, šerife. No, znajte da nisam baš najbolji stražar. Već godinama sam gotovo svaku noć spavao.

— Na žalost ne ide drukčije.

— Ako je tako, u redu — pristade Low.

— Kad ćete najlakše ostati budni? — zapita Joe i sagne glavu opazivši prodoran Lowov pogled.

— Mislim, najbolje će biti da stražarim pred zoru, šerife. Smiješno, zar ne? — Low se nesigurno naceri. — Većina ljudi u to vrijeme spava poput medvjeda zimi.

Joe se zagleda u bradato Lowovo lice.

— Vaš pristanak dolazi kao naručen — odvrati Joe. — I ja, naime, u to vrijeme spavam kao top. Dakle, preuzet ćete stražu pred zoru.

— Sam? — zapita Low.

— Ne, zajedno s Mortonom. Samo, ako je i on ranoranilac poput vas.

Činilo se da je Low odahnuo.

— Sve je dogovoreno, šerife.

Joe ustade i pođe u kuhinju. Vozač je upravitelju postaje objašnjavao stvarno stanje. Rita Steel je stajala ispred ormara i vadila tanjure. Joe ispruži ruku u kojoj je držao torbu.

— Da li biste mi htjeli učiniti uslugu i spremati ovo? — obrati se Joe upravitelju postaje.

— Zao mi je, šerife. — Starac obriše ruke o pregaču što se prelijevala u svim bojama. — Ne znam čak ni kamo bih to mogao spremati, a da bude posve sigurno. Ne, odgovornost...

— U redu. — Joe spusti ispruženu ruku i napusti kuhinju.

— Mora da ipak imaš neko skrovište, Alane? — začu Joe kako se vozač obraća upravitelju postaje. — Ne vjerujem da se u takovj kući ne može pronaći mjesto gdje bi se mogao spremati novac.

— Nije stvar u tome — odvrati Katlin odlučno. — Odgovornost, shvaćas li? Ne želim s tim imati nikakve veze.

— Ti si upravitelj postaje — pokušaja uvjeriti Hamish. — Ovdje si ti šerif, Alane.

— Nisi razumio? Ne želim s tim imati posla. Ti ne prevoziš novac i stoga nisi za nj odgovoran. To nije pošiljka tvrtke »Wells Fargo«. Sve se to nas ne tiče.

Joe opazi kako mu se kockar nacerio, dok je Low, činilo se, potpuno nezainteresirano gledao preda se.

— Niste s tim računali, zar ne? — zapita kockar.

U tom trenutku iz kuhinje naiđe Rita Steel s hrpom tanjura u rukama. Low ustade i prođe oko stola.

— Nešto ću vam reći — promrsi bradonja. — Na izmaku ste snaga, šerife. Prokleti novac ne da vam mira. Ove noći ne trebate stražariti. Mi ćemo to obaviti.

— Najljepša hvala — odvrati Joe i sjede. Položi torbu na stol i lijevu ruku preko nje. Osjećao je umor od kojega su mu udovi postali teški poput olova.

— Trebali biste popiti viski — napomene kockar. — Zacijelo bi vam koristilo.

Joe uhvati čvrsto za ruku Lowa koji htjede proći pored njega.

— Ne trudite se — reče hladno i vrati se u kuhinju.

VIII

Preopterećeni živci nisu Joeu dopuštali da se smiri i zaspi. Nemirno se okretao s jedne strane na drugu. Čak nije više ni osjećao umor koji ga je cijelo vrijeme mučio.

Zveket lanca, koji je zarobljenik i nadalje nosio, pokatkad bi narušio tišinu što je ispunjavala spavaonicu. S Hamishovog kreveta odjekne glasno hrkanje, no odmah potom i prestade.

Odjednom se Joeu učini da netko stoji kraj njegovog kreveta. Ostade ležati na leđima dišući što je tiše mogao, kako se ne bi odao da je budan. Sekunde su odmicale. Ništa, međutim, nije vidio ni čuo.

A onda osjeti kako mu topli dah udari u lice. Nekoliko sekundi poslije neka ruka prođe preko njegovog kožnatog prsluka. Joe naglo zgrabi i trenutak potom među prstima je držao vitku, nježnu ruku.

Zvonki krik odjekne prostorijom.

Bewinov lanac zazveči glasnije, a zatim se začu tiha kletva.

— Što je sada? — zapita sanjivi Hamish.

Joe je uporno držao ruku.

— Svjetlo! — zapovjedi oštro. — Hajde, upalite već jedom svjetlo!

Šibica planu, a na zidovima zaigraše neobične sjene. Joe iznad sebe ugleda blijedo, izobličeno lice Rite Steel. Ispustivši njenu ruku nasloni se na jastuk.

— To ste htjeli? — zapita Joe, zgrabivši torbu što je ležala pored njega i držeći je za remen podigne u vis.

Djevojka žurno odmahne glavom. Potom pogleda kockara koji se bio pridigao na svom krevetu.

— Ne! — drhteći istisnu Rita. — Ne, ništa nisam htjela. Zabunila sam se, šerife! Htjela sam u svoj krevet.

— Ali vaš krevet je na drugoj strani — odvrati Joe.

Šibica se ugasi, no odmah planu nova.

— Da, da — promuca djevojka još uvijek vidno uzbuđena, podigne ruku i s čela odmakne kosu. — Bila sam napolju. Mora da sam se nešto zamislila.

— Napolju? — začudi se Joe.

— Da. Upravo sam ušla. Vrata bija-hu otvorena. — Još uvijek su otvorena — reče Joe. — Zatvorite ih.

— Odmah. — Djevojka klimnu nekoliko puta prije nego što je smogla snage da zatvori vrata.

Hamish gotovo dogorjelom šibicom pripali svjetiljku, a potom je psujući baci na pod, jer mu je plamen spržio vrhove prstiju. Kad se Rita okrenula, Joe je jasnije razabrao oštre crte njenog lica.

— Dolazite, dakle, izvana? — priupita Joe. — I zabunili ste se u krevetu?

— Rekla sam vam to već.

— Svakako — odvrati Joe. — Samo, ja vam ne vjerujem. Htjeli ste uzeti torbu.

— Glupost! — viknu djevojka i tražeći pomoć pogleda Bartela.

— Kako ćete to dokazati, šerife? — zapita Bartel. — Uostalom, kako bi Rita pobjegla s novcem? Bilo bi joj nemoguće dočepati se konja, jer u dvorištu stoje dva stražara.

— Zvuči uvjerljivo — promrmlja vozač, kad Joe ne odgovori kockaru.

— Mislite li? — ogłosi se Joe.

— Svakako — odvrati vozač. — Neopazena ne bi mogla ući u staju, još manje napustiti postaju. I kako bi Katlinu objasnila da usred noći treba konja i da želi odjahati. On bi vas zacijelo probudio.

— Dakako — promrsi kockar. — Zabunili ste se, šerife. Dežava se to. Ili se vi možda nikada niste zabunili? Hajde, Rita, vrati se u krevet. Slijedeći put se saberi i bolje pripazi kuda ho-daš.

— Da — promrmlja djevojka.

Hamish ugasi svjetiljku.

Joe ispruži noge iz kreveta, sjedne na rub i navuče čizme.

— Što je sad opet? — prodere se Bartel. — Zar baš ne možemo u miru spavati?

Joe dohvati torbu, ustade i pođe prema vratima.

Tama je obavila spavaonicu. Samo su slabi traci mjesecine prodirali kroz male prozore i odškrinuta vrata.

Joe iziđe u dvorište. Pored bunara stajala je kočija; njena sjena protezala se gotovo cijelim dvorištem.

— Tko je tamo? — viknu Katlin.

— Ja sam, Lane. — Joe pođe dalje i stigne do upravitelja postaje, koji je stražario na sjevernoj strani. Noslonivši se na ogradu Joe se zagleda u dvorište.

— Napolju se ne primjećuju nikakve kretanje — reče Katlin.

— Kad počinje moja smjena? — zapita Joe.

— Za četvrt sata, šerife.

— Možete ići, Katline. I nemojte buditi Bartela prije nego što započne njegova smjena, inače će biti ljut.

— U redu — promrmlja Katlin i skoči s daske. Hitjeđe već poći dalje, kad ga Joe odjednom uhvati za ruku.

— Imate li možda kakvu torbu koja vam nije potrebna? — obrati mu se Joe.

— Torbu? — začudi se Katlin.

— Da. Veliku poput ove ovdje — odvrati Joe i podigne torbu s novcem. — To dakako mora ostati među nama.

— Sačekajte trenutak, šerife. — Katlin se okrenu i pođe prema kući. Nekoliko minuta poslije vrati se nšeci u ruci jednostavnu torbu koju vješa o sedlo. Na njoj je bio pričvršćen podulji remen.

* * *

Lee Bartel zijevajući iziđe iz kuće. Pogleda Joea koji je stajao na dasci za stražara uz ogradu i promatrao okolicu. Pored njega, između vrhova zašiljenih stupova, visjela je torba. Oko nje je sada bilo omotano nekoliko remena što ih Bartel prije nije vidio.

— Katlin je sâm stražario? — zapita kockar.

— Da — odvrati Joe. — On ovdje poznaje svaki grm i dobro zna kad nešto nije u redu.

— Svakako. — Bartel se popne na dasku, protegne se i ponovo zijevne. Gledao je čas preko ograde, čas torbu.

— Sad ju je teže otvoriti, zar ne? — naceri se kockar.

Joe pogleda torbu.

— Da — odgovori kockaru i ponovo se zagleda u tamu. — Pođite na suprotnu stranu — reče Bartelu. — Ne znači da će razbojnici doći baš na vrata.

— Možda će doći preko krova — napomene kockar.

— To je isključeno; onuda nikako ne mogu doći a da ih ne zamijetimo. Uostalom, zacijelo još neće stići — objasni Joe.

— Kako to? — začudi se Bartel.

— Vjerujete li da je Low uistinu došao iz brda izgubivši svoga konja? — Joe ispod oka pogleda kockara. Potom nastavi promatrati grmlje i brežuljak. Mjesecina je obasjavala predio, no bilo je prilično hladno.

— Ne znam što bi Lowu zapravo trebalo vjerovati — promrmlja kockar. — U svakom slučaju, ne možete mu dokazati da je razbojnik, šerife. A ja mu ne želim to dokazivati.

— Čini mi se da vam nije mnogo stalo do života, Bartelu.

— Kako to mislite? — lecnu se kockar.

— Veoma jednostavno. Ako je Low član Carterove razbojničke bande, onda se svi mi ovdje u postaji nalazimo u velikoj opasnosti.

Bartel se iskesi.

— Mene se ne tiče Doc Carter. Nemam ništa protiv njega i njegovih ljudi. — Poslije nekoliko trenutaka Bartel nastavi: — Znam da je nitkov i da zaslužuje vješala. Nemam međutim, nikakvih ambicija da ga i odvedem na vješala.

— Za Cartera svaki čovjek predstavlja opasnost. U svakome on gleda smrtnog neprijatelja koji želi zaraditi pet stotina dolara — raspisanu nagradu za njegovu glavu. Pođite sada na svoje stražarsko mjesto.

— Čemu žuriti? I sami ste rekli da razbojnici još neće doći.

— Onda ću sâm poći na protivnu stranu — reče Joe, sa stupa skide torbu i krene. No, poslije dva-tri koraka naglo zastade i brzo se okrenu.

Bartel je, raširivši noge, stajao na istome mjestu. Kundak svoje kratke puške čvrsto je stegnuo pod rukom, no cijev je uperio u plot od dasaka.

— Zaboravili ste nešto? — zapita kockar pakosno se nacerivši. — Ili se možda mene plašite, šerife? Možda bih prije osedlao konja nego što bi ostali došli k sebi.

— Sumnjam da ste toliko brzi. Osim toga, morali biste još i otvoriti vrata. A možda Carter već vrebja napolju. To sam vam samo htio još reći da o tome razmišljate kad budete gledali u moja leđa.

— Hvala, šerife — odvrati kockar, a smijeh mu se zaledi na licu. — To je uistinu lijepo od vas.

Joe skoči s daske i prođe dvorištem. Mravci ga podiđoše po leđima. No, nadao se da će Bartel sada više razmišljati o opasnosti u kojoj se svi zajedno nalaze i da će to nadjačati njegovu gramzljivost. Stigavši do suprotne ograde dvorišta spretno skoči na dasku za stražara.

Provirivši iza ugla šupe Joe pogleda prema kočiji; njena se sjena nije više protezala uzduž dvorišta. Obzorje na istoku malo-pomalo postajalo je sve svjetlije. Isprva posve bljedo, a potom sve jače, krajem se razlijevala svjetlost najavljujući rađanje novoga dana. »Što li nam samo donosi?« pitao se Joe Lane.

Morton, koji je upravo preuzeo stražu, koraćao je amo-tamo daskom uz južnu stranu ograde. Na trenutak bi zastao i pomnije promotrio okolinu.

Joe je razaznavao samo njegovu sjenu.

Lowa je vidio jasnije. On je stražario na sjevernoj strani, gdje su se nalazila velika vrata. Neprestano se okretao prema dvorištu; činilo se kao da nešto provjerava, a onda bi ponovo gledao preko ograde u pravcu brežuljka.

Joe potrči pognut prema kočiji. Stigao je do nje prije nego što se Low ponovo okrenuo. Stade pored prednjeg kotača odakle je dobro vidjeti Lowa.

Mac Low je podigao svoju pušku, tako da se cijev jasno razaznavala iznad glave.

Odjednom prasnu hitac koji tako iznenadi Joea da se lecnu. Blijesak plamena iz cijevi propara tamu, a prasak odjekne preko postaje i odbivši se

od udaljenog brežuljka s jekom se vratiti natrag.

— Što je-to sada? — poviče Morton preplašeno.

Joe se dublje povuče u zaklon. Kažiprstom odmakne kožnatu omču s otonca revolvera i rukom pogladi oružje u navlaci.

U kući se začuju šumovi, a onda bljesne svjetlo petrolejke.

Joe se sagne, te ispod kočije pogleda kuću. Ugleda upravitelja postaje koji je, noseći svjetiljku, izišao iz kuće. Iza njega se pojavi kockar s kratkom puškom u ruci.

— On je pucao — viknu Morton pošto je pretrčao dvorište i pored Lowa skočio na dasku.

— Bila je to samo nepažnja — istisnu Mac Low.

— Nepažnja? — zapita upravitelj postaje namrštivši se.

— Posve sam zaboravio da je puška napunjena — odvrati Low zbunjeno. — Igrao sam se otoncem.

— On se igrao — promrmlja Alan Katlin i uhvati se za glavu.

— To se može svakome dogoditi — promrmlja Low mrzovoljno.

— Mortone, opazaš li napolju nešto sumnjivo? — zapita Katlin.

— Ne — kratko odgovori Morton.

— Pripazite da još jednom ne zamijenite pušku s igračkom, Mac Low — viknu upravitelj postaje. — Svaki od nas pošteno je zaslužio svoj san, do vraga!

— U redu, gospodine — reče Low.

— Mortone, vrati se na svoje mjesto. Razbojnici mogu pokušati upasti i s druge strane. Mi ćemo još malo prileći. Uskoro će svanuti.

Joe je vidio kako su Katlin i kockar ponovo nestali u kući i bio sretan što nitko u dvorištu nije opazio njegovu prisutnost.

— Kreni već jednom na svoje mjesto — oglaš se Low. — Budi bez brige, ovo se više neće ponoviti.

— Možda je banda u blizini?

— Što onda? — proderu se Low. Glas mu je odjednom zvučao ljutito. — Razbojnici će barem znati da ne spavamo.

— I to je istina — promrmlja Morton. — Idem na svoje mjesto.

Joe je promatrao Mortona kad je sišao s daske i prošao dvorištem. Upravo

se potom iza kočije, ponovo se prišulja do prednjeg kotača i nasloni na nj.

Minute su sporo odmicale. Ništa se nije događalo. Vidljivost je svakog trenutka postajala jača. Iako ne posve jasno, već su se na zapadu razaznavali i obrisi Wyoming Rangea. Još malo i posve će se razdaniti.

Poslije nekoliko trenutaka u daljini se začuje njištanje konja.

Low tiho prokune.

Činilo se da Morton ništa nije čuo.

Prođe još nekoliko minuta. Tada se Low okrene i pogleda preko dvorišta. Činilo se na trenutak da čeka neće li Morton nešto primijetiti, a onda se oprezno spusti s daske. Morton zacijelo nije imao baš najbolji sluh.

Joe je napeto iščekivao što će Low dalje učiniti. Opazi ga kako je prišao vratima i uhvatio željeznu sponu na gredi što je zatvarala vrata.

U tom trenutku Joe zakorači naprijed.

— Low! — viknu ne baš glasno, no dovoljno oštro da ga je morao čuti.

Low se okrenu.

— Prokleta njuškalo! — promrsi bijesno.

Izgovoriši to smjesta opali iz svoje puške. Metak udari u kotač, odbije se od željeznog obruča i zavijajući odleti u zrak.

Dok je Low repetirao pušku, Joe je već u ruci držao svoj kolt.

— Odbaci pušku — reče Joe brzo.

Low se glasno naceri i ponovo opali. No, ni ovaj puta ne pogodi. Metak se zabode u tlo ispred Joea i u pijesku načini brazdu.

Uto liznu plamen iz Joeovog revolvra. Jedan za drugim Joe brzo ispali tri metka. Prvi metak odbaci Lowa korak natrag, od drugoga nemoćno klone na koljena, a iza trećeg udari bradatim licem u tlo.

U dolini odjeknu bijesni topot kopita. Neki osoran glas izdavao je zapovijedi što su se čule u dvorište postaje.

Morton je, zinuviši od čuda, stajao usred dvorišta i objema rukama čvrsto stisnuo svoju tešku dvocijevku.

Upravitelj postaje istrči iz kuće, a za njim i ostali.

— Dolaze! — viknu Joe, potrči prema ogradi i jednim skokom nađe se na dasci za stražara.

Razbojnici su se približavali u divljem trku. Bila su još samo trojica kao što je Joe i naslućivao. Odmah opali iz svog kolta, no udaljenost je bila odviše velika da bi ih mogao pogoditi.

Kričavi bljeskovi iz pušanih cijevi ispred jahača sijevali su sivilom praskozorja i na trenutke osvjetljavali izobiljena lica razbojnika.

Joe je pucao sve dok je u revolveru imao metaka. Prije nego što je uspio ponovo napuniti revolver, osjeti udarac u ruku. Metak, što ga je pogodio, izbio mu je iz ruke revolver koji je kliznuo na tlo. Joea uhvati vrtoglavica. Udari u ogradu i, premda se nastojao održati na nogama, ipak se sruši na dasku, koja je podrhtavala pod čizmama ostalih branilaca. Čuo je pucnjeve i glas vozača Hamisha:

— Prokleti nitkovi, pogodili su šerifa.

Pucnjevi su se zvonko razlijevali dolinom. Jedan od razbojnika bolno kriknu.

Odjednom se pred Joeovim očima pojavi lice koje nije mogao prepoznati. Lice je postajalo sve šire i Joe od jednoga opazi dva, a onda ponovo samo jedno. Sve jače mu se vrtjelo, spopala ga je jaka vrućica. Osjetio je dim, a potom se sve zavilo u tamu.

* * *

Topot konjskih kopita gubio se u daljini. Šerifa unesoše u kuću.

— Svinjarija — reče Morton i pogleda prvo kockara a potom Ritu Steel. Nikog drugog nije bilo pored njega.

— Da — odvrati Bartel i zagleda se u mrtvog Lowa. — Sve nas je htio udesiti. Hitac, koji je ispali, zacijelo je bio ugovoreni znak ostalim razbojnicima da se približe postaji.

— Pa jasno — promrmli Morton i klimajući glavom pođe za Hamishem i Katlinom u kuću.

Kad je vozač za sobom zatvorio vrata, Rita pogleda mrtvog razbojnika. Skupila je ramena kao da se smrzava.

— Hladno ti je? — zapita Bartel i naceri se.

Rita se okrene prema kockaru. Lice joj je bilo blijedo poput svježe okrećene zida.

— Da li je šerif teško ranjen?

— Mislim da nije, Rita. No, sigurno je da se slijedećih nekoliko dana ne moramo plašiti te usijane glave — odvratiti kockar.

Djevojka protrlja hladne nadlaktice, koje joj gruba tkanina njene haljine nije mogla zagrijati.

— Plašim se — prošapće potom.

— Čega? Sve je odjednom postalo jednostavno da jednostavnije ne može biti — objasni joj Bartel. — Carter ima samo još jednog druga. Možda će njih dvojica čak i odustati od želje da se dočepaju bogatog plijena. Carter za nas ne predstavlja ništa veću opasnost nego i šerif, Rita.

— Svejedno, Lee. Bojim se.

— Zaboravi strah.

— To je baš smiješno, Lee. Ne mogu ti to ni objasniti. Možda bi bilo najbolje da odustanemo od plana — reče Rita Steel i polako sagne glavu, želeći izbjeći kockarov pogled.

— Što ti pada na pamet? — prosićće Lee Bartel. — Sada odustati? To ne dolazi u obzir!

Djevojčin pogled ponovo odluta prema mrtvacu.

— Mnogi će još stradati radi novca. Devet tisuća dolara. Zaboga, život ipak vrijedi više od toga!

— Ja ne odustajem — odlučno nastavi Bartel. — Nešto drugo me muči, Rita. — Šerif uza se nema torbe. Mora da ju je negdje sakrio. Ili ovdje u dvorištu, ili u kući.

Rita spusti ruke.

— Negdje ju je sakrio — promrsi Bartel. — Moram otkriti gdje, a onda ćemo oboje krišom nestati. — Gurnuvši djevojku u stranu kockar pođe dvorištem.

Rita posrnu i čvrsto se uhvati za dasku uz ogradu dvorišta.

Iza nje Bartel prosićće nešto što nije mogla razumjeti.

Naglo se okrenuvši samo nekoliko koraka dalje Rita opazi kako se kockar upravo sagiba i podiže nešto.

Kad se ponovo uspravio, u ruci je držao neki predmet, no Rita nije mogla razaznati što je to.

— Lee? — viknu tiho.

— Što misliš da držim u ruci? — zapita kockar i zadovoljno se nasmija.

— Nipošto ne torbu — odvratiti djevojka i rukom obriše čelo.

— Imaš pravo. — Cereći se neprestano kockar se vrati djevojci.

Rita se zagleda u maleni komad željeza što ga je kockar držao u ruci, ali još uvijek nije znala zašto je Bartel vidno izmijenio raspoloženje.

— Šta ti je to? — zapita razočarano.

— Ključ za Bewinove lisičine. No, što kažeš na to?

— Što ćeš učiniti s tim?

— Osloboditi Bewina — objasni joj kockar.

— Da, i onda?

— Bude li šerif uopće sposoban, neće u tom slučaju znati što najprije činiti: odnijeti novac u Laramie, ili potražiti svog zarobljenika. Koliko ga pozna- jem, tražit će Bewina. A to može potrajati dugo. Moramo udesiti tako da momak stekne dovoljnu prednost.

Rita je netremice piljala u nacereno Bartelovo lice. Činilo se da još uvijek ne shvaća što kockar zapravo misli.

Bartel spusti u džep željezni ključ i okrene se. Pogled mu je bio upravljen prema kući, koja se sada već posve jasno vidjela na jutarnjoj svjetlosti.

— Ne znam, Lee. Strašno se plašim — reče djevojka drhtavim glasom. — Ima tu još nešto.

— Što to?

— Šerif već dugo radi za »Wells Fargo«, Lee — nastavi Rita. — Zacijelo je već progonio i ubio mnoge razbojнике. To je ono čega se plašim.

— I on je samo čovjek, Rita. Sve one koje je progonio zacijelo nije uhlatio ni pobio. Nemoj umišljati ono čega nema. Hajde, traži torbu! Negdje mora biti!

— Da, Lee. — Rita odmakne sa čela pramen kose i odsutna duhom pođe pored kockara.

Bartel zaklupa glavom i zagleda se za djevojkom sve dok nije nestala iza šupe. Potom se zaputi prema zgradi postaje.

Zatvorivši za sobom vrata opazi čovjeka koji je ležao na dvjema klupama što su bile postavljene jedna uz drugu. Vozač se nagnuo iznad nepomičnog šerifa. Na ognjištu je pucketala

vatra. Upravitelj postaje gurne u plamen željeznu šipku.

Vozač i Morton podigoše glave kad kockarova sjena pade na Joea Lanea. Šerifovo lice bilo je blijedo i upalo. Oko sklopljenih očiju jasno su se isticali tamni podočnjaci. Na glavi nije više imao šešira. Svijetla kosa zalijepila mu se za znojno čelo.

— Kako mu je? — zapita Bartel.

— Što mislite kako mu može biti s metkom u ruci? — procijedi vozač. — Ne vidite li da nam samo smetate, Bartelu? Ili ste možda namjeravali pomoći?

Kockar se polako povuče do stola i nasloni na drvenu ploču. Gurnu ruku u džep prsluka te izvadi crnu cigaru. Ne okrećući glavu zapali šibicu na ploču stola i pripali.

— On će zacijelo morati neko vrijeme mirovati, zar ne? — zapita kotrljaјуći cigaru od jednoga kraja usta do drugog.

Vozač promrmlja nešto nerazumljivo nalik na kletvu.

Bartel se odmakne od stola, pride vratima i otvori ih. Naslonjen na dovratnik gledao je napolje u dvorište. Ritu, međutim, nigdje nije vidio.

— Nije li se šipka već jednom užarila? — ljutito doviknu vozač.

Upravitelj postaje se sagne i prevrne šipku što je ležala u vatri.

— Samo još trenutak.

— Požuri, Alane, ubrzo bi ponovo mogao doći k sebi — reče vozač.

Kockar snažno povuče dim cigare, gurnu ruke u džepove hlaća i polako, kao da ne zna što bi zapravo radio, prošeta prostorijom. Potom ponovo pride vratima i promotri unutrašnjost prostorije.

Vozač i Katlin nisu se, međutim, osvrnuli na njega. Katlin još jednom okrene šipku u vatri.

— Odmah će biti gotovo, Bille — dobaci vozaču.

Slijedećeg trenu Bartel pritisnu kvaku, nečujno šmugnu u spavaonicu i tiho sa sobom povuče vrata. Načas nepomično zastade i osluhnu, no kad ne ču nikakve šumove, pođe dalje.

Slabo, nejasno svijetlo dopiralo je u spavaonicu. Zarobljenik, kojemu su ruke bile vezane za gornji dio kreveta, okretao se na leđima.

Bartel je cereći se prevrtao u ustima cigaru. Pogledavši zarobljenika zapita ga:

— No, kako je?

Bewin tiho prekune.

Kockar izvadi cigaru iz usta, pride prozoru i zagleda se napolje. Prozor se nalazio na stražnjoj strani kuće, pa je mogao vidjeti preriju i brda što su se protezala u daljini.

— Što hoćete? — istisnu Sean Bewin.

Bartel otvori prozor, baci napolje cigaru, ponovno zatvori prozor i polako se okrenu. Potom pride krevetu, te iz džepa izvuče kijuč za listiće.

— Znaš li što je to?

Sean Bewin se pokušao uspraviti, no lanac mu to ne dopusti.

— Vidim, dakle, da znaš — reče Bartel.

— Odakle...? — zausti Bewin.

— Je li to važno? Imam ga i to je najvažnije.

— Što tražite za to? — Zarobljenikove blijede usnice lagano zadrhte.

— Ništa, moj mladiću.

— Ništa? — zinu Bewin.

— Dobro si čuo. Ništa. No, ako te šerif uhvati, ja ti nisam pomogao, razumiješ li?

— Ja nisam razbojnik.

— Ne misliš valjda da će ti vjerovati? Zacijelo ne bi bio jedini koji bi postao žrtvom pogreške u pravosudnom postupku. A znaš li kako oni te pogreške opravdavaju? Kažu posve jednostavno da onaj tko radi može i pogriješiti. Tako ti je to. Dakle, zaboravi da sam ti ja pomogao.

Bewin odlučno klimnu.

— Šerif je dobio metak u ruku — nastavi kockar. — Svi su zabavljeni oko njega i trenutačno ni za što drugo nemaju vremena. Ona tamo vrata — pokaže Bartel rukom — vode u kuhinju. U staji možeš izabrati najboljeg konja. Ne pronađeš li sedlo, uzmi ono ubijenog Lowa što leži pored kočije. Ti uistinu nemaš nikakve veze s razbojnicima, zar ne?

— Baš nikakve — odgovori Bewin.

Bartel zadovoljno klimnu.

— Ostala su samo još dvojica. Pazi da im ne dopadneš šaka. Bit će najbolje da kreneš na jug. I sačuvaj prisebnost. Kad nekko ovdje zamijeti tvoj

bijeg, morao bi već biti na dvorišnim vratima. Još nešto: pobrini se za oružje, trebat će ti. — Kockar okrene ključ, otvori lisičinu, te izvuče Bewinov zglavak.

— Zašto mi pomažete? — zapita mladić.

— Jer vjerujem u tvoju priču, Sean. I jer ne mogu dopustiti da objese nedužnoga. Mrzim te budale na sudu, koje prebrzo donose odluke, često puta pogrešne.

— A vi hoćete novac! — napomene Sean oštro.

— To je moja stvar, razumiješ li? — odvrati kockar ljutito, prije nego što otvori i drugu lisičinu.

Bewin baci željezne okove na krevet i ustane.

— Imate pravo, to se mene ne tiče. Najljepša hvala, gospodine Bartel.

Kockar klimnu i povuče se korak natrag. Mladić nije opazio pakostan osmijeh što je titrao u Bartelovim očima.

IX

Zatvorivši za sobom vrata spavaonice Bartel se nasloni na hladan, drveni zid. Slijedećeg trenu Rita Steel dođe iz dvorišta, zastade na vratima, pogleda kockara i jedva primjetno odmahnu glavom. Bartelu je taj znak dovoljno jasno govorio da ništa nije našla.

— Zar ta šipka još uvijek nije vruća? — zapita vozač ljutito.

— Evo, sad će odmah biti — odvrati upravitelj postaje i okrene usijanu šipku. Trenutak potom povuče je s vatre i oprezno se s njom okrene.

Rita Steel objema se rukama uhvati za vrat.

— Bit će najbolje da izidete napolje — obrati se Katlin djevojci. — Dođe li šerif k svijesti, zacijelo će vikati.

Djevojka teturajući iziđe napolje i nestade iza kuće.

— Drži ga, Mortone — zapovjedi vozač. — Ako dođe k sebi... No, znaš već što treba činiti.

— U redu, Bille — promrsi Morton.

Kockar je i dalje stajao naslonjen na drveni zid prostorije i snažno uvlačeći dim cigare otpuhivao ga prema

stropu. Vozač se nagnuo nad ranjenika, tako da ni Bartel nije mogao vidjeti što zapravo radi. U sobi je bilo veoma vruće. Jaka vatra, potrebna da se užari željezna šipka, ugrijala je prostoru te se u njoj jedva moglo izdržati.

Katlin je stajao uz rub provizornog »operacionog stola« praveći nerazumljive grimase.

Odjednom se začu tiho, jedva čujno siktanje. Šerif kriknu, a prodoran miris sprženog mesa proširi se naokolo. Trenutak potom Bartel začuje potmuli udarac.

— Uspjelo je — reče vozač odahnuvši. — Alene, donesi nekakav zavoj!

— Odmah — promrmlja upravitelj postaje, a krupne kapi znoja slijevale su mu se niz lice. Okrenuvši se, žurno nestade u kuhinji.

Bartel je prevrtao tanku cigaru u lijevom uglu usana.

Katlin je mrmrljao u kuhinji. Odjednom glasno prozbori:

— Hm, ovdje je prozor otvoren. — Zaokupljen drugim brigama nije, međutim, tome pridavao važnost.

Slijedećeg trenu na vratima se pojavili blijedo lice Rite Steel.

— Možeš ući, Rita — obrati joj se kockar izvadivši cigaru iz ustiju. — Hamish mu je izvadio metak i sada spava.

Rita oklijevajući uđe.

Katlin se vratio iz kuhinje noseći u ruci plachtu, koju je potom rastrgao na uske trake.

— To je odlično — reče vozač. — Dodaj mi, Alane.

Bartel pogleda djevojku, povuče dim i otpuhne ga prema njoj.

— Mislim da bi nam svima izvrsno prijala jedna jaka kava, Rita.

Djevojka klimnu, okrenu se i nestade u kuhinju. Ubrzo se začu zveckanje posuda.

Kockar se na trenutak zagleda u vozača, koji je uz Mortonovu pomoć previjao ranjenika.

— Mislim da će biti dovoljno, Mortone — reče vozač. — Ipak nije tako loše, kao što je izgledalo u prvi mah.

Bartel ponovo povuče dim i pride spojenim klupama ne skidajući pogled s vratiju. Nikoga, međutim, nije vidio u dvorištu. Potom stade pored Hamisha i zapita:

— Hoće li dugo morati ležati?
Upravitelj postaje se uspravi i rukama košulje obriše znoj.

— To ovisi o njemu.

— Mislim da je Lane veoma izdržljiv — napomene kockar.

— I ja mislim. Zato se nadam da će ubrzo ponovo stati na noge.

Prilično ste spretni, Hamishu — reče kockar nacerivši se izazovno.

— Učinio sam samo ono što sam morao, drugo ništa — hladno odvratila Hamish.

Bartel ponovo stavi cigaru u usta. Na trenulak se zagleda u blijedo šerifovo lice, a potom prođe kraj Katlina i zaputi se u kuhinju.

Rita je stajala pored prozora i gledala u dvorište. Kad je Bartel za sobom zatvorio vrata, djevojka se trže i naglo okrenu.

Kockar se podrugljivo nasmiješi i pođe prozoru. Zastade pored Rite i pogleda prema otvorenim vratima stajе, ispred kojih je stajala kočija.

— Bewin je u staji — prošapće djevojka.

— Da. Nisi našla torbu?

— Nisam — tiho odvratila Rita.

— Moramo je naći, Rita! — reče kockar odlučno.

— Lako je to reći. Samo, gdje da je nademo? Ne plašiš li se da će te odati, ako ga uhvate? Mislim na Bewina.

— On se plaši samo za svoju glavu. Ne, mislim da neće ništa reći. — Odjednom spaziše Bewina kako izvodi konja iz staje.

Kockar se naglo okrenu.

— Zabavit ću ljude, a ti se pobrini za kavu — reče brzo.

— A novac? — zapita djevojka. — ako uopće postoji mogućnost da s torbom umaknemo šerifu, onda je sada prilika, Lee!

— Da, trenutak je veoma povoljan, Rita. No, nipošto ne smijemo gubiti živce. Potražiti ću torbu.

— Šerif je ranjen, ali je zato još opasniji, Lee!

— Glupost, Rita. Ne misli na njega.

Bewin je upravo osedlao konja.

— Ne shvaćam zašto je on toliko važan? — priupita djevojka. — Šerif ga ne može progoniti. Osim toga, imam osjećaj da Lane nije više baš sasvim uvjeren u Bewinovu krivicu.

— Za nas je Bewin važan — objasni kockar. — Jer on će pobjeći s novcem.

— S nečim? — prenerazi se Rita.

— Tako ćemo svima reći. — Bartel mahnu mladiću.

Sean Bewin zajaši konja.

Bartel se brzo okrenu i vrati u prostoriju u kojoj je ležao ranjenik.

Trojica muškaraca stjala su pored onesviještenog Joea Lanea.

* * *

Omotavši Lanea u pokrivač odnijeli su ga u spavaonicu. Morton se protegnu zijevajući, okrenu Katlinu i Hamishu leđa i prođe između kreveta. Kad je stigao do prozora, naglo zastade i zagleda se napolje. Dvorišna vrata bijehu napola otvorena.

— Bewin je pobjegao — povika u istom trenutku upravitelj postaje.

Vozač bijesno prokune.

— Tu je lanac — reče Katlin. — Do vraga, kako je Bewin samo došao do ključa!

Bartel je bio naslonjen na stražnji kotač kočije, kad su trojica muškaraca izjurila iz kuće. Sva trojica su zastala i zagledala se u kockara.

— Bewin je kiđnuo! — visnu Morton. — Niste li vidjeli da su vrata otvorena, Bartelu?

Kockar polako zakorači naprijed, pogleda na dvorišna vrata, a onda ponovo u trojicu uzbuđenih muškaraca.

— Prokletstvo — promrsi — Nisam to vidio. Zatvorit ćemo ih. — Pride potom vratima, pritvori ih, podignu gredu i utakne je u željeznu sponu.

Hamish se brzo okrenu i potrči prema staji, a Katlin za njim.

— Nedostaje li koji konj? — oglasi se vozač.

— Da. I moje sedlo je nestalo. Bille!

Vozač potrči natrag u dvorište, stade ispred kockara i ošinu ga prodornim, ljutitim pogledom.

— Tu ste vi umiješali prste!

— Ja?

— Vi ste oslobodili Bewina!

Bartel odmahnu glavom gotovo ponizno se nasmiješivši.

— Vi ste zacijelo zaboravili da je bio vezan čvrstim lisičinama, zar ne? — odvratila vozaču. — Kako sam ga mogao osloboditi?

— Ključem — reče vozač.

— Odakle mi ključ, Hamishu? — odvratil Bartel i slegnu ramenima. — Morate se obratiti šerifu, kod njega je ključ.

Vozač zbunjeno pogleda Katlina i Mortona.

— To je točno — reče Morton. Vidio sam kako je Lane strpao ključ u džep, pošto je Bewina vezao za krevet.

— Da. No, kad je Joe pao... — zausti Hamish.

— Otada smo neprestano uz njega — odgovori Katlin.

Hamish se ugrize za donju usnicu; činilo se da razmišlja.

— Kava je gotova! — viknu Rita s kućnog praga.

Vozač se okrenu i pođe prema kući. Ostali krenuše za njim. Katlin naglo zastade i uzbuđeno reče:

— Nešto smo zaboravili. Bille!

— Što to?

— Torbu! Nije više kod šerifa.

Hamish se ponovo zagleda u kockara.

— Možda se Bewinu zbog toga i žurilo — napomenu Bartel. — No, kako je došao do ključa kad ga je šerif nosio u džepu.

Prošavši nekoliko koraka za trojicom muškaraca kockar zastade pored bunara.

— To je uistinu čudno — reče Bartel. — Vi kažete da ste neprestano bili uz šerifa?

— Što treba značiti to pitanje, Bartelu? — natmuri se vozač.

— Postoji samo jedno objašnjenje, Hamishu — odvrati kockar hladno.

— Dođite već jednom, kava će se ohladiti! — poviče djevojka.

Katlin prvi uđe u kuću, a za njim Morton i Hamish.

Bartel se pakosno cerio za trojicom muškaraca.

— Lee, nećeš li kavu? — doviknu mu Rita, opazivši da Bartel ne namjerava ući u kuću.

— Poslije. Najprije ću malo protehnuti noge.

Hamish sjede za stol na kojem su stajale šalice i vrč kave što se pušila.

— Šećer — reče hladno.

Prije nego što je Rita poslala u kuhinju, upravitelj postaje reče:

— Pustite samo, gospodice. Ja ću donijeti šećer. To je moj posao.

Rita priđe stolu i sjede. Vozač ju je neko vrijeme šutke promatrao.

— Zajedno ste to učinili — reče napokon.

— Što to? — začudi se djevojka.

— Ne pitaj tako glupo. Uigran ste par, vidio sam to već u Casperu. Vi ste oslobodili zarobljenika.

— Koješta. Mi nemamo ključa — odvratila Rita.

— Možda ga je šerif izgubio — umiješa se Morton. — Drukčije ne mogu to objasniti.

Rita osjeti da je počela drhtati.

— Ne znam o čemu govorite! — odgovori povišenim glasom.

— Da li je kidnuo s novcem? — zapita vozač ispod oka pogledavši djevojku. — Znate li vi vrlo dobro o kome govorim. O Bewinu.

— Nemam pojma.

— Dakako da je pobjegao s novcem — reče vozač. — Dogovorili ste se da vas na ugovorenom mjestu sačeka, zar ne?

Upravitelj postaje vrati se iz kuhinje s kutijom šećera, zastade odjednom kao prikovan i kriknu.

Djevojka preplašeno skoči sa svog mjesta. Hamish i Morton se okrenuše i netremice zagledaše u Joea Lanea, koji je stajao na otvorenim vratima spavaonice.

* * *

— Zaboga — promrmlja Morton. — Kako je mogao tako brzo doći k sebi?

— Prokleta je izdržljiv — odvratio vozač.

Katlin neodlučno priđe stolu i stavi na nj kutiju sa šećerom.

— Gdje je Bewin? — zapita Joe i nesigurna koraka prođe prostorijom. Na njegovom blijedom licu jasno se odražavala bol što ga je razdirala.

— Šerife, morate smjestiti u krevet! — viknu upravitelj postaje. — Morate ležati najmanje dvadeset sati. Bille, raci mu to.

— Alan je u pravu, šerife, promrsi vozač nabravši obrve.

Joe se spusti na klupu pored stola. Tek sada se zapravo moglo dobro vidjeti kako loše izgleda. Teškom je mukom držao oči otvorene.

— Što se dogodilo? — zapta prisutne.

— Carter i još jedan razbojnik su nestali — objasni mu vozač. — Netko

je oslobodio Bewina i pomogao mu da pobjegne. Nema ni torbe s novcem, šerife.

— Torbe?

— Da.

— Torba je tu, Hamishu. O njoj ne morate brinuti. — Posljednje riječi Joe je jedva prošaptao. Tijelo mu se polako nagne naprijed i pade preko stola.

Katlin mu brzo pride i htjede ga pridignuti. Kad mu je nježno podigao glavu, opazio je da je Joe ponovo izgubio svijest.

— Brzo u krevet s njim — zapovijedi Hamish.

Podigoše ga preko klupe, odnesoše u spavaonicu i položiše u krevet. Katlin i Morton odmah se vrâte u dnevnu sobu. Hamish je još trenutak neodlučno promatrao šerifa, koji se odjednom pokrenuo i otvorio oči.

Vozač se već gotovo nasmijeašio, no onda primijeti da ga Joe nekako čudno promatra. Zato odmah reče:

— Ja sam, Lane. Morate bezuvjetno spavati nekoliko sati. — Htio se okrenuti i poći, ali zastade kad Joe podiže ruku.

— Zatvorite vrata — jedva prošapće šerif.

Hamish pride vratima, zatvori ih, a onda se ponovo vrati Joeovom krevetu.

— Vama je potreban mir — reče odlučno. — Sve je ostalo u ovom trenutku sporedno, šerife! Izgubili ste mnogo krvi.

— Hamishu, potrebna mi je vaša pomoć! — dahne Joe. — Sjednite. Ovo, što ću vam sada reći, mora ostati među nama.

Kockar se polako prikrade kočiji, otvori vrata i pogleda unutra.

Uto u dvorištu začuje korake.

Ruka mu se munjevitio spusti na revolver. Zatvori vrata kočije i okrene se.

Iza kočije pojavi se Rita.

— Možda ju je sakrio ovdje unutra? — prošapta Bartel.

— Ne, Lee — odvrati Rita Steel i odmahne glavom. — On je uopće nije sakrio. Torba se nalazi u kući, obješena je na zidu. Ne shvaćam kako je već prije nismo zapazili.

— Do vraća!

— Da. Uopće nismo pomislili da bi je mogao ostaviti na tako vidljivome mjestu. Tko zna jesu li je i ostali već zamijetili. Uostalom, šerif je već bio ustao. No, srušio se izgubivši svijest, pa su ga ponovo odnijeli u krevet.

Bartel je odmahivao glavom, kao da još uvijek ne vjeruje.

— U kući je, kažeš — promrmlja samo.

— Da, Lee. S lijeve strane odmah uz vrata nalazi se daska i na njoj visi torba.

Kockar se uhvati za žbicu kotača.

— I što sada? — zapita Rita.

— Stvar je posve jednostavna.

— Baš jednostavna i nije, Lee. Zacrjelo nisi zaboravio što sam rekla: Bez ubijanja!

— Tko govori o ubijanju? — Bartel ispusti kotač, prođe pored djevojke i zaputi se prema kući.

Kad je kockar ušao u kuću, Hamish se upravo vratio iz spavaonice. Bartel zastade na pragu i kradomice pogleda dasku u kojoj je govorila Rita. Gotovo da nije vjerovao svojim očima; torba je uistinu visjela ondje. Potom se zagleda u vozača.

— Neće tako brzo stati ponovo na noge — napomene vozač. — Mora odležati nekoliko dana. Ni kočijom se još ne može voziti! Ja, međutim, ne mogu dulje čekati.

— Namjeravaš li krenuti dalje? — začudi se upravitelj postaje.

— Moram, Alane. Već sada kasnim jedan dan.

— Da, da, znam to, Bille. No, što će na to reći šerif?

— On je zasad u nesvijesti i ne može ništa reći, Alane.

— Him — promrši Katlin i slegne ramenima. — Da, ako misliš... U tom slučaju trebao bih upregnuti konje, zar ne?

— Tako je, Alane.

Katlin ustade, dade znak svome drugu i reče:

— Dodji, Mortone, Bill želi nastaviti putovanje.

I Morton se dignu od stola i zajedno s Katlinom izađe napolje.

— Ako vidite djevojku, obavijestite je — viknu vozač za dvojicom muškaraca.

Bartel pride stolu i sjede na klupu. Torba na zidu privlačila je njegov pogled poput magneta. Skrenuvši pogled s torbe zagleda se opet u vozača.

— Jeste li čuli, Bartelu? — obrati se vozač kockaru. — Za deset minuta krećemo.

— Za mene to ne važi — objasni Bartel i naceri se Billu Hamishu.

— Znači li to da ostajete ovdje?

— Baš to.

— Do slijedeće kočije ima još prilično dugo.

— Nije važno. Izmijenio sam planove.

— To je, uostalom, vaša stvar. — Hamish pođe prema vratima, zastade na pragu i još jednom se okrenu. — Ah, da. Šerif traži torbu. Pametnije bi bilo da je pošalje sa mnom. — Vozač pride dasci i skinе torbu. Potom se okrene Bartelu i namigne mu se. — Jeste li znali da se ta stvarčica nalazi ovdje? — zapita ga. — Gotovo smo i zaboravili na nju.

— Što se mene tiče torba? — mrzovoljno odvrati kockar.

Hamish uđe u spavaonicu i vrati se praznih ruku.

Bartel je kao očaran piljio u vrata spavaonice i ne zamjećujući vozača, koji je prošao pored njega i izišao u dvorište.

Poslije nekoliko trenutaka na vratima se pojavi Rita, uđe u dnevnu sobu i stade pored stola.

— Bila si u pravu — promrmlja kockar. — Hamish je torbu odnio šerifu.

— Kočija kreće dalje — napomene djevojka.

— Znam, Rita. Ja ostajem ovdje, a ti sama odluči.

— Ja? — zine Rita začuđeno.

— Da, Rita. Nekoliko puta si htjela odustati od našeg plana. Sada ti se pruža idealna prilika. Kreneš li dalje kočijom, riješit ćeš se svih briga. — Kockar se tiho naceri. — Veoma jednostavno, dijete moje.

— A tako, dakle! — viknu Rita ogorčeno. — Želiš me se riješiti, da ne bi sa mnom morao dijeliti novac!

— Ne moraš zbog toga vikati, do vrata! — reče kockar hladno i ustade od stola. — Ako želiš, sjedni u kočiju i pokušaj sreću u Laramieu.

— Ne, Lee! — istisnu djevojka ljutito. — Nećeš me se tako lako riješiti. I ja ostajem! — U očima joj odjednom zaiskri mržnja, a lice joj obli rumenilo, još jače ističući bore na njemu.

— Možda griješiš, Rita — promrmlja kockar, te iz džepa prsluka izvađi cigaru. — Da. Mislim da uistinu griješiš.

Djevojka se okrene i bez riječi napusti dnevnu sobu.

Bartel stavi u usta cigaru i zagleda se u vrata spavaonice.

Jednako nepomično je stajao i kad se vozač vratio u sobu i rekao: — Što je, Bartelu, uistinu želite ostati ovdje?

— Da — kratko odseče kockar.

— U redu, kako želite — reče vozač i ponovo iziđe.

Kockar izvadi iz usta cigaru i vrati je u džep.

Ubrzo potom napolju zaškripe dvorišna vrata. Konji glasno zanjīšte. Onda se začuje prasak biča i škripanje pijeska ispod kotača kočije.

Bartel je buljio ukočena pogleda. Spazivši sjenu na tlu trgne se malo i ne pomičući glavu prepozna Ritu.

— Od sada nas ništa više ne veže — reče djevojka glasom koji je dovoljno jasno pokazivao da je njena mržnja sve više rasla.

— Kako god želiš — reče Bartel nezainteresirano i naceri se. — Dugo vremena ti je trebalo da se tome dosjetiš.

— Kad bismo se i dočepali novca, tebi nikada ne bi palo na pamet da ga i podijeliš sa mnom, zar ne?

— Kakvo glupo pitanje! Rekao sam ti da mi je potreban novac kojim bih nešto mogao započeti. Ti mi zacijelo ne možeš dati ništa više, Rita. Možda si iz Caspera trebala otputovati na sjever, u logor kopača zlata.

Dvorišna vrata ponovo zaškripe.

Djevojka opusti ramena i pođe u kuhinju. Bartel se primaknu vratima. Začuvši korake koji su se približavali on iz navlake izvuče revolver i stisnuvši se uz vrata napregne sve mišice. Slijedećeg trenu Katlinova sjena pade u sobu i zaigra po tlu. Potom se pojavi upravitelj i, prošavši pored Bartela, zastade.

Kockar munjevito podiže ruku s revolverom i udari. Ne ispustivši ni glasa Katlin se sruši na pod.

Bartel pogleda na kuhinjska vrata. Tamo nije zamijetio ništa sumnjivo. Pogleda dalje na druga vrata, no ni tamo nije čuo nikakve šumove. Brzo zgrabi onesviještenog starca za ruke i odvuče ga u stranu.

Potom se okrenu, pride vratima i proviri u dvorište. Mortona nije vidio, ali je znao da se nalazi u staji; jer su odanle dopirali neodređeni šumovi.

Kockar pride kuhinjskim vratima, otvori ih i pogledom pretraži malenu prostoriju: Ni tu nije bilo djevojke. — Rita? — viknu tiho i zakorači dalje. Tek sada spazi otvoren prozor kroz koji je pobjegao Bewin.

X

Joe Lane se pokušao prisjetiti svega što se desilo. Nije, međutim, računao s tim da će ga savladati napad slabosti.

Kad se pokušao uspraviti, pred očima mu se počelo vrtjeti i on se sruši natrag na jastuk. Ciniło mu se kao da se ispred njegovog kreveta, srušio granitni zid i da se goleme stijene, ruše pravo na njega. Htio se obraniti, podići ruke, no uhvatio je samo grubi pokrivač.

— To je groznica, šerife — začuje glas koji mu se učini poznat. — Ovakva rana gotovo uvijek izaziva groznicu. To bi zapravo morao znati.

Paklenski smijeh, zazvoni u Joelovim ušima. Pokuša nešto razaznati, no pred očima mu je neprestano tđtrala vatra. Osjeti kako mu nešto dotakne ruku, a potom se vrata zatvore.

Joe ponovno pokuša podići gornji dio tijela. Na trenutak vatra u očima popusti i on opazi drveni zid kako se vrti u krug, a onda nemoćno klone u krevet.

Kockar s torbom ispod ruke zastade na otvorenim vratima staje.

Morton se okrenu i zagleda u torbu.

— Brzo, osedlaj mi konja! — zapovjedi Bartel. — Onog tamo, vranca! Hajde, što još čekaš, da te pošaljem u pakao?

Morton ispusti vile što ih je držao i ruke podigne iznad glave:

— Nema više nijednog sedla.

— Iza sanduka za zob nalazi se jedno. Brže, prokleti glupane!

Vranac je ubrzo bio osedlan.

— Okreni se — dahnu kockar.

— Ja... — zausti Morton i spremno se okrenu.

Bartel ga snažno udari revolverom.

Starac bolno kriknu i sruši se u slamu. Dva puta zagrmi kockarov revolver i oba konja za vuču ispruže se na slamu.

Bartel dohvati uzde vranca i izvede ga napolje. Brzo je objesio torbu o jabučicu sedla i upravo kad je nogu htio staviti u stremen, presiječe ga glas Rite Steel:

— Dobro si to uradio, Lee. Najljepša hvala. Ostalo mogu i sama. Podigni ruke iznad glave. Brže! Odmakni se ulijevo!

Odlučnost i oštrina Ritinoga glasa iznenadi inače hladnog kockara i on podigne ruke. Načini dva koraka i okrene se.

Blijeda, upalih očiju i s oštrom borom na čelu stajala je Rita Steel pored zida staje uperivši u kockara svoj maleni »derindžer«. — Zar si zaboravio da sam naoružana? — zapita.

— Kakva je to glupost? — nesigurnim glasom prozbori kockar.

— Sve si mogao učiniti zajedno sa mnom Lee — odvrati djevojka. — No, otišao si predaleko. Hajde, odbaci revolver!

Kriknula je odjednom tako glasno da se kockar lecnuo. Izvuče iz pavičke revolver, baci ga na tlo i nogom odgurne prema staji.

— Što misliš, dokle ćeš stići? — prokće kockar.

— Dovoljno daleko. Lee. Ovdje više nema konja, a slijedeća kočija dolazi tek za nekoliko dana. Odmakni se još ulijevo!

Bartel spremno posluša i napravi dva-tri koraka ulijevo. Djevojka uze revolver, koji je kockar odgurnuo prema staji, a potom se spretno vine u sedlo i potjera konja.

— Otvori vrata! Ne stoj tako glupo! — viknu odlučno. — Hajde, Lee! Prije si bio puno brži!

Kockar potrči vratima i otvori ih divlje psujući. Kad je Rita projurila pored njega, poviče bijesno:

— Nećeš mi uteći!

Potrčao je za njom i ne misleći na to da nema oružja. Izgubio je šesir.

Prašina mu je nagrizala oči i nos. Padao je, dizao se i trčao dalje. No, jahačica je već bila nestala u oblaku prašine.

Bartel je i nadalje trčao. Teško dišući stigne do najbližega grmlja, probije se kroza nj i ponovo sruši.

— Davo neka te nosi zbog ovoga! — kriкну ogorčeno.

Sunce se na nebu podiglo još više. Kad je kockar, oporaviši se malo, uspravio gornji dio tijela, nije znao koliko je vremena prošlo. Možda su prošla dva, možda i tri sata. Pogleda prema sjeveru i učini mu se da vidi jahače, pa protirija oči. Kad je ponovo spustio ruku, bilo mu je jasno da se nije prevario. Uistinu su mu se u divljem trku približavala dvojica jahača.

Skoči brzo na noge, jer je odjednom prepoznao bradato lice jednoga.

— Doc Carter! — promrsi. Spustivši ruku na praznu zavlaku protirnu od staha.

* * *

Dvojica jahača zauzdaju svoje konje i pušćane cijevi upere u kockara. Bartel podigne ruke, no odmah potom ih spusti.

— Novac nije u mene — reče odlučno. — Rita ga je odnijela.

— Rita? — zapita bradonja.

— Djevojka koja je bila sa mnom. Sve nas je povukla za nos, Doc.

Razbojnici se pogledaše, a potom Carter bijesnim pogledom ošinu kockara.

— Ne blebetaj gluposti! — zareži ljutito. — Mi smo zaustavili kočiju. Vozač je bio sam.

— Rekao sam vam, Rita je odnijela novac. — Bartel brzo ispriča razbojnicima što se dogodilo.

Carter se bijesno iskesi na kockara.

— Idiote! — promrsi samo. — Što ćemo s njim, Jack?

— Pa, zna se. — Jack, Carterov drug, paklenski razvuče usta.

Carter se iznenada uspravi u stremenima.

Bartel začuje topot kopita i okrene se. Jahač s dugom svijetlom kosom jurio je dolinom prema postaji.

— To je ona! — istisnu Bartel.

— Što? — zapita Jack.

— To je Rita!

Carter spusti pušku.

— Što to znači?

— Možda se predomisli. Možda želi ostati poštena i stoga vraća novac. Njoj su uvijek padale na pamet najgluplje misli. Kad bih razgovarao s njom, možda... — Bartel ispod oka pogleda razbojnike.

— Možemo to i sami — hladno odvratit Carter.

— Mogli bismo pokušati neprimjetno se približiti postaji — predloži Bartel. Možda će mi netko otvoriti vrata.

Doc Carter se ponovo okrene svome drugu. Jack slegnu ramenima.

— Neće biti naodmet da smo trojica, Doc. No njemu je potrebno oružje.

— Ne možemo se postaji približiti neprimjetno — reče Carter i odmahne glavom. — Nipošto ne danju.

— Kažem vam, danju ćemo lakše nego noću — brzo odvratit Bartel. — Vi ste se dva sata približavali postaji, a da nitko to nije opazio. Sada zacijelo ne računaju s tim da biste ponovo mogli doći.

Carter se zagleda u dugačku dolinu. Jahačica je gotovo već bila stigla do postaje, no očito je još nisu zamijetili.

— Šerif je ranjen — reče Bartel. —

Dvojica službenika postaje su stari.

— U redu, pokušat ćemo. Jack, daj mi jedan svoj revolver.

Jack izvuče iza pojasa kolt i dobaci ga kockaru.

— Jeste li vidjeli Bewina? — priupita Bartel.

— Bewina? — Doc Carter suzi oči.

— Seana, mladića kojega ste uhvatili na prijevaru.

— Njega misliš — reče Carter i naceri se, a brada mu se počne tresti. — Taj glupan je vjerovao sve što smo mu ispričali.

— Oh, dakle, ništa nije zano o novcu?

— Dakako da nije. Njega smo uzeli sa sobom samo zato da imamo nekoga za kim nije izdana potjernica. Kad bismo se našli u blizini nekoga grada, Bewin nam je donosio sve što je bilo potrebno.

* * *

Djevojka pored bunara zaustavi zapjenjenog konja te iskoči iz sedla. Na trenutak joj noge kleknuše, no onda odlučna koraka pođe u polutamnu

dnevnu sobu. Prstima desne ruke držala je torbu.

Jedva se održavajući na nogama Joe Lane je stajao na pragu. Zamijetio je da oko torbe nije više bilo remena koji je on bio vezao.

Rita ispusti iz ruke torbu. Napolju u dvorištu pojave se Morton i Katlin.

— Nije se isplatilo, zar ne? — zapita Joe i desnom se rukom čvrsto uhvati za gredu.

— Mogla sam misliti da ste nas sve skupa namagarčili — odvratila djevojka i zabaci svoju svijetlu kosu. — Možete mi sada staviti lisičine, šerife. Možda ću u zatvoru biti najsigurnija.

Joe pogleda torbu pored koje je djevojka spustila svoj »derindžer«.

— Da sam samo pustila Leea da odjaša s torbom — promrmlja Rita.

— Tko je oslobodio Bewina?

— Lee je u dvorištu našao ključ.

Joe se odmaknuo od grede, teturajući pride stolicu i sjede.

Dvojica staraca još uvijek nisu ušla u dnevnu sobu.

Djevojka se nije micala. Kako Joe nekoliko minuta nije progovorio ni riječi, Rita pride kuhinjskim vratima i nasloni se na njih.

Serif se borio protiv napada vrtočglavice, koja je prijetila da ga potpuno savlada. Groznica mu je potresala tijelo.

Odjednom upravitelj postaje kriknu napolju:

— Nisi zatvorio dvorišna vrata! Šerife, dolaze!

Gotovo istodobno dvorištem odjeknu njištanje konja, a onda zapraskaše hici. Dvojica staraca potrče prema staji i skoče unutra. Metak pogodi prozor na kući i prava se kiša krhotina osu po sobi.

Rita se, drhteći od straha, povuče u kuhinju.

Joe se s mukom uspravi, a stolica iza njega bučno udari u pod. Na vratima se pojavi razbojnik i smjesti opali. Metak prozviđi mimo Joea i udari u drveni zid.

Lane nije znao kako se u njegovoj ruci odjednom našao revolver. Prasak ispaljenog hica trgne ga malo unazad.

Razbojnik na vratima bolno kriče, zatetura natraške, a onda se sruši.

— Šerife, predaj se! — viknu izvana otresit glas. — Odbaci revolver i s podignutim rukama iziđi napolje! — Ponovo prasnu hitac. Metak se zabode u dasku.

— Novac je ovdje unutra! — teškom mukom doviknu Joe razbojnicima. — Dodite i uzmite ga!

Razbojnici u dvorištu ponovo zapucaju. Jedan metak sruši svjetiljku koja se razbi o pod.

Joe spazi u kuhinji blijedo lice Rite Steel. Stisnu zube pokušavajući savladati groznicu i bol.

— Što je s Bewinom? — zapita Lane razbojnike.

— Uхватili smo ga i poveli sa sobom — odvratila Carter otresito. — Dolaziš li napokon?

— Dodite sami!

— U redu, šerife!

Morton i Katlin iznenada zapucaju iz stajle. Razbojnici im odgovore vatrom, a Carter poviče.

— Držite se po strani, vi ste proklete budale, inače ću vas poslati u pakao!

— Morate se skloniti odatle — reče djevojka iznenada. — Pomoći ću vam, šerife.

Odmah se našla uz Joea i pridržavajući ga odvela u kuhinju do prozora.

Joe se uhvati za prozorsku dasku. Neizdrživa bol kidala mu je tijelo, a na čelu su mu izbile krupne kapi znoja. Prevrnuvši se preko prozorskog okvira, pade u dvorište.

— Ovdje je torba! — pobjedonosno kriknu Carter.

— A gdje je šerif? — zaurla Bartel.

Joe s mukom klekne na koljena i, oslonivši se na zid, osovi se na noge. Uto Bartel istrči iz kući i opazivši šerifa smjesti opali. Činilo se, međutim, da nije vješt rukovanju tuđim revolverom, jer njegov metak promaši šerifa.

Lane udari ramenima u zid. Bol mu je poput uboda nožem razdirala cijelo tijelo. Blijede usnice su mu drhtale. Ipak opali iz svog revolvera.

Barrel zastenje i klone na koljena. Joe zatetura korak-dva i sruši se na tlo.

— Svinja! — viknu vidno uzbuđen Carter i brzo istrči iz kuće. — Dobro nas je udesio! — Vođa razbojnika držao je torbu i njen sadržaj istresao pred kockara koji je nemoćno klečao, na tlu. Hrpica kamenja prostré se po pjesku ispred Bartela.

Kockar podigne glavu jedva još pokazujući znakove života. Zagleda se u Joea, činilo se da želi nešto reći, no odjednom se nemoćno prevrne na bok.

Joe se pridigne na koljena i potaži revolver koji mu je bio ispap. Ništa, međutim, nije vidio jer mu se pred očima ponovo sve počelo vrtjeti.

Carter pripuca prema staji začuvši da su vrata zalupila.

— Budale, prokléte budale! — zavi-knu bijesno.

Joe kao kroz maglu opazi razbojnika.

— Gdje je novac? — Zapita Doc Carter hladno.

— Na sigurnom — odjednom se odnekuda javi Rita Steel. — U poštanskoj kočiji. Sve nas je šerif povukao za nos. Mislim da bih mu za to trebala biti zahvalna.

— U poštanskoj kočiji! — prosi-kće razbojnik. — Kočiju sam zaustavio; vozač je bio sam.

— Dakako da je bio sam — ironično dobaci djevojka.

— A odakle ti to znaš...?

— Ne znam točno — odvrati djevojka. — No, prisjetila sam se da sam u noći vidjela šerifa kako prilično dugo švrlja oko kočije.

— Hej ti, da li je novac u poštanskoj kočiji? — doviknu Carter šerifu.

Joe htjede ustati, no uspio se pridići samo na jednu nogu. Snaga ga je napuštala i on osjeti da neće moći održati ravnotežu. Opazio je, međutim, kako je razbojnik pred njim podigao revolver.

Nemoćan da bilo što učini zagleda se u bradato razbojnikovo lice.

— Carter! — viknu iznenada neki zvonki glas.

Gotovo istog trenu prasnúše dva hica. Joe je vidio kako je Doc Carter zateturao prema zidu, jecajući se zgrčio i ukočeno svalio na tlo.

* * *

Joe je lažeo u krevetu i gledao u strop iznad sebe.

— Alane, došao je k svijesti! — čuo je neki glas.

Trak svjetla lutao je sobom, a onda Joe prepozna Katlinovo lice.

— Zdravo, šerife! — pozdravi veselo upravitelj postaje. — Uistinu smo imali sreće. A znate li kome to trebamo zahvaliti? Mladom Bewinu. On se vratio.

Bewin se pojavi pored upravitelja postaje.

— Halo, Seane — pozdravi ga Joe slabim glasom. — Kako to da si se vratio?

— Dobro sam razmislio o svemu, šerife. Znam da bih neprestano morao bježati i skrivati se. A onda, ima još nešto: odjednom mi je postalo jasno da bi moj bijeg dobro došao Bartelu. Da mu je uspio plan, on bi svu krivicu svalio na mene, a to mi se nije dopalo.

— Ti si mi spasio život, zar ne?

— Nisam tada razmišljao o tome. Jednostavno sam opalio.

— Hvala, Seane. Moram ti se ispričati što sam te krivo ocijenio. Gdje je Rita?

— Uzela je Carterovog konja i odjahala — reče Katlin oklijevajući. — Zivotinja ne pripada više nikome, šerife. A mislio sam da će i vama možda biti drago što je nestala. Da li je novac uistinu u Billovoj poštanskoj kočiji?

— Da. Odjednom sam shvatio da je to najbolje rješenje.

— Htio sam još nešto reći — promrmlja starac. — Morton i ja smo se sakrili, kad su se pojavili razbojnici. Mi...

— Ne trebate se ispričavati — reče Joe pošto je starac zašutio. — I mi ćemo jednom biti stari, zar ne Seane?

Mladić se nasmiješi.

— Još nešto šerife. Nikada vam nisam zamjerio što ste onako postupali sa mnom. Znam da sam tome sam

kriv. Nisam vam u Casperu smio pokušati oduzeti revolver.

— Znaš li što, mladiću, ne govorimo više o tome. Kad ću ponovno moći ustati, Katline?

— Danas ne — odvrati upravitelj postaje odlučno.

— To sam morao obećati djevojci. Želi, naime, steći potrebnu prednost, jer još uvijek vjeruje da ćete je sljedeći i uhapsiti.

— Kako vi kažete — odgovori Joe. — No, sada zatvorite dvorišna vrata, imali smo dovoljno posjeta.

K R A J

Al Mills: BUNTOVNICA S JUGA

Usput, dok je koračao prema svom uredu, Pinkerton je razmišljao o Rosie Greenhow. Njegove sumnje, rupčić koji je pronađen, događaj koji se zbio u njenoj vili, sve je to govorilo da ima pravo. Sumnje su polako dobivale određeni oblik, a to što je Rosie otpustila Stephena, nije mogla razuvjeriti slavnoga detektiva. Naprotiv, slutio je da je to bio smišljen potez.

Odlučio je pojačati kontrolu, pratiti svaki njen korak, štoviše, veći dio vremena sam će provesti u izviđanju jer ga je sve uvjeravalo da njena vila krije neku tajnu.

Dežurstvo je počeo još te noći. Ali, kad je stigao do vile, agent mu je rekao da nije primijetio ništa sumnjivo. Strpljiv, kakav je bio uvijek, nastavi stražariti. Oko deset sati, zapazi da se na katu upalilo svjetlo. Kad je ugašeno, zapalilo se u predvorju, a nešto poslije ugleda kako se otvaraju ulazna vrata.

Rosie Greenhow je izašla!

Zadrhtao je od nestrpljenja. Hoće li nešto više doznati ili odlazi samo na ljubavni sastanak? To su bila pitanja koja su trenutačno zaoкупljala Pinkertona.

Pošto je izašla kroz glavnu kapiju, Pinkerton se skloni u sjenu go-

lemog cedra i, hodajući u polumraku uz kuće, polako ju je slijedio.

Katkad bi se ogledala, a zatim požurila; zamalo ju je izgubio iz vida, a onda je opet ugledao u oskudnom svjetlu plinske svjetiljke.

Ulice, kojima se kretala, bile su puste. Pinkerton ne primijeti nijednog prolaznika. Čulo se samo klackanje njenih potpetica, što mu je olakšavalo pratnju.

Napokon, kad je već pomislio da će taj put trajati cijelu noć, Rosie se zaustavi pred nekom neuglednom kućom. Iza kapije prostirala se zapuštena bašča, a jedan je prozor u prizemlju bio osvijetljen. Neki muškarac, sjena kojega je sličila na avet, koračao je gore-dolje.

Prije nego što je ušla, Rosie se oprezno ogleda. Nepodmazane šarke kapije tužno zacvile. Ne čekajući ni trenutak, Pinkerton se prebaci preko trošne ograde i upadne u pravu prašumu trnja i grmlja.

Začuo je kako Rosie kuca na kućnim vratima, kako joj netko odgovara, pa načuli uši da razazna svaku riječ. Ali, bio je suviše udaljen i, kad se pomakao naprijed, neka grana pukne praskom. Rosie, koja je čekala da joj otvore, naglo se trgne. Trenutak je razmišljala, a

zatim se naglo okrene i pođe na-
trag.

— Što joj je do đavola! — opšuje
detektiv. — Zašto se vraća?

Proklinjao je svoju neopreznost i
razmišljao što da poduzme. Bilo
mu je jasno da je Rosie odustala
od posjeta. Čuo je kako se bat nje-
nih potpetica udaljava pa je grozni-
čavo razmišljao što da radi. Da je
prati dalje ili da sazna tko živi u
toj kući, kome je bio namijenjen
posjet? Prevladao je drugi prijed-
log. Tim više što je ubrzo čuo kako
se otvaraju vrata, a zatim je u os-
kudnu svjetlu što je dolazilo iz
sobe prepoznao — Stephena!

Iznenadenje je bilo potpuno!

— Znači, tako — promrmlja Pin-
kerton.

Sjetio se onoga što se dogodilo
prije nekoliko sati i od bijesa stis-
ne pesnice. I tada odluči da ga
mora uhapsiti pa pođe prema vrati-
ma.

Kad je zakucao, začuje neko gun-
danje i pomicanje, pa onda korake
koji su se približavali vratima.

Pinkerton je u ruci stezao derin-
ger.

Ponovo je zakucao.

— Tko je, do đavola! Jeste li vi,
gospodo Greenhow?

Kad nije dočekao odgovor, pola-
ko odskrine vrata. To iskoristi Pin-
kerton, stavi u prorez nogu i urla-
kne:

— Ruke uvis, gade!

Lijevom je rukom gurao vrata, a
u desnoj držao revolver. Iznenade-
ni Stephen prepozna Pinkertona.

— Što? Tko? — iznenadeno prosik-
će i svom snagom pokuša zatvoriti
vrata. No, to mu nije uspjelo. Ovaj
je put detektiv bio u boljem položa-
ju. Nakon nekog vremena uspije
ući u sobu i ugleda Stephena kako
bježi prema prozoru.

— Stani! Pucat ću! — izdeše se
Pinkerton.

Stephen se nije obazirao na de-
tektivove riječi. Stigao je do prozo-
ra i udario šakom o staklo koje je

prslo u, tisuću komadića. Vidjevši
da će mu pobjeći, detektiv se odlu-
či i povuče okidač.

Pucanj silno odjekne a metak pro-
šti kraj Stephenove glave. Uma-
lo zatim čulo se lomljenje grana i
psovke, na što Pinkerton bijesno
opsuje i također iskoči kroz prozor.

Lov se nastavio u vrtu. Bilo je
mračno, i detektiv je samo katkad
vidio pomicanje sjena. Imao je još
jedan metak i malo vremena da
ponovo napuni deringer. Čekao je
priliku da gađa u sigurno, jer to je
bio jedini način da zaustavi slugu.

Stephen je dahtao i tražio izlaz
iz bašće koju, čini se, nije dobro
poznavao. Kao u klopci, trčkarao
je lijevo-desno. No, nije ni pokušao
poći prema ogradi koja je graničila
ulicom. Valjda je pretpostavljao da
tamo čekaju Pinkertonovi ljudi.
Lov je trajao dosta dugo. Samo jed-
nom detektiv je imao priliku da
zapuca. Stephen se, međutim, bacio
u grmlje i na vrijeme sklonio.

— Stani! Ubit ću te! — derao se
Pinkerton.

Tada Stephen, videći da nema iz-
laza, zastane kao životinja i okrene
se prema detektivu. U oskudnu
svjetlu što je dopiralo s ulice, Pin-
kerton ugleda u njegovoj ruci bo-
dež od čega mu se nakostriješi kosa
na glavi.

Stephen mu je prijeteći prilazio i
režao:

— Smoždit ću te, njuškalo! Smo-
ždit ću te! Prosut ću tvoja pogana
crijeva.

Deringer je Nobelu podrhtavao u
ruci. Imao je samo jedan metak a
pred sobom izbezumljena manija-
ka. Što će se dogoditi ako revolver
zataji?

Stephen se polako približavao!

Bio je sličan pumi. Tako ona pri-
lazi žrtvi. A Pinkerton se osjećao
kao žaba suočena sa zmijom. Kad
je vidio da je Stephen već suviše
blizu, još jednom vikne: — Pucat
ću!

No, div je prilazio...

Tada se detektiv odluči. Morao je gadati u grudi. Jer, ako ga lakše rani, razjarena bi ga grdosija mogla zadaviti rukama. Povukao je okidač. Odjekne pucanj, Stephen zatetura, urlikne od bola i izgubi ravnotežu.

Pinkerton olakšano uzdahne. Ali, samo trenutak. Jer, Stephen se podigao i ponovo pošao prema njemu. Da bježi? — prostruji mu glavom misao. Pokušao je, ali se nije uspio pokrenuti. Drhtavim prstima počne u džepovima tražiti municiju. No, bilo je kasno. Stephen je bio udaljen svega još dva koraka. Iz grudi mu je tekao potok krvi. Ipak je koračao i mlatarao rukama. Zatim urlikne i baci se na svoju žrtvu.

Pinkerton zadržti i posljednji se trenutak pomakne u stranu. Stephen promaši, zaglavivši, a zatim, teško uzdahnuvši, padne.

Ležao je, onako golem, pred detektivovim nogama i krkljao. Nešto poslije, pokuša podići glavu.

Pinkerton bi se mogao zakleti da ga je čuo kako govori:

— Osvetit će me gospođa Greenhow!

Ako je to rekao, bile su to njegove posljednje riječi.

Još jednom se protegao i — umro!

Pinkerton obriše znoj i polako pođe prema ulici.

37

General Bonham je bjescio. Za njega je bilo golemo iznenađenje kad se napokon uvjerio da ga Bette Duval, koji je toliko vjerovao i za kojega bi dao ruku u vatru, izdaje. Bio je razočaran, a zatim bijesan; u jednom trenutku udari pesnicom po pisaćem stolu.

S njim se u kancelariji nalazio Harry Lane. Covjek koji se, napokon, preko veze koju je imao u Richmondu, uvjerio u istinitost

sumnji da Bette Duval radi za obje strane.

Za izdajnika je predviđena smrt! I to je Bonham znao. Ipak, teškog se srca odlučio da izda takvu naredbu. Iako je imao sve dokaze, jednostavno nije mogao shvatiti da bi ta djevojka, za koju je znao da je Konfederaciji prišla dobrovoljno, mogla biti izdajnik.

— Znači, nemamo drugog izbora, Lane? — obratio se Bonham agentu.

Celo mu se namrštilo i sada je zbunjeno promatrao tog visokog i suhonjavog špijuna.

Harry Lane slegne ramenima.

— Po svemu se čini, sir!

No, prije nego što je donio odluku da se Bette Duval likvidira — jer je bila opasna za Rosie Greenhow, za sve koje je poznavala — naredi adutantu da donese njen dosje.

Posljednjih dana često ga je pregledavao; znao ga je gotovo napamet. Ipak, zatražio ga je još jednom, uvjeren da će između redaka otkriti nešto što bi ga uvjerilo da se s Bette Duval dogodilo nešto presudno kad je postala izdajnik.

Listao je, ali uzalud. Ništa nije doznao. Naglo zatvori spise i pogleda Lanea.

— Ti ćeš to učiniti, Lane!

Agent kimne glavom i ustane.

— U redu, sir! No, neće mi biti lako. Znaite, ona je žena i...

General Bonham poskoči, udari pesnicom po stolu i zareži:

— To je rat, Lane! Rat bez milosti.

Pošto je to izrekao oporim glasom, okrene se prema prozoru i zamisli. Dobro, ona je neprijateljski agent. No zašto nije izdala Rosie Greenhow? — pitao se već stotinjak puta. To nikako nije mogao objasniti. Bilo je i drugih stvari koje su ga čudile. Znala je još nekoliko veza i...

Odagnao je te misli sretan što je prije toga obavijestio Rosie preko

Lanea da bude oprezna. Od nje je stigao odgovor da su je već prije toga špijunirali ali, kako nisu imali dokaza, njena sigurnost nije dolazila u pitanje.

Dakle, presuda je donesena! Ni trenutak nije sumnjao u Lanea. Poslije Rosie i Bette, on je bio njegov najsposobniji agent.

Okrenuo se i ugledao Harryja Lanea kako još sjedi. Začudeno ga je pogledao.

— Mislio sam da si otišao, Lane! — reče. — Kada krećeš?

Agent se zamisli, čupne brkove i odgovori:

— Sutra, sir!

— Učini to, Lane! Želim taj teret skinuti s vrata, iako mi, moram priznati, takva odluka nije mila. Bila je divna djevojka, Lane! Da, uistinu mi je žao, ali...

Lane se osmjehne i ponovi njegove riječi:

— Rat je, sir. I to rat bez milosti.

— Da, da! Tako je, na žalost! — promrmlja Bonham zamišljeno i pride prozoru.

Odjednom, svijestan da griješi, sine mu je jedna ideja koja mu se činila ostvarljivom. Iako je nekoga ubiti, ali... Da učini još nešto kako bi umirio savjest? Odlučio se, okrenuo i pogledao Lanea.

— Nešto mi je palo na pamet, Lane! Kako bi bilo da...

Prišao mu je, ispričao što želi i na kraju upitao:

— Što misliš o tome, Lane?

Agent se zamisli a zatim slegne ramenima.

— Da budem iskren, sir, ja...

— No, govori!

— To mi je milije, sir! Uvijek se događaju greške. Ubio sam mnogo ljudi, ali nikad dosad ženu. Nije to lako, generale!

— Nije lako. Da, nije lako, Lane! — zamišljeno ponovi Bonham. — E, pa kad je tako, učini ono što sam ti rekao. U redu?

Harry Lane se osmjehne. Odavno je poznavao Bonhama i zato nije

izašao iz kancelarije jer je shvatio kako mu je teško donijeti odluku da se Bette Duval likvidira. I sad mu je bilo drago što je promijenio nakanu.

* * *

Poslije Nobelove smrti, Stevea je očekivalo mnogo posla. Najprije je upoznao sve agente. Povjerljivim pismom obavijestio ih je da dođu u Richmond. Na sastanku su svestrano promotрили probleme a nakon toga napustili grad i vratili se u mjesto u kojima su radili.

Steve je želio poštediti Bette daljnjih iskušenja. Kad joj je to rekao, ona ga ljutito pogleda.

— Steve, kako to možeš? Zakleli smo se da ćemo se osvetiti za kape-tanovu smrt, a ti...

Prvi put vidio je bijes u njenim očima. Pokušao ju je umiriti, prišao joj, zagrlio je i pomilovao po kosi.

— Hajde, draga, smiri se. Želio bih te poštediti. Ovo je nesmiljena borba.

A ona udari nogom o pod i nastavi: — Radit ćemo zajedno, Steve! Vojnici smo, zar ne?

Znao je njenu narav; bilo bi je teško razuvjeriti. Zato kimne glavom i nerado prozbori:

— Dobro, draga! Bit će kako želiš. No, moraš biti oprezna. Ni koraka ne smiješ učiniti bez mogega znanja.

— U redu, šefe! — nasmije se Bette i zagrlji ga.

38

Za one koji su ga u Richmondu poznavali, Harry Lane bio je običan, najobičniji kauboj sa Silverova ranča. I nitko, baš nitko nije slutio da je agent Konfederacije, da je Silverov ranč gnijezdo agenata i veza formirana poslije prepada na ranč »B« koji je izveo, prije ne-

što više od dvije godine, kapetan Nobel.

Richmond se kretao slobodno. Dolazak u grad prikrivao bi nabavkom namirnica, bodljikave žice i ostalim priborom potrebnim rančeru.

Štoviše, Harry Lane nije bio ni predradnik. Radio je s ostalim kaubojima i nitko od njih nije slutio čime se bavi i zašto ga stari Silver poziva u svoju radnu sobu.

Poslije Nobelove smrti, Steve je, u želji da zaštiti Bette od bilo kakva iznenađenja, naredio dvojici ljudi da je prate za njenih šetnji. I to samo onda kad bi on bio spriječen poslom. Inače bi znali zajedno odjahati izvan grada, pričati o budućnosti i pomilovati se u nekoj vododerini ili šumarku.

Ni ona ni Steve, iako su bili upozoreni Nobelovom smrću, nisu pomišljali na opasnosti kojima se izlažu na tim šetnjama.

Kao i obično, svake subote Bette je odlazila na jahanje. Nije jahala daleko. Kretala se uglavnom u točno određenom pravcu. Od grada na istok, do cedrova, i opet natrag, do gradske štale gdje joj je poslije šetnje stari Tim timario konja.

I te subote, vrlo lijepe i sunčane, Bette je posjetila Stevea. Najprije ga je izgrdila što je »drži na ledu«, što je ne zaposli u pojedinim zadacima. On bi, u želji da je ne razljuti, strpljivo odgovarao:

— Strpi se draga! Mislim o tome.

Ona bi tada napućila usne, zatim se zvonko nasmijala i poletjela mu u zagrljaj. I svi bi problemi bili riješeni. Ovaj put došla ga je zamoliti da prošetaju. Bio je tako divan dan i prava je šteta što sjedi zatrapan papirima.

— Ne mogu, draga! — tužno odgovoriti Steve.

Ponovo se razljutila, ali se ipak sviđala. Bila je navikla da uvijek bude u pokretu, a on je imao previše posla da joj posveti sve vrijeme.

U rijetkim trenucima, kad su bili zajedno, on bi govorio:

— Ljubavi, moraš me razumjeti. Na leđa mi je pao velik teret. I, mada želim, uz najbolju volju nemam vremena da budem pokraj tebe.

Da, ona je to shvaćala. Pa i ovaj put. Krenula je prema vratima.

— Naći ćemo se poslije, zar ne?

— Da, draga! — strpljivo je odgovorio Steve.

Po običaju, odmah je za njom uputio dva agenta.

Jahala je, uživala u okolišu i razmišljala koliko će još proteći vremena prije nego što završi rat. Željela je da sve to jednom prestane. A činilo se da traje beskrajno dugo. Teško je bilo čekati doba mira i sreće, one beskrajne sreće koja ih očekuje.

Maštala je o maloj kućici. O vrtu, o bijelim prozorima na kojima su posude sa cvijećem.

Nesvjesno, zabavljena takvim mislima, umjesto do cedrova šumarka, pođe udesno, do neke vododerine. Kad se trgla i shvatila da je zalutala, sve je već bilo kasno.

Ugledala je tri kauboja koji su jahali prema njoj. Željela je izbjeći taj susret i vratiti se pa potjera konja. No, potjerali su i oni svoje, stigli je i zaustavili.

Među kaubojima bio je jedan visok čovjek; zvao se Harry Lane!

— Stanite, gospodice Duval! — viknuo je Harry Lane i dohvatio uzde njena konja.

Praskala je od bijesa, pokušavala se otrgnuti iz njegovih ruku i ogorčeno siktala:

— Kako se usuđujete? Vi, vi...

Laneovi su se pratioci zadovoljno cerekali i požurivali ga:

— Stegni tu divlju mačku. Lane! Tako! Tako! Hi, hi, hi!

Bette se opirala, udarala ga pesnicama u prsa, grizla i, kao poludjela, stenjala:

— Banditi! Gadovi! Kako se usuđujete napasti ženu?

Pomislila je na najgore. Sama, prepuštena im na milost i nemilost, tražila je očima spas i proklinjala Steveovu pratnju koja se nije pojavljivala.

Odjednom, svjesna da gubi snagu, pokušala se umiriti ne bi li ih tako zavarala. Ali, uzalud. Garry Lane već ju je vezao i odlučno držao rukama oko struka. Osjećala je iza sebe njegovo mišićavo tijelo i čula u ušima zujanje vjetra.

Jahali su prema obližnjoj šumi. I tada, kad je pomislila da će se dogoditi najgore, zapazi na obzoruju oblak prašine.

Dolazili su Steveovi ljudi.

Hoće li je stići i spasiti od napada koji su imali najpodlije namjere? Nijednog trenutka nije pomislila da je taj napad dio plana generala Bonhama. Vjerovala je da su njihove namjere drukčije i sa strahom očekivala što će se dogoditi.

— U pomoć! — krikne očajnički, a zatim izgubi iz vida potjeru koja je žurila da je spasi.

— Brže, Lane! — čula je kauboja s desne strane.

— Ako nas uhvate, obrali smo bostan! — dodao je drugi.

Harry Lane jače mamuzne konja. A konj, na kojem je bio dvostruki teret, počne polako zaostajati. Lane opsuje, ogleda se i kroz rijetki šumarak spazi potjeru. Bila su to tri vojnika što ih je Steve poslao da paze na Bette.

— Štitite me, do đavola! — vikne Lane kad je vidio da ih potjera stiže.

Kauboji se bez riječi razmaknu u obliku lepeze i zauzmu mjesta u zasjedi. Kad je potjera stigla, začulo se puškanje. Odjeknulo je desetak hitaca s obje strane, a zatim se sve umiri.

Jahali su dalje vododerinom i, nešto poslije, pošli uzbrdica kamenjarem.

— Zašto? Što sam vam učinila? — pitala je zadihano Bette.

Harry Lane grubo je stisne a zatim procijedi:

— Vidjet ćeš, golubice! Vidjet ćeš, golubice!

Iako svjesna da mogu zajedno pasti i slomiti šije, djevojka se počne i opet snažno opirati. Ali, bila je slaba, nemoćna žena u rukama jake muškarca. Prestrašena onim što je očekuje, stisnula je zube i predala se suadini.

Pomisli kako joj više nema spasa pa umorno zatvori oči.

Jahali su dugo, činilo joj se cijelu vječnost. Kad je ponovo otvorila oči, nalazili su se u planini; konj, umoran od galopa, polako je birao mjesta na koja će staviti kopita. Jahali su nekim usjekom, ispod njih pjenila se rijeka.

— Budi mirna, golubice! — mrmljaq je Lane. — Ako nešto pokušaš, survat ćemo se u kanjon pa nam ode koža na bubanj.

Bilo joj je jasno kakva je to opasnost. Pomislila je s očajnom nadom na Stevea, uvjereni kako će on sve poduzeti da pronađe otmicare. S tom jadnom nadom opusti se i bespomoćno, gotovo tupo, počne promatrati okolinu.

Razmišljala je zašto to rade? Odjednom je shvatila da je to otmica bila dobro unaprijed smišljena. Pripremana možda duže vremena, s određenim ciljem.

Čula je kraj uha kako Lane dašće i trudi se, napetih živaca, da usmjeri konja na određeni pravac.

Tada djevojka prošapće:

— Što sam vam učinila, čovječe?! Zašto ste me oteli? Ako ste željeli... Ima lijepih djevojaka, ja...

Harry Lane se podrugljivo nasmiје i odgovori:

— Priznajem, lijepa si! No, činim to radi nekog drugog, golubice!

— Ja nikome nisam nanijela zlo — promuća Bette.

— Misliš? Je li ti poznato prezime Bonham?

Čuvši to ime, Bette se ukoči. Ono čega se bojala, čega se bojao i njen Steve, dogodilo se. Znači, to je Bonhamovo maslo! Dakle, sve su doznali i sada može očekivati kaznu.

— Oh, bože! — prošapće nemoćnim glasom.

Harry Lane, vidjevši da ju je Bonhamovo ime podsjetilo na krivnju, zareži:

— Izdajice se kažnjavaju, gospodiče Duval!

Zadrhtala je od tog glasa; bilo joj je jasno da je u njegovim rukama, da je nemoćna, da jaše u Bonhamov logor i da će, možda već za nekoliko dana, stati pred pušćane cijevi.

Ubit će je a da više neće vidjeti Stevea!

To saznanje bilo je tako teško da joj gorčina ispuni grlo.

Stigli su do vrha planine a onda se počeli spuštati u dolinu. Dolje se zelenjalo prerija, dan je bio sunčan a nebo bistro plavo. Ispuni je osjećaj ljepote, ali strah, užasan strah od onoga što joj predstoji natjera je na plač.

Lane, vidjevši da plače, s gađenjem pljune.

— Pih! I to je bila Bonhamova najbolja špijunka.

Nije shvatio zašto Bette plače. Jer, ona nije plakala zbog straha od smrti nego je žalila što će zauvijek napustiti voljena čovjeka. Taj je osjećaj bio tako snažan da joj je u jednom trenutku natjerao suze na oči.

Jahali su već tri sata, nekad kasom, nekad galopom, i Bette zapazi da prolaze nepoznatim terenom. Poznavala je okolicu grada, ali ovo bespuće nakon prerije nikada nije vidjela. Zemlja je bila ispucana i crvena, obrasla tek rijetkim grmljem, a bodljikavo bilje, što je katkad dopiralo konju do slabina, paralo joj je haljinu i greblo joj kao ostrim kandžama noge i bedra.

Osjećala je da krvari i, kad je to rekla svom otmičaru, on se samo ogavno iscerio:

— Oh, nije to ništa, golubice! Privikni se. Bit će još i gorih stvari.

Djevojka se strese od jeze pri pomisli na mučenje koje je očekuje i shvati da će tortura biti užasna. Jer, samo pod užasnim bolovima čovjek postaje životinja, bori se za vlastiti život i preklinje mučitelje da prekinu, a kad bol ne prestaje, onda priča, priča sve. Hoće li ona izdržati? Ipak je žena, nježne grade, a oni će biti zvijeri bez milosti. Hoće li izdati Stevea i njegove ljude? Ne! U njoj će prevladati ljubav za voljena čovjeka i, makar joj kidali merno, bit će nijema kao da je mrtva.

Nakon dva sata, još su jahali pustarom. Tek predvečer, kad je sunce zašlo iza Prensia i zahladilo, pred njihovim se očima promijenili krajolik. Zašli su u neki šumarak, a tek tu, jer se počeo spuštati mrak, Lane zaustavi konja.

Životinja je bila tako umorna da je jedva koračala. Lane je grubo skinuo djevojku s konja, bacio je pokraj nekog grma kao otrcanu krpu, a zatim počeo timariti konja. Bette je ležala kao mrtva. Bolio ju je svaki dio tijela i jedva je čekala malo odmora da prestanu paklene muke.

Istimareni konj počne pasti bujnu travu, a na nebu zaiskre prve zvijezde. Ponovo Bette pomisli na Stevea i tiho zaječi:

— Oh, Steve!

Taj uzdah čuo je Lane pa se okrene i resko zahihće:

— Čini se da ga više nećeš vidjeti.

— Vi ste gad! — procijedi s mržnjom bette.

— Zar bi trebalo da budem džentlmen prema izdajici? Koliko je ljudi tvojom krivnjom izgubilo život? Ne razumiješ, zar ne? No, to ti neće pomoći — mrmljao je on dok se trudio da zapali vatru.

Uže kojim je bila vezana, zasjeklo joj se u meso. Zastenjala je od boli i pokušala umilostiviti Lanea da ih popusti. No, on je odrečno odmahnuo glavom.

— Bolje je tako, golubice!

Nije se više tužila; trpjela je bol i stiskala zube. Vatra, tek dovoljna da prigrrije jelo, slabašno je osvjetljavala grmlje. Krošnje su šumjele, a zvijezde bi stidljivo pokatkad provirile kroz grane.

Bila je žedna i gladna, a Lane je nije ponudio jelom. Ogavno je mljackao i trudio se da joj tako priredi paklenske muke. Kad se naje, provjeri vezove na njenim rukama, a zatim izvuče pokrivač i pripremi se za spavanje. Noć je bila hladna. Bette je drhtala, a Lane se nije sjetio da je pokrije i zaštititi od studeni. Trpjela je bol, glad, žeđ i hladnoću ali se nije tužila.

Iako se činilo da je sve izgubljeno, djevojka još nije gubila nadu!

Steve se zabrinuo za Bette. Prije dva sata krenula je u šetnju, a još se, iako se sunce blížilo zapadu, nije pojavila u njegovoj kancelariji.

Bio je sve nemirniji i, nakon razgovora s generalom Foxom, počeo da je traži. Nije je našao u hotelu. Vrtarar mu je rekao da se nije pojavila od objeda. Sve je više bio zabrinut. Krenuo je prema tvrđavi i, dok je žurio prema kancelariji, zaustavi ga narednik O'Neal.

— Sir, loša vijest!

— O čemu je, riječ, naredniče? — smrkne se Steve i upitno ga pogleda.

— U ambulanti je redov Floss — usput mu objasni O'Neal. — On, on...

Steve osjeti zebnju; preplavi ga zla slutnja.

— Govori, čovječe! — gotovo grubo izusti Steve.

— Gospodica Bette je... — mucao je narednik.

— Što je s njom?! — upita Steve i uhvati ga za ramena. Narednik pogleda u pod i jedva promuca:

— Ona je... ona je... oteta!

— Oteta?! — izusti zaprepašteno Steve. — Smjesta me vodi Flossu!

Flossa je liječnik upravo previjao. Zadobio je ozbiljne povrede. Ranjen u rame, u desnu ruku i stegno, jedva se držao na nogama. Kad je ugledao Steveovo lice, s naporom promuca:

— Sve smo pokušali, sir! Pratili smo je na pristojnoj udaljenosti, prema vašem naređenju. Ali, sve se zbilo vrlo brzo. Pomislili smo da su to kauboji koji dolaze u grad. No, oni... oni su je presreli i grubo oteli.

— Što je bilo dalje, Floss — dršču-ćim glasom upita Steve.

Vojnik, na rubu snage, pokušao nešto promucati, no nije uspio. Tada se umiješa i liječnik.

— Ta, pustite ga, poručniče! Vidi-te i sami da je teško ranjen. Bojim se hoće li preživjeti, a vi...

Steve stisne pesnice, kimne glavom i pođe prema izlazu. Tada se okrene O'Nealu:

— Naredniče, uzmite odred vojnika i čekajte me na vratima tvrđave. Krećemo u potjeru!

— U redu, sir!

Poslije, dok se žurio prema uredu da uzme revolver, još jednom o svemu razmisli. Bette je oteta! Vijest je bila porazna, zaprepaštavajuća. Dogodilo se ono čega se bojavao.

— Moram je spasiti! — mrmlijao je i bijesno stiskao zube.

Nakon četvrt sata, na čelu odreda od desetak ljudi, Steve Willford izjahao je iz tvrđave.

39

Iako je konj bio preopterećen, Harry Lane bio je uvjeren da ga potjera, ako do toga dođe, neće sti-

ći sve do Strmine bizona. A tada počinje teren koji nadgledaju snage Konfederacije pa nimalo nije sumnjao da će naići na patrolu koja svakodnevno krstari tim krajevima.

Bette je bila očajna. Na sve je moguće načine usporavala bijeg. On je to shvatio pa je bjesnio i re-
žao:

— Sve ti je uzalud, golubice! Ipak ću te dovesti do generala. A tada ćeš mnogo toga objasniti.

Gledala ga je s mržnjom. Iako prema njoj nije bio previše grub, mrzila ga je što ju je oteo, što je vodi na strijeljanje, što ju je rastavio od voljena čovjeka.

Prezirno bi ga gledala, a zatim okretala glavu kao pred smrdom. No, to Lanea nimalo nije smetalo da je muči na drugi, okrutniji način. Pričao bi joj što je očekuje, mučio je gladu, nije joj davao vode, a sunce je slijedeće jutro palilo kao da su u paklu.

Stalno se ogledavao, uzimao do-
gled i promatrao obzore. Bio je vrlo oprezan. Nije ga se ticalo što se dogodilo s ljudima koji su bili u njegovoj pratnji. Obavljao je svoj zadatak, a obaviti će ga do kraja pa makar poginuo.

U njemu je bio snažan osjećaj privrženosti prema stvari za koju se borio.

Ipak, kad su oko podne ušli u kotlinu okruženu stijenama, dok su se trenutak zaustavili da se odmore, nisu zapazili da se prema njima, ali sa suprotne strane, približava skupina konjanika. Harry Lane bio je zabavljen samo jednom mišlju: što prije stići do Strmine bizona, a zatim odahnuti, pošteno se odmoriti, predati djevojku Bonhamu i reći:

— Sir! Harry Lane, kojeg smatrate propalicom, obavio je uspješno još jedno vaše naređenje.

Bio je agent i znao je da za to neće dobiti medalju. A toliko je želio bilo kakvo priznanje! Bio je od

onih ljudi koji su u taj posao, baš kao i Rosie Greenhow, ušli iz uvjerenja, a ne radi novca ili nekih drugih pobuda.

Treba odmah reći da je Harry Lane, inače dosta iskusan, smetnuo s uma jednu pojedinost: dok se on noću odmarao, Steve je sa svojim ljudima prelazio milje i milje. Iako umoran, želio je stići što dalje, što prije osloboditi voljenu djevojku.

Hoće li u tome uspjeti? — pitao se dok se umorno klatio na konju.

Bio je sretan što je s njim jahao O'Neal. Narednik je dvadeset godina proveo na Zapadu. Znao ga je kao knjigu, i bez muke čitao tragove, objasnio je:

— Vidite, sir! Dvije osobe jašu jednog konja! Teret je znatan i stražnja su kopita duboko utisnuta u zemlju. Otmicar jaše zajedno s gospodicom Bette! — zaključio je O'Neal.

Steve je kimao glavom, požurivao ih i kad su se domogli kamenjara, narednik se trenutak zamislilo. Tragovi se više nisu vidjeli. Ali, kao iskusan zapadnjak i čovjek koji poznaje taj teren poput vlastitog džepa, zamišljeno zavrti glavom i, pogledavši Stevea, reče:

— Tragove nema, sir! No, ako me pitate za savjet, reći ću vam da je otmicar krenuo na sjever, prema Strmini bizona. Zanima vas kako to znam?

Steve kimne glavom.

— Pa, kako to znate, naredniče?

O'Neal se počeo po razbarušenoj i znojnoj kosi, a zatim odgovori:

— Pa, vrlo jednostavno, sir! U tom se pravcu nalaze pašnjaci južnjačkih trupa. I najvjerojatnije je da će otmicar krenuti prema svojim.

— Jeste li sigurni, O'Neal?

— Da, izuzevši ako je to neki bandit koji...

Odmahno je glavom i suglasio se, iako šutke, da je otmica obavljena po naređenju Konfederacije. Zašto tako misli poručnik to ga se nije

ticalo, iako mu je bilo čudno da bi se jušnjaci toliko uzbuđivali radi jedne obične djevojke.

No, nije bilo njegovo da o tome razmišlja. Pokazao je pravac kojim će se kretati i krenuo naprijed.

Steve Willford, koji je cijelo vrijeme mislio o Bette, pođe s odredom dalje, za O'Nealom.

Predvođaer narednik zaustavi kolo- nu, dojaše do poručnika i kiselo se osmijehne.

— Imao sam pravo, sir! Otmicar kreće prema svojim. Opet sam pronašao tragove. Ipak, mislim da bi trebalo da se ljudi odmore. Naravno, ako ste vi suglasni sir!

Steve odgovori:

— Pa, vi nas vodite, naredniče! Suglasan sam s vama. Odred, stoji!

Odmarali su se tek pola sata, nešto na brzinu pojeli, a zatim krenu- li dalje.

Hoće li stići na vrijeme?!

40

Dok se sve to događalo u okolici Richmonda, u Washingtonu je Rosie Greenhow stupila u vezu s kapetanom Mac Donaldom. Taj oficir, visok, nakostriješenih brkova i ptič- jeg lica, radio je u Generalštabu i nemoguće je opisati Rosieno zapre- paštenje kad se s njime sastala i doznala da radi za generala Bonha- ma.

Veza je uspostavljena pomoću ši- fre, nakon čega je, na kapetanovo inzistiranje, počeo razgovor. Dugo je Rosie promatrala tog čovjeka. Na šiljatu licu blistale su jedino oči. Sve drugo na njemu bilo je neugledno i odbojno. S grozom okrene glavu i upita se zašto joj Bonham šalje tog čovjeka? S tu- gom pomisli na Bette Duval. Nika- ko nije mogla vjerojvati da je iz- dajnik, da je radila za dvije strane. Pa, ipak, general se rijetko varao. I ako je postojala sumnja, ona je i

dokazana time što je njena lijepa kurirka zauvijek otišla iz Washing- tona. No, Rosie Greenhow nije ipak sve razumjela. Ako je izdajnik, za- što nju nije izdala?! Kako nije zna- la odgovor na to pitanje, očekivala je neko objašnjenje od MacDonal- da. Ali, kapetan je govorio:

— ...i, kao što rekoh, sad sam ja vaša veza, gospođo Greenhow! To mi čini čast i...

Nije ga slušala. Još je mislila o Bette Duval. Napokon, shvativši da on priča i dalje, okrene se prema njemu i zbunjeno se osmijehne.

— Oh, naravno, kapetane! Bit će mi čast — reče i ustane. On to protumači njenom željom da ostane sama. Povinuo se toj odluci, i, na- kon što se pozdravio, krenuo je pre- ma vratima.

Kimnula mu je glavom, a zatim, pošto je izašao, sjela i duboko se zamislila. Stephenu nije vidjela nekoliko dana. Vijest da je ubijen, pročitala je sasvim slučajno u »Wa- shington Newsu«. Sa zebnjom pomi- sli kako se oko nje plete mreža. Je li Allen Pinkerton nešto posum- njao? Jer, sve je govorilo tome u prilog pa je drhtala od straha na pomisao što bi se moglo dogoditi. No, kad je o svemu razmislila, zak- ljučila je da je tako bolje. Stephen je mrtav i ništa joj ne mogu doka- zati, a ubuduće će biti oprezna. Je- dino ako Bette...

Na pomisao da bi je mogla izda- ti, gorko se osmijehne. Zavoljela je tu lijepu crnokosu djevojku i osje- ćala prema njoj čudnu privrženost. Bila joj je uvijek dobra i...

Oduči da ne misli o tim stvari- ma. A kad joj je, prije nego što se oprostio MacDonald rekao da će iduće noći donijeti vrlo važne doku- mente koje treba prosljediti Bon- hamu, zadrhti od pomisli da je ot- kriju. Jer, Pinkerton je sumnjao! Da, sumnjao. Ni trenutak nije misli- la suprotno. Zнала je još nešto: ako joj on postane opasan, pokušat će ga zaludjeti. No, hoće li u tome usp-

jeti? Ne! Nije u to vjerovala. Taj čovjek je bio suviše jak i sigurno ga neće osvojiti njene čari.

S odlukom da postane još opreznija, dugo se prevrtala u krevetu i sa zebnjom očekivala vijesti od Harryja Lamea. On je, poslije Bette Duval, dolazio u Washington i njemu je za Bonhama davala sve važne obavijesti.

Od njega će čuti što se dogodilo s Bette Duval.

* * *

Služnje Rosie Greenhow da je Allen Pinkerton posumnjao bile su točne. Stephen je bio mrtav, a sumnje su ostale. Sada je bio siguran da je Rosie Greenhow glavni pomagač južnjaka. Tko bi, do đavola, to vjerovao?! Svi su je poznavali. Bila je ugledna dama, udovica znanstvenika i prijatelja samog predsjednika. Zato je odlučila da bude oprezna. A kad sakupi dokaze, kad saplete mrežu, tada će je stegnuti i ona će se u njoj praćakati poput ribe.

Dani su prolazili, a Pinkerton je tragao. Često je dolazio do Rosiene vile, njuškao i tražio ono za čime je težio. Napokon, kad je već izgubio svaku nadu, osmjehnula mu se sreća.

Primijetio je da k njoj zalazi MacDonald!

Slijedeće večeri bio je ponovo na straži. Agenti, koji ga je zamjenjivao, poslao je u agenciju.

— Odmori se, Cliffe! Preuzet ću tvoju dužnost.

Agent kimne glavom; bio je zadovoljan, ali pomalo i razočaran Pinkertonovim nepovjerenjem. Slavni detektiv, koji je Cliffa ubrajao među svoje najbolje ljude, osjetio njegovo neraspoloženje, lupne ga po leđima i osmjehne se: — Hajde, Cliffe. Ne pravi od muhe slona. Znaš da imam u tebe povjerenja. Ali, riječ je o posve drugoj stvari. — U redu, šefe! — odvrati agent i pođe ulicom.

Dugo je Pinkerton stajao u sjeni platane. Mrak se spustio na okolne kuće, na parkove. Odavna su se upalila svjetla. I, tek oko deset sati, detektiv zapazi nekog čovjeka kako prilazi vratima Rosiene vile. Ma koliko se trudio, nije vidio kako izbleda. Guste sjene cedrova sakrivale su mu lice. A kako se oprezno osvrtao, zaključio da to nije slučajni, dobronamjerni posjetilac i da s njime u Rosienu vilu ulazi nešto tajnovito.

Uskoro ga izgubi iz vida. No, naviknut na iznenađenja, u nekoliko koraka stigne do ulaznih vrata i uvuče se u park.

Uokolo je vladala tišina. Razmišljao je nije li Rosie, kad je izgubila Stephena, najmila novog čuvara? Ali, nitko mu nije prepriječio put i on se brzim koracima uputi prema osvijetljenim prozorima. Opsuje, zapazivši da su dosta visoko, da će se morati nekako uspenetrati do okvira.

Vidio je dvije sjene kako se kreću, a nešto je poslije shvatio da, usprkos najboljoj namjeri, ne može zaviriti u sobu i vidjeti što se događa. Bio je bijesan. No, samo trenutak. Kao da mu je sve bilo naklonjeno. U odsjaju svjetla što je prodiralo kroz prozore, primijeti na obližnjem stablu ljestve. Uzme ih, oprezno prisloni o zid i počne se verati.

Suzdržavao je dah, trudio se da ostane nečujan i u tome je uspio. A kad je provirio kroz prozor, zadovoljno se osmjehne. Rosie Greenhow je sjedila za stolom, licem okrenuta prema njemu i proučavala neku mapu. Njemu okrenut leđima, stajao je neki oficir sjevernjačke armije i gestikulirajući rukama tumačio joj nešto. Ona bi katkad kimnula glavom, a zatim nešto pitala. Usprkos tome što je napeo uši, Pinkerton nije razumio o čemu govore. No, vidio je da su zabavljeni razgovorom i da je mapa o kojoj raspravljaju plan nekog utvrđenja

i to mu je bilo dovoljno da stvori zaključak. Zadovoljno prošapće:

— Imam te. Imam te, madame Rosie!

Brzo, kao što je navikao, donese odluku. Nije smio oklijevati. Sišao je niz ljestve i pojurio prema ulaznim vratima. Nije imao ovlaštenje da je uhapsi. Znao je kako bi na to reagirao određeni krug ljudi.

Jurio je u centar Kontraobavještajne službe! Želio se javiti MacDowellu, Ali, odjednom zastane. Što će se dogoditi ako ne stigne na vrijeme? Ne! Morat će zaustaviti prvu patrolu, a zatim, ipak na svoju ruku, poduzeti akciju. Sad su bile važne sekunde. Hoće li uspjeti?

* * *

— Dakle, je li vam jasno, gospodo Greenhow, o čemu je riječ? — pitao je još jednom MacDonald. Jer on je te večeri, kao što je obećao, donio planove Richmonda.

— Da, jasno mi je, kapetane! — polako je odgovorila Rosie.

Imala je pred sobom plan, sve podatke koji su zanimali Bonhama; trebalo je samo sačekati povratak Harryja Lanea, uputili podatke na pravo mjesto i Richmond će biti prepušten na milost i nemilost južnjačkim trupama.

— To bi bilo sve, Kapetane? — upita ga Rosie i umorno pogleda.

On kimne glavom a zatim pođe prema izlazu. No, prije nego što je izašao, reče:

— Pošaljite to što prije, gospodo Greenhow! Javljat ću se prema potrebi.

— U redu, kapetane! — osmijehne se Rosie, pažljivo savije mapu i pođe prema sefu sakrivenom iza jedne slike.

Poslije kapetanova odlaska, koji je pri izlasku imao sreću i sreo kočiju kojom se odvezao u grad, Rosie osjeti zagušljivost i pride prozoru. Otvorila ga je, primijetila ljestve i iznenađeno promucala:

— Što?!

Odjednom joj sine: netko ju je špijunirao! Nakon grozničava razmišljanja, stvori odluku i pođe prema sefu.

Morala je ukloniti te papire! Kad je izvadila mapu, drhtavim rukama dohvati petrolejku i ponese je prema kaminu.

Plamen je zahvatio kompromitirajući materijal i ona sačeka dok je izgorio i posljednji komadićak, a zatim olakšano uzdahne i sjedne u naslonjač.

Sve je uokolo bilo tiho. Sat je jednolično tiktakao, a ona je bila kao na iglama. Uspjela je svladati strah, ali stalno je pogledavala prema vratima. Svakog je trena očekivala da se na njima pojavi Allen Pinkerton sa svojim ljudima.

— Jer — u to nije nimalo sumnjala — sve je to bilo njegovo maslo.

Minute su sporo odmicala. Sat je i dalje otkucavao vrijeme, a Rosie Greenhow prvi je put osjetila zebnju, strah od onoga što je očekuje.

* * *

Put do Kontraobavještajnog centra bio je dalek i, pošto nije sreo nijednu kočiju, Allen Pinkerton se sjetio da se kraj Generalštaba nalazi stražarnica s dežurnom stražom. Pođe u tom pravcu, i tamo, na opće iznenađenje vojnika, vikne:

— Dovedite mi odmah dežurnog oficira!

Zadiha, uzbuđen, znao je da je riječ o dragocjenu vremenu. »Napokon! Napokon je imam u rukama« — zadovoljno je šaptao.

Jedan vojnik potrči prema stepenicama i ubrzo se iza njega pojavi kapetan MacDonald. Pinkertonu nije bilo ni na kraj pameti da ga poveže s Rosie Greenhow. Iako ga je zapazio kako izlazi iz njene vile, nije imao vremena za bilo kakve sumnje. Pinkerton se domah ne predstavi nego vikne:

— Brzo! Brzo, kapetane! Uzmite nekoliko vojnika i pođite sa mnom.

MacDonald, koji je upravo zakap-
dao mundir, začuđeno ga pogleda.

— Što je vama, čovječe? Tko ste
vi, do đavola, da mi naredujete?

Pinkerton se ugriže za usnicu i
brzo izvuče iz lisnice specijalno ovla-
štenje. Pošto ga je pročitao, MacDo-
nald mu ga vrati i zaurila:

— Brže, brže momci!

Neopisivo se zaprepastio kad je
shvatio da ih Pinkerton vodi pre-
ma vili Rosie Greenhow.

— Kamo me to vodite čovječe?
— iznenada zastane. — Do špijuns-
kog gnijezda, kapetane! — zadovolj-
no se isceri Allen Pinkerton.

— Ali... vi ste ljudi — pobuni se
MacDonald i problijedi. Grozniča-
vo je razmišljao; odavno je znao
da Pinkertonova agencija radi za
unioniste. Što da poduzme?

Nije vidio izlaza. Zar će zaista
uhapsiti Rosie Greenhow? Zadržati,
ali produži za Pinkertonom koji je
išao ispred svih dugim koracima.
Ubrzo stigoše do vile.

— Uhvatit ćemo je na djelu, kape-
tane! — likovao je Pinkerton. —
Neka vojnici razbiju vrata!

MacDonald pokuša to odbiti. Ali,
učini to mlako, bez volje. Osjećao
se izgubljenim. Videći njegovu
neodlučnost, vojnici počеше lupati
po vratima. Pod teretom njihovih
tijela ona popuste i oni uđu u pred-
vorje.

Pinkerton je bio među prvima. U
ruci je držao deringer i unaprijed
se radovao kako će Rosie Green-
how razrogačiti oči kad ga ugleda.

— Dolijala si! Dolijala si! —
mrmrljao je.

Kad je udarcem otvorio vrata
sobe, Rosie Greenhow smireno je
sjedila u naslonjaču. Opazivši iza
njega MacDonalda i vojnike, pola-
ko se digne.

— Što to znači, gospodine Pinker-
tone? — upita oštro.

Allen Pinkerton bio je iznena-
đen. Očekivao je da će je vidjeti s
oficirom izdajnikom, s mapom na

stolu, a ona je smireno vezla gob-
len.

— Hapsim vas u ime Unije, Rosie
Greenhow! — zaurila histerično.

Ona ga mirno pogleda, ispruži
ruke i podrugljivo upita:

— Hoćete li mi staviti lisice, go-
spodine Pinkertone?

MacDonald je stajao iza detektiva
i davao joj neke znakove, a Pin-
kerton priđe dva koraka bliže.

— Hapsim vas zbog sumnje da se
bavite špijunažom u korist Kon-
federacije!

Očekivao je da će problijedjeti i
zadržati, ali se Rosie Greenhow
samo zvonko nasmije i pogleda
kapetana.

— Ha, ha, ha! Taj je čovjek lud,
kapetane! Vi me poznate i znate da
je to šala, zar ne?

No, MacDonald, koji je već smi-
slio plan s obzirom da je znao što
je Pinkerton u Kontraobavještajnoj
službi, zaniječe glavom.

— Na žalost, istina je! Podite s
nama, gospodo Greenhow!

Rosie nije mogla shvatiti i začu-
đeno ih je promatrala. Zatim su
joj prišli vojnici, stavili je između
sebe i povelj prema izlazu.

Prolazili su pušt看 vašingtons-
kim ulicama; nisu sreli nijednog
prolaznika. Kad su ušli u zgradu
Generalštaba, MacDonald stane
ispred Pinkertona.

— Molim vaš deringer, gospodine!

Pružio je ruku i — čekao. Pinker-
ton izbulji oči. Još prije nego što
su vojnici izveli Rosie, pretražio je
cijelu sobu i nije pronašao nikakav
kompromitirajući dokument. Nije
bilo ni plana koji je prije toga vi-
dio na stolu.

— Hej, što vam je, kapetane? Ja
sam... ja sam... — bunio se Pinker-
ton. MacDonald je u međuvremenu
povratio hladnokrvnost i rekao:

— Što ja znam tko ste. Poslije
ćemo provjeriti.

Vidjevši da je detektiv zbunjen,
grubo mu istrgne oružje, a zatim

reče vojnicima da ga zatvore u ćeliju.

— Što! Ja... pa to je... pa to je... — mucau je Pinkerton dok su ga vojnici gurali prema hodniku.

— Zbog ovoga ćete se kajati, kapetane! — urlao je slavni detektiv.

No, bilo je sve uzalud. Uskoro se za njim zatvore vrata. Pinkerton još jednom vikne:

— Vi ste izdajnik! Umjesto da zatvorite tu špijunku, vi...

MacDonald naredi da se zatvore vrata, a vojnicima naredi da prijeđu u drugu sobu. Kad je ostao sam s Rosie Greenhow, ozbiljno je pogleda. Tek tada zapazi kako je blijeda.

— Gospodo Greenhow, bježite! Bježite, zaboga! Ja, ja...

Bila mu je zahvalna što ju je spasio, no, umjesto da napusti stražarnicu, ona se osmijehne i zavrti glavom.

— Ne, kapetane! Dokazi su uništeni. Dakle, on može i dalje sumnjati, ali ne može dokazati! Bolje bi bilo da vi nestanete iz grada. Jer, na vas će se svaliti njegov bijes.

MacDonald je razmišljao. Da, Rosie je imala pravo. Kimne glavom i upita:

— Što predlažete, gospodo Greenhow?

Rosie je već vladala sobom i njeziga hladnokrvnost zaprepasti kapetana. A kad je rekla da je zatvori, suprotstavio se.

— Ali, to će biti vaša propast! Ne, ne mogu.

Ona ga odlučno pogleda.

— To je naređenje, kapetane! Zatvorite me! A vi... bježite! Imam utjecajne prijatelje i ujutro ću biti slobodna.

— Kako vi kažete, gospodo Greenhow! — suglasi se MacDonald i pođe prema ćeliji.

Za njim je koračala Rosie Greenhow!

* * *

Steve je s ljudima došao do Strmine bizona. O'Neal zaustavi

kolonu, okrene se poručniku i reče:

— Ulazimo u predio koji nadgledaju južnjačke trupe, sir! I...

Steve kimne glavom a zatim ga prekine:

— Znam, naredniče! Momci, na opasnu smo terenu. Moramo biti oprezniji jer ne bih želio da se sukobimo s neprijateljem. Barem ne u takvim okolnostima.

Vojnici su šutke saslušali te riječi. Sada su napredovali polako, s isturenim izviđnicom, pripremni na svako iznenađenje.

Oko podne, poslije kraćeg odmora koji su proveli u nekom rijetkom šumarku, O'Neal pride Steveu. Počeše se po glavi, obriše dlanom znoj sa čela i reče:

— Ako me ne varaju tragovi, stići ćemo ih do večer, sir! Stoga imam jedan prijedlog.

Poručnik ga začuđeno pogleda. I sam je očekivao nešto slično jer mu je narednik prije toga rekao da su tragovi svježiji i da će uskoro ugledati otmičara.

— O čemu je riječ, naredniče?

— Pa, kako da kažem — počne polako O'Neal. Bojao se iznijeti svoj prijedlog jer je smatrao da će mu to mladi poručnik zamjeriti. Ali, Steve nastavi:

— Slobodno recite što vas muči.

Narednik se nakašlje i otpočne:

— Pa, kako da kažem, stvar je u tome da... Naime, ima nas dosta i, ako otmičar ugleda cijelu kolonu, bit će vrlo oprezan. Zato predlažem, ako mi to ne zamjerate, da mi dvojica krenemo njihovim tragom. Lakše ćemo s njim obračunati.

Upitno je gledao mladog poručnika. Kad je vidio da je Steve suglasan s njegovim prijedlogom, zadovoljno odahne. Okrene se vojnicima i reče:

— Poručnik kaže da ostanete ovdje, momci! I dobro pazite: ne izviđajte noge iz te jaruge. Mi ćemo dalje slijediti trag.

Vojnici zažagore i neskrivenim zadovoljstvom dočekaju tu nared-

bu. Put je bio naporan i jedva su čekali da se odmore. Sada im se pružila prilika da protegnu kosti. Nešto poslije, Steve i O'Neal napuste logor i krenu za otmičarem.

Steve je nestrpljivo očekivao obračun. Bojao se za Bette. I O'Neal je osjećao nešto slično. Bili su svjesni opasnosti u kojoj se nalazi djevojka ako otmičar primijeti potjeru. Trebalo je da rade oprezno, a u tome će im, kako su očekivali, pomoći mrak koji će se uskoro spustiti.

* * *

Da se Harry Lane našao u nekom društvu a ne u preriji, da nije obavljao odgovoran zadatak, vjerojatno bi se prema Bette ponašao drukčije. Ali, sada je prema njoj bio grub, osoran i nikako nije smetnuo s uma da je djevojka kriva što je nekoliko ljudi izgubilo život.

No, kada je primijetio da se jedva drži na sedlu, da je izmučena putovanjem i gladu te da dugo neće izdržati, postao je obazriviji. Dao joj je čuturicu s vodom, prigrizao konzervu mesa i promatrao kako pohlepno jede.

Nalazili su se u preriji. Kad su objedovali, nastavili su put prema planini. Harry Lane je znao da se iza grebena dolazi do puta što vodi do tvrđave, do Bonhama.

I on je bio umoran. Kada je očekivao da će napokon odahnuti, zaredaše nepravilne. Najprije je pukao remen od sedla. Dugo se mučio da pričvrsti sedlo, a kada mu je to uspjelo, konj je — dok su prelazili preko neke jaruge — prednjim nogama upao u neku rupu. Zarzao je od bola, pokleknuo i oni se ubrzo našu na zemlji. Bette je uganula nogu i, dok se držala za članak, primijeti nadohvat ruke Laneov kolt koji mu je ispao iz korica. Hitro, svjesna da je to njena šansa, ispruži ruku. No, Lane je bio brži. Prozreo je njenu namjeru, skočio i pokušao joj ga istrgnuti.

Bette je grizla, stenjala, mlatarala nogama, a on se trudio da joj otme oružje. I, dok su se tako rvali, kolt odjednom opali. Metak ipak nikoga ne ozlijedi. Fijukne kraj njihovih glava i Lane bijesno opsuje.

Bette je bila iznemogla i, kad joj je Lane jače stisnu šaku, osjeti da gubi snagu.

Kolt joj padne iz ruke, otkotrlja se niz kamenje, a Lane zarezni:

— Budalo! Mogla si me ubiti.

Bette cikne od bijesa.

— To sam i željela, gade!

Sjedila je i držala se za nogu dok se Lane bavio oko konja. Vidjela je kako Lane vrti glavom a zatim bijesno skida sedlo.

— Slomio je nogu — reče. — I to baš sada, do đavola!

Odjednom se dosjeti i ostavi sedlo na konju. Zašto da ga uzima? Ionako su bili prisiljeni pješačiti. Mrzovoljno se okrene i grubo probori:

— Ustaj! Krećemo dalje.

Bette je još sjedila. Tupo je gledala neku travku i to Lanea razbjesni. Grubo je prodrma.

— Varaš se ako misliš da ću povjerovati u tvoju glumu! Ustaj!

Ona, nesvjesna što se oko nje događa, posluša. Ali, kad je stala na ozlijeđenu nogu, jaukne od bola. No, on je gurne i prasne:

— Poći ćeš, pa makar silom! Znam ja te varke.

Djevojka je plakala od bola, šepesala i Lane zamalo zapazi da joj članak brzo otiče.

— Oh, do đavola! — usklikne. — Još je samo to nedostajalo.

Stisnuo je zube, grubo je uhvatio ispod ruke i tako se počnu zajedno verati uz planinu.

Sunce je sjalo, bilo je paklenski vruće i Lane ubrzo sustane. Nije bio navikao na takav uspon. Bette sjedne na kamenje, obriše znoj i bespomoćno počne promatrati obzorje.

Nigdje se nije vidio jahač, nigdje oblak prašine koji bi govorio da se u dolini kreće patrola.

Vladala je tišina, samo je Bette jecala i drhtala od groznice. Videći da je sve uzalud, da neće moći tako prijeći greben, opsuje i bijesno tapne nogom.

— Ako misliš da te neću odvesti Bonhtamu, ljuto se varaš! — govorio je. — Pa makar morali puzati.

Kad je malo stišao bijes, sjedne i izvadi cigaru. Gledao je ispod oka Bette, vidio da se nalazi na rubu snaga pa nešto nesuvislo prošapće.

Odmarali su se tek toliko dok je popuše cigaru, a zatim Lane ustane i reče:

— Idemo dalje, golubice!

No, Bette se ne pomakne. On je počeo najprije drmusati a zatim vući prema grebenu.

Napredovali su polako, uz najveći napor. I tako stignu do neke stijene ispod koje je bila hladovina.

Sunce je i dalje peklo, ali se primjećivalo da će ubrzo zaći za planinu. Gromade stenja zastiru se sjenama, a u zraku se već osjećala svježina skorajšnje noći.

Lane je shvatio da upravo na tom mjestu treba zanočiti pa se odlučio na još jednu krajnost. Odavna je prošao Stmrinu bizona i znao je da se nalazi na terenu koji nadgledaju južnjačke trupe. Bez konja i da pod takvim uvjetima, s djevojkom koja je iščala nogu, neće uspjeti proći planinu.

Suho je granje donosio na gomilu i odlučio, iako se bojavao potjere, da zapali golemu vatru. Možda će je ugledati neka patrola? To je bila jedina mogućnost da uspješno obavi zadatak. Zato je riskirao.

Bette je gledala te pripreme ali nije shvatila njegovu namjeru. Noga ju je užasno boljela i sve je više osjećala kako je obuzima vrućica.

Bilo je krajnje vrijeme da neka-mo stignu, da se završe te muke.

* * *

Steve je s O'Nealom dva sata poslije stigao do mjesta gdje je Harry Lane ostavio konja. Životinja je bolno rzala, ali oni je nisu smjeli ubiti kako bi konju prekratili muke. Hitac bi upozorio otmičara, a to oni nisu željeli.

— Nastavili su pješice, sir! — reče O'Neal.

Steve ne odgovori. Tužno je pogledao konja i prošapće:

— Jadna životinja!

Krenuli su dalje. Nakon dva sata počne se spuštati sumrak. Ubrzo zatrepere prve zvijezde, a kad je mrak posve prekrpio kraj, odjednom O'Neal usklikne:

— Pogledajte, sir!

Pokazao je prema sjeveru. U podnožju planine plamtjela je golema vatra.

— Misliš li da su to oni?

— Da, sir! Sigurno se nešto dogodilo kad se otmičar odlučio tako objaviti svoju prisutnost.

Poslii su oprezno dalje. Umjesto da nastave potjeru na konjima, sjahal su i polako se penjali uz brijeg.

Kako su prilazili bliže, vatra je postajala veća; ubrzo su ugledali nekog čovjeka kako na plamen suludo baca gomilu granja.

— Ja ću s jedne, a vi s druge strane, sir — prošapće narednik.

Steve kimne glavom. Osjeti drhtavicu i polako se uputi prema mjestu gdje se ulogorio otmičar.

Sluti li Bette da će je osloboditi? — razmišljao je dok se oprezno prikradao Laneovu logoru.

Harry Lane, kojem je odsjev vatre zasjenio vid, bjesomučno je bacao granje. Kao da je želio napraviti vatru koja će se vidjeti sve do tvrđave. Nije čuo kako se u jednom trenutku nešto podalje otkotrljalo kamenje i prigušenu psovku O'Neala.

No, Bette je to čula i okrenula se u tom pravcu. Bila je u vrućici ali je instinktivno osjetila da dolazi

spas. I, umjesto da mirno čeka, ona odjednom vikne:

— U pomoć! U pomoć!

Na taj uzvik trgne se Harry Lane. Zabavljen vatrom, nije pazio na okolinu i taj ga poziv sledi. No, kad je krenuo prema Bette, sve je već bilo kasno. Zapazio je kako prema njemu leti golema sjena, osjetio kako ga je nešto pogodilo u glavu. Jeknuo je od bola i otkotrljao se naniže.

A kad je uspio stati na noge, vidio je kraj djevojke nekog čovjeka i čuo njegov glas:

— Draga! Ja sam, Steve! Sve će biti dobro. Oh, draga!

Nekako je našao oslonac i ispružio ruku prema koricama u kojima se nalazio kolt.

— Ostavi šape na miru! — čuo je prigušen glas.

Kolt je istrgao brzo, a zatim ga upravio prema čovjeku koji mu se približavao. Ali, kad je htio povući okidač, po ruci ga udari kamen.

— Rekao sam da ostaviš šape na miru! — čuo je prigušeno rezanje.

S drugom, neozlijeđenom rukom, uz bijesnu psovku, ponovo trgne kolt. O'Neal, koji je opazio njegov pokret, shvativši da mu prijeti opasnost, pritisne okidač.

Hitac snažno odjekne, Harry Lane urlikne od bola a zatim zaglavinja i klizne niz strminu. Tražio je nogama oslonac da se zaustavi ali to mu nije uspjelo. Vidio je kako nestaje vatra, kako biva sve manja, prašina mu ude u oči i on urlikne poput zvijeri.

Klizio je sve brže prema ponoru i rukama lamatao da se nekako zadrži.

I tada, kad u tome nije uspio, zaslijepljen, prepušten sudbini i onome što mu predstoji, sunovrati se u bezdan.

Još jednom jezovito krikne, nogama zamlatara uprazno, i Harry Lane zauvijek nestane u ponoru naćičkanom vrhovima jela i borova.

O'Neal, vidjevši što se dogodilo s njegovim neprijateljem, zasta ras-krećenih nogu. Čuo je krik i mukli pad tijela, a zatim se okrene i pođe prema vatri.

Steve Willford držao je Bette u naručju i tepao joj, pa se narednik sklone u sjenu litice da u miru popuši cigaru.

41

Kad je svanulo, nakon što je u ćeliji provela noć, Rosie Greenhow zatraži od dežurnog oficira da je sasluša. Doznajući o kome je riječ, čovjek se uplaši. Sjetio se generala Richardsona s kojim je Rosie provela večer u restoranu »Washington« pa odluči da smjesta razjasni taj nespornost.

— Žao mi je, madame! — reče skrušeno kad je ona ušla u sobu.

Iako je provela noć u ćeliji, Rosie je bila lijepa. U očima joj oficir pročitava bijes.

— Gdje je MacDonald, taj glavonja? On se usudio da me zatvori. Još danas ću se žaliti predsjedniku — reče odrešito Rosie.

Oficir se oznoji. Bio je u neprilici jer je ođavna znao da ta lijepa žena održava veze s najuglednijim ljudima Washingtona.

— Oprostite, madame! No, ja... ja nisam kriv — reče zbunjeno.

Iako je bila bijesna, Rosie brzo stiša bijes, a sjetivši se Pinkertona, koji je i dalje čamio u ćeliji, najradije bi se grohotom nasmijala.

— Sinoć je došlo do čudnog nesporazuma — reče. — Štoviše, sa mnom je uhapšen i jedan džentlmen i također zatvoren u ćeliju. Zahtijevam da smjesta pustite Allena Pinkertona!

Zatraživši njegovo oslobađanje, Rosie mu je htjela dokazati da je moćna, da mu njena riječ omogućuje slobodu. Oficir kimne glavom i, sretan što se umirila, brzo nadoda:

— Gospodin Pinkerton je već slobodan!

— Slobodan?!

— Da, madame! Još jutros je tražio da ga povežemo s generalom Mac Dowellom. Nakon toga dobio sam naredbu da ga pustim iz ćelije.

Rosie Greenhow se zamisli. Ipak se stari lisac izvukao. Neka! Ona je ponovo na slobodi, a to znači da protiv nje nema dokaza.

Oprostila se od oficira, zatražila da joj naruči kočiju, a zatim uzdignute glave izašla iz zgrade.

Dok se vozila prema kući, čvrsto je odlučila da ostane neko vrijeme po strani dok se zaboravi incident, a ubuduće će biti i te kako oprezna.

* * *

Kad je Allen Pinkerton uz bijesne psovke izašao iz ćelije, odmah se uputio Mac Dowellu i sve mu ispričao. Pustolovina, koju je doživio prethodne večeri, još jednom ga je uvjerila da se Rosie Greenhow, koju je već imao u rukama, sretno izvukla iz njegove mreže.

Pošto mu je sve ispričao, Mac Dowell se namršti i počne nervozno udarati olovkom po stolu.

— Kažete da niste pronašli ništa što bi je kompromitiralo?

— Ništa, sir! — nerazpoloženo odvratila Pinkerton. — Kad sam ušao u sobu, nakon što smo je uhapsili, pronjuškao sam sve ali — ništa. Učinilo mi se da je nešto spaljeno u kaminu. Na žalost, to je bila samo gomila pepela.

— A vidjeli ste kako proučava plan Richmonda? — ponovo upita Mac Dowell.

— Da, sir! Siguran sam. Ali, kapetan MacDonald, pošto je i mene uhapsio, nedolično se ponio. Osloboodio je špijunku i...

Mac Dowell se osmijehne.

— Varate se, gospodine Pinkertone! I ona je bila zatvorena. To jest, sve donedavna. Oslobođena je na moju intervenciju.

— Ah, tako — ljutilo promuća Pinkerton.

Bio je uvjeren da je Rosie Greenhow špijunka, da drži sve niti neprijateljske mreže, a general koji je ujedno i šef Kontraobavještajne službe, pušta je na slobodu. To je, po njegovu mišljenju, bila besmislica. Htio je to reći, ali se nije usuudio. Ali, general je shvatio o čemu razmišlja. Ustao je, ozbiljno ga pogledao i lagano se osmijehnuo.

— To ne znači da naše sumnje nisu točne, gospodine Pinkertone! Tragajte! Tražite dokaze, jer i sami znate da je bez toga ne možemo zatvoriti.

Da, Mac Dowell je imao pravo. Pinkerton stisne pesnice i bijesno prošapće:

— Naći ću ih, sir! Vjerujte da ću ih naći, a tada...

Izašao je iz generalove kancelarije s namjerom da osobno razgovara s kapetanom MacDonaldom. Pokazat će on njemu kako se postupa s Allenom Pinkertonom! Nikako mu nije mogao oprostiti neprospavanu noć, poraz koji je doživio i one štakore koji su cijelu noć cijukali i trčkarali oko njega.

Ali, MacDonalda nije pronašao u kasarni. Nije ga pronašao ni u stanu, a jedan njegov čovjek, koji je dežurao na željezničkoj stanici, upozorio ga je na kapetanovo ponašanje. On je, naime, navrat-nanos uletio u vlak, a zatim bez karte krenuo prema Zapadu.

Pošto se uvjerio da nije dobio zadatak ili dopust da otputuje, Allen Pinkerton povjeruje da je kapetan pobjegao. Sada se u njemu rodila sumnja da je njegovo stajalište ispravno, da je upravo MacDonald onaj oficir s kojim je Rosie Greenhow razgledala mapu grada Richmonda. I što je više o tome razmišljao, premda mu je tada bio okrenut leđima, Pinkerton je vjerovao da je riječ o istoj osobi. No, propušteno se nije moglo ispraviti. Kapetan je bio u bijegu i jedino je

mogao narediti da ga uhapsu. To je i učinio. Tek nakon toga, posve iscrpen, vratio se u stan da snom nadoknadi burnu i proždjevenu noć.

* * *

MacDonald je zaista, kako mu je to naredila Rosie Greenhow, još te noći pobjegao iz Washingtona. I dok ga je vlak nosio prema Zapadu, u neku malu graničnu tvrđavu gdje je imao prijatelja, razmišljao je o Allenu Pinkertonu, Bonhamu, Rosie Greenhow. Odjednom je shvatio da je njegov odlazak bio nuždan. Kompromitirao se, a kao takav nije mogao obavljati zadatak koji mu je postavljen.

Sretan da se sve ipak dobro završilo, počeo je dremuckati. Nije ni slutio da Allen Pinkerton ima duge ruke. Svoje je ljude razmjestio u sve gradove, u sve željezničke stanice. I želja da uhvati MacDonalda ubrzo se ostvarila.

Tek što je vlak odnio MacDonald-a stotinjak milja od Washingtona, odjednom je otvorio oči. Učinilo mu se da nije sam u odjeljku. I nije se prevario. Na vratima je ugledao čovjeka s revolverom u ruci. Cerekao se i polako pitao:

— Vi ste, zar ne, kapetan MacDonald?

Još pod dojmom sna, MacDonald se nije mogao snaći. Kad je čovjek ponovio pitanje, naglo skoči i histerično se izdere:

— Kako se usuđujete, do đavola! Ja sam kapetan Unije i nalazim se na važnom putovanju. Tko ste vi, do đavola?

Čovjek se i dalje cerekao. Ipak, udovolji njegovu pitanju i odgovori:

— Moje ime nije važno, kapetane! Ipak, imam nalog da vas uhapsim.

— Da me uhapsite? — razrogači oči MacDonald.

Agent kimne glavom, a zatim iz unutrašnjeg džepa izvuče neki papir.

— Evo, pogledajte!

Kapetan, gotovo izbezumljen bijesom, pročita naređenje i zatim ga bijesno podere.

— To je nečuveno! — vikne.

Ipak, osjetio je opasnost. Pod maskom bijesa i protesta, grozničavo je razmišljao što da učini.

Vlak se daščući uspinjao uz planinu, a agent još čekao da mu preda oružje. I kad je MacDonald pružio ruku prema vojničkom koltu, agent prijeteći podigne cijev.

— Bez gluposti, kapetane! Radim ono što su mi naredili i ništa nemam protiv vas.

— Zbog ovoga ćete se kajati, čovječe! Ja sam vojna osoba i s kojim me pravom hapsi civil?

Neznanac podrugljivo odgovori:

— Varate se, kapetane! Ja sam također oficir Unije i radim u Kontraobavještajnoj službi. Stoviše, viši sam po činu. A sada je dosta: dajte oružje!

Ispružio je ruku. Nesreća je htjela da se vlak odjednom zaklatio. Vagoni se počеше sudarati, i agent se, ne očekujući tu mogućnost, trenutak zanese. To je bilo dovoljno da MacDonald izvuče revolver i bez razmišljanja povuče okidač.

U IDUĆEM BROJU:

Rosie Greenhow je pritvorena! Hoće li dospjeti pred sud? Bette Duval stupa u akciju...

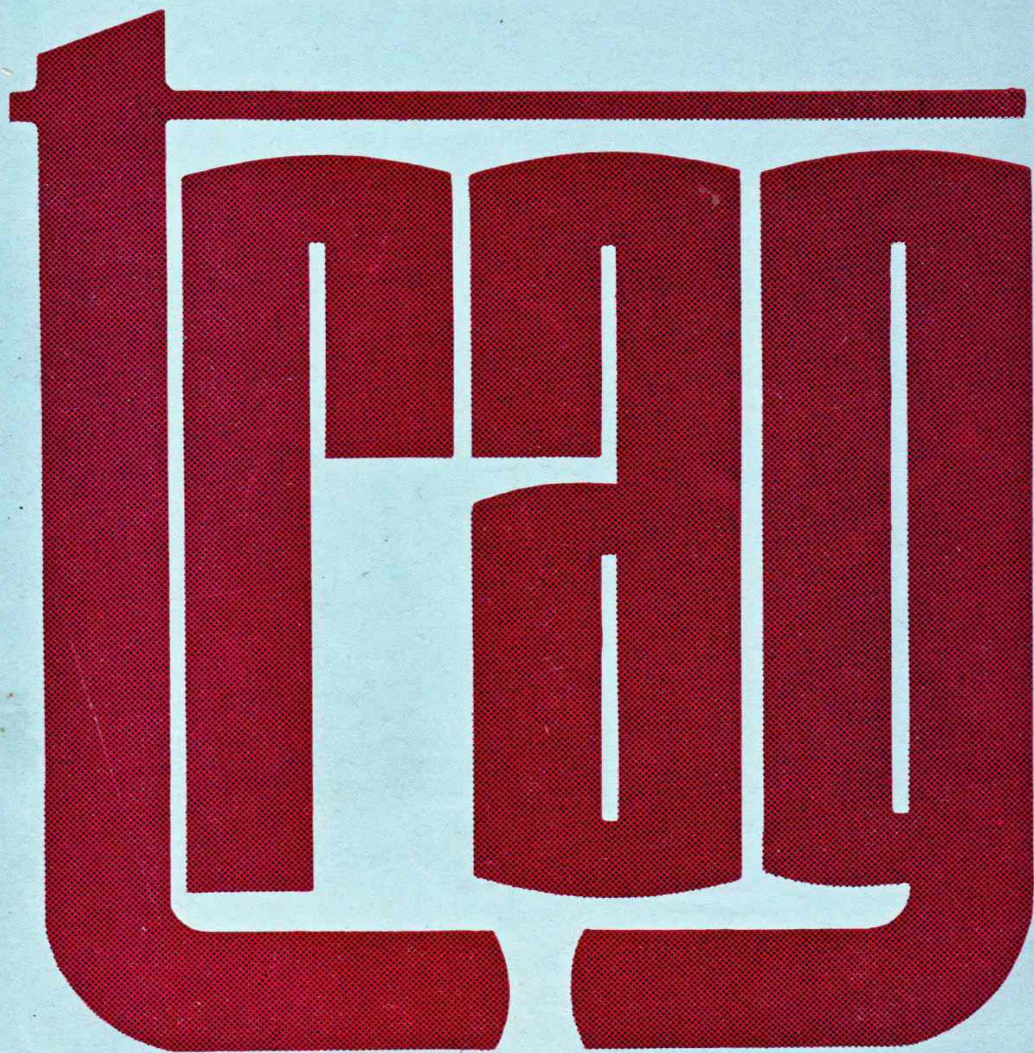
DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

41. Louis L'Amour: BEZDUŠNI VODIC
42. W. O'Connor: OPASNI DOŠLJAK
43. W. O'Connor: OSAMLJENI SERIF
44. U. H. Wilken: PROKLETI ŽIVOT
45. S. H. Sharon: NAPAD NA KOČIJU
46. J. F. Beck: U IME ZAKONA
47. L. L'Amour: VISOKI STRANAC
48. L. L'Amour: OBRAČUN U PRERIJI
49. S. C. Lawrence: VRELI DAN U BUFFALU
50. P. Hangster: POVRATAK
51. J. F. Beck: OLOVO PRAVDE
52. Hal Warner: TRAGOVI U PUSTINJI
53. G. A. Lutz: PUCNJI U PRAZNO
54. E. Jones: NEUSTRAŠIVI SLADE
55. L. L'Amour: ZLATNA PLANINA
56. H. Hatten: SMRTONOSNI POKOLJ
57. T. West: TEKSAŠANIN
58. E. Jones: SMRT SVIM IZDAJICAMA
59. W. O'Connor: KANJON SMRTI
60. L. L'Amour: KLAN SACKETTOVIH
61. D. Dean: OSIŠANA OSVETNICA
62. D. Dean: VATRENA OSVETA
63. J. Gilmoor: LOV NA SVJEDOKE
64. C. Hunter: ALI TADA SE POJAVIO SAM
65. F. Glaser: VRIJEME OBRAČUNA
66. F. Short: NI PAKAO ME NEĆE
67. R. Ullman: JACKSONOV KLAN
68. G. Lord: TAJNI TOVAR
69. W. O'Connor: STOTINU DANA PAKLA
70. F. Short: SKINITE HULJU IZ SEDLA
71. A. C. Morgan: REVOLVERAŠI SU ČEKALI
72. L. L'Amour: BRAĆA SACKET
73. H. Werner: ZLOČIN OTACA
74. L. Wallis: U OLOVNOJ OLUJI
75. C. Martin: IZASLANICI PAKLA
76. R. McLeod: TEŽAK PUT DO MEKSIKA
77. R. Hogan: OVAJ GRAD PRIPADA JESSUPOVIMA
78. S. C. Lawrence: TEKSAŠANIN
79. Paul Evan Lehman: PAKAO U NOVOM MEKSIKU
80. H. S. Sharon: DRUŽINA SMRTI
81. L. Ernenwein: SNJEŽNI JAHACI
82. L. L'Amour: UTAH BLAINE
83. F. SHORT: ZASTITNIK IZ TEKSASA
84. Hal Warner: LEŠINARI TONTO BASINA
85. John Gilmoor: PAKLENA PJESMA PUSTINJE
86. William O'Connor: DVOBOJ S PRIJATELJEM
87. Al Cody: NA STRANI INDIJANACA
88. Jim Sheridan: NAMAMI VUKOVE U ZAMKU
89. H. S. Sharon: SMRTI U SUSRET

U PRIPREMI:

90. H. S. Sharon: DAVOLJI RANČ

KOD VAŠEG PRODAVAČA NOVINA

**BIBLIOTEKA KRIMINALISTIČKO
— LJUBAVNIH ROMANA**